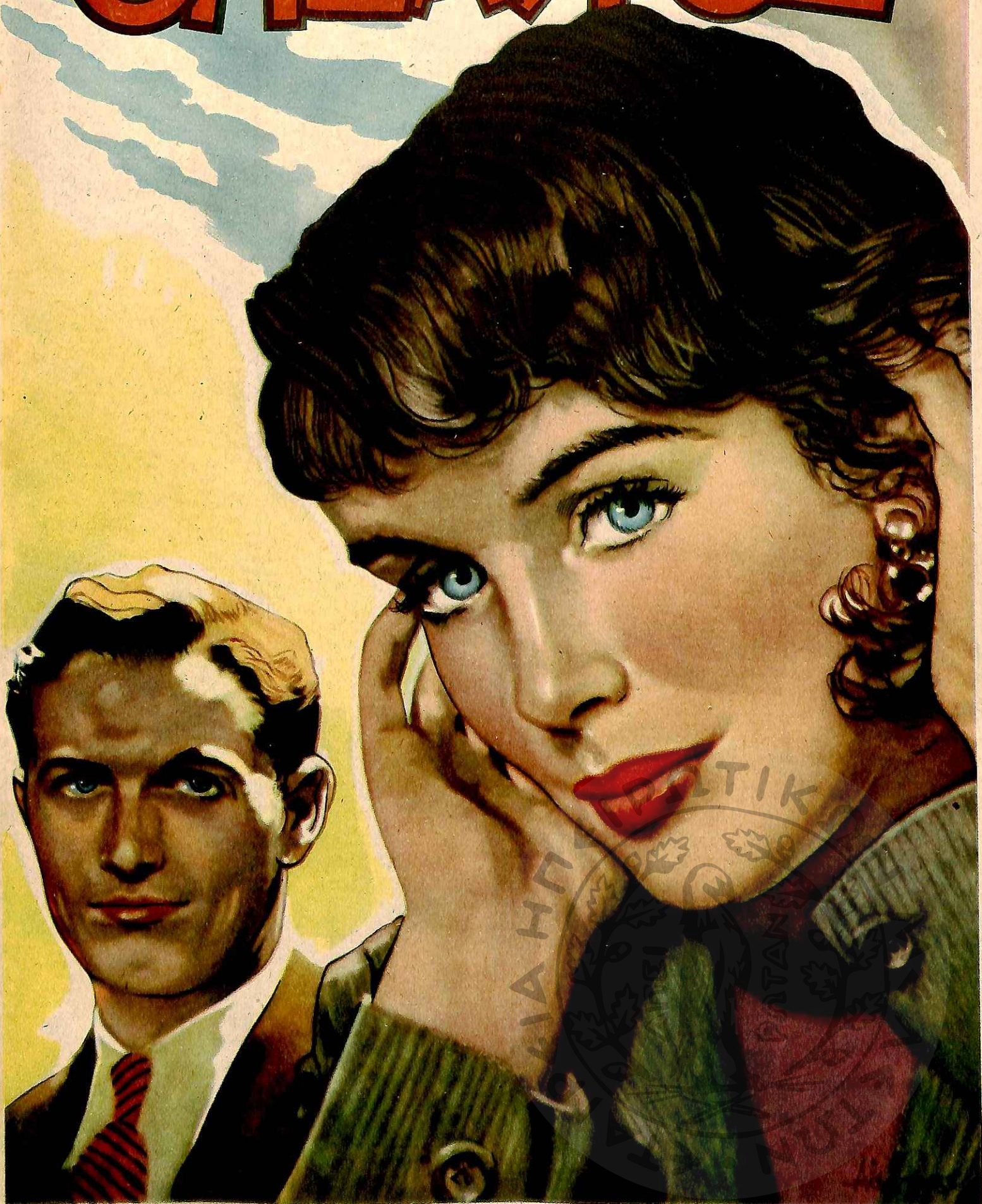

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ πού ταξιδεύουν

Παράγουν πενταπλάσιο μέλι

Μιά απ' τις τελευταίες μέρες, στο δημόσιο δρόμο μεταξύ δυο μεγάλων αμερικανικών πόλεων, της Λας Βέγκας και της Σάλτ Λέικ Σίτυ, η αστυνομία σταματούσε τα αυτοκίνητα και τα ανάγκαζε να κάμουν ένα μεγάλο γύρο για να συνεχίσουν το ταξίδι τους.

— Μά τί συμβαίνει; ρώτησε με άπορία κάποιος περαστικός.

Κι' ένας πόλισμαν του εξήγησε:

— Από ένα τράνταγμα ενός καμιονιού, ελευθερώθηκαν 35 εκατομμύρια μέλισσες, που έχουν τώρα εξαγριωθεί και κάνουν σαν τρελλές!

Πραγματικά, ο κίνδυνος ήταν σοβαρός. Ωστόσο, οι μέλισσες ήταν μάλλον εκπληκτες για την περιπέτειά τους, παρά θυμωμένες... Όταν βράδυασε, εξαγυρίσαν όλες στις κυψέλες τους, που τις είχαν διορθώσει στο μεταξύ οι επίβατες του καμιονιού, κι' εξακολούθησαν κατόπιν ήσυχια - ήσυχια το ταξίδι τους. Το επόμενο πρωί, άρχισαν τη δουλειά τους, για να φτιάσουν μέλι απ' τα λουλούδια των λειβαδιών της Γιούτας.

Πώς όμως είχαν βρεθί 35 εκατομμύρια μέλισσες πάνω σ' ένα φορτηγό αυτοκίνητο; Απλούστατα, ήταν μέλισσες του Γούντροου Μίλλερ.

Ο Μίλλερ είναι ο μεγαλύτερος παραγωγός μελιού όλου του κόσμου (φθάνει στους 500 τόνους το χρόνο). Γιατί έχει «διδάξει» τις μέλισσές του να παράγουν πενταπλάσιο μέλι απ' τις συνηθισμένες.

Οι μέλισσες του Μίλλερ δεν είναι εγκατεστημένες σε ώριμο μέρος. Μαζί με τις τέλειες και συνηθισμένες κυψέλες όπου κατοικούν, ταξιδεύουν κάθε τόσο με αυτοκίνητα από μια σε άλλη πολιτεία, ούτως ώστε να βρίσκουν πάντοτε λουλούδια και να εργάζονται συνεχώς. Κάνουν έτσι ένα γύρο 35.000 χιλιομέτρων κάθε χρόνο.

Μόνο στα μέσα του χειμῶνος χρειάζεται να μείνουν για λίγο σε ανάπαυση, γιατί αλλιώς οι «Βασίλισσες» θάπταναν να γεννούν αυγά, κι' έτσι δεν θα μπορούσαν ν' ανανεώνονται οι μέλισσες — που δεν ζούν περισσότερο από 6 - 7 βδομάδες.

Έχει παρατηρηθεί ότι οι συνηθισμένες μέλισσες πετούν μέχρις απόστασῶς 8 - 24 χιλιομέτρων, για να βρουν λουλούδια και νέκταρ. Απ' τις μακρυνές αυτές πτήσεις φθερίνουνται σιγά - σιγά κι' αχρηστεύονται τα φτερά τους και τότε οι νεώτερες τις καταδιώκουν εις θάνατον, τις μεταφέρουν δηλαδή και τις εγκαταλείπουν μακριά απ' την κυψέλη, ώστε να μη μπορούν πιά να ξαναγυρίσουν σ' αυτή.

Για ν' αποφύγη λοιπόν αυτή την αχρήστευσι των «εργατών» του, ο Μίλλερ φροντίζει να εγκαθίσταται κινητές κυψέλες τους όσο το δυνατόν κοντύτερα στα λουλούδια, και μάλιστα σε μέρη χαμηλά, σε κοιλάχτες του εδάφους, ούτως ώστε να κουράζονται λιγώτερο οι μέλισσες όταν γυρίζουν φορτωμένες.

Έτσι, οι μέλισσες ζούν μια βδομάδα παραπάνω και μαζεύουν περισσότερο μέλι κάθε μέρα. Ένώ μια συνηθισμένη κυψέλη παράγει 25 περίπου κιλά μέλι κάθε χρόνο, οι κυψέλες του Μίλλερ παράγουν 125 κιλά η καθεμιά!

Τώρα ο Μίλλερ σχεδιάζει να μεταφέρει τις μέλισσές του αεροπορικώς. Τα έξοδα θῆναι βεβαίως μεγαλύτερα, αλλά θ' αποζημιώνεται με την αύξηση της παραγωγής, εφόσον θα χάνονται λιγώτερες «εργάσιμες» ώρες για το ταξίδι...

Ο Μίλλερ δεν διεκδικεί προνόμιο εύρεσιτεχνίας για τη μέθοδό του. Βεβαιώνει απεναντίας ότι την εφεύρεσιν άλλοτε οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, κι' αργότερα οι Ρωμαίοι.

Βρήκε δουλειά...

Ένας άνεργος Γερμανός, ηλικίας 24 ετών, παντρεύτηκε τελευταία μια γυναίκα 81 χρόνων. Έπειτα από το γάμο του, υπέβαλεν αίτηση στην επιτροπή ανεργίας, ζητώντας ν' αυξηθῇ το επίδομά του, όπως συμβαίνει για όλους τους γυνάμους. Αλλά η επιτροπή του έκοψε και το επίδομα που έπαιρνε με τη δικαιολογία ότι «κέρδιζεν αρκετά πουλώντας τις γαμήλιες φωτογραφίες του». Όπως εξακριβώθηκε, ο νεαρός Γερμανός έχει πουλήσει ως σήμερα 1.150 φωτογραφίες κι' έχει παραγγείλει σ' ένα φωτογράφο άλλες 3.000, για να μπορέση να επαρκέση στις καθημερινές αιτήσεις που του γίνονται.

Ο τροχός τῆς μοίρας

Πρωτότυπο διήγημα

Ο Νισάν Βεκιάρ, μόλις άπεφοίτησε από την Θεολογική Σχολή του Ίκονίου, έκαμε μίαν αίτηση στο Σουλτάνο Μουράτ, και του ζήτησε να τον διορίση σὲν μίαν ανάλογη θέση. Την εποχή εκείνη ο Μουράτ ενδιαφερόταν πολύ λίγο για τους πιστούς υπηκόους του. Ήταν ξετρελλαμένος με την δεκαπεντάχρονη Κεχριέ, το άηδόνι της Ανατολής, που από ένα χρόνο τώρα στόλιζε τον πλούσιο όντα του. Ο κόσμος ήταν χαμένος από τα μάτια του και δεν τον εύρισκε παρά μονάχα μέσα στην άγκαλιά της μικρής Προυσιανής. Για να ξεφορτωθῇ λοιπόν τον Βεκιάρ, έγραψε πίσω από την αίτησι: «Εύτυχισμένος εκείνος που ξέρει να γυρίζη τον τροχό τῆς μοίρας».

Υστερα από μερικές μέρες, ο Βεκιάρ πήγε στο μεγάλο Βεζύρη, βέβαιος ότι θαπαυνε το διορισμό του. Αλλά η έκκλησί του ήταν μεγάλη, όταν το επέστρεψαν την αίτησι με το ρητό του Σουλτάνου. Θύμωσε πολύ και καθώς ήταν στενοχωρημένος βγήκε έξω απ' την πόλι για ν' αναπνεύση τον καθαρό και δροσερόν αέρα του Βοσπόρου. Περιπατούσε άσκοπα, άπελπισμένος, όταν συνάντησε ένα ζητιάνο, καμπουριασμένο από τη δυστυχία και τα χρόνια. Ο Βεκιάρ τον πλησίασε και του έειπε:

— Θέλεις να σε κάμω πλούσιο; — Με μεγάλη μου χαρά, εφέντη. Μονάχα θέλω να μου πῆς με ποιόν τρόπο θα το κατορθώσω. Γιατί δεν θα δέχομουν ποτέ να γίνω πλούσιος, αν μ' έβασες να κλέψω ή να σκοτώσω.

— Όχι, δεν πρόκειται ν' αδικήσης κανένα πλάσμα του Θεού, έειπε ο Νισάν Βεκιάρ.

— Τότε δέχομαι την προσφορά σου και ορκίζομαι στο Κοράνι ότι θα ύποταχτώ στις θηλῆσεις σου. Τι γυρεύεις, από μένα, εφέντη; — Πηγαίνε με στην αγορά των σκλάβων και πούλησε με σαν νύμνην γιός σου. Θα πῆς ότι γεννηθήκα βουδός, ότι μ' έθρεψες πολλά χρόνια, αλλά τώρα που γέραςες δεν μπορείς πιά να με ζήσης και αποφάσισες να με πουλήσης. Όσα χρήματα κερδίσης, θῆνε δικά σου και θα μ' αφήσης να φύγης.

Τότε ο ζητιάνος πήγε στην αγορά των ψευτοβουδών. Κατά τύχη, έκείνη την ημέρα ορισκόταν εκεί ο Σαλάντίν Κιαπέκ, ο πρώην Μέγας Βεζύρης που ήθελε ν' αγοράση μερικούς σκλάβους. Έκπληκτος που έβλεπε ανάμεσα στους μαύρους έναν λευκό. Φώναξε τον τελάλη και τον ρώτησε αν πουλούσε και το λευκό.

— Μάλιστα, εφέντη! Αυτός ο γέρος που βλέπεις εκεί είναι ο πατέρας του. Τον πουλάει, γιατί είναι βουδός.

— Γιατί πουλάς το παιδί σου; ρώτησε ο πρώην Βεζύρης το γέρο.

Ο ζητιάνος άπάντησε όπως τον είχε συμβουλέσει ο Βεκιάρ. Ο Βεζύρης ένθουσιαστηκε απ' το νεαρό και σκέφτηκε:

— Δεν θα μπορούσα να βρώ καλύτερο ύπνρπρῆτι. Θα τον χρησιμοποιήσω για τους σκοπούς μου, χωρίς να μπορῇ να με προδώση και οι έχθροί μου δεν θα μπορέσουν να του άποσπάσουν τα μυστικά μου.

Συνεννοήθηκε με τον πωλητή, πήρε μαζί του το βουδό, και τον έκανε ύπνρπρῆτι του χαρεμιού του. Και ο Νισάν Βεκιάρ έβλεπε, μα δε μιλούσε.

Έφτασε ο καιρός του Ραμαζανιού. Έπειτα από την ύποχρεωτική νηστεία τῆς ημέρας, όλος ο κόσμος έτρεχε στις γιορτές και τις χαρές. Οι μεγάλοι προνομιούχοι, οι

πασάδες τῶν περιχώρων συνέχαιραν τῶν πρώην Βεζύρη για τῶν έξαιρέτο μουεζίνη, που η γλυκαία και άρμονική φωνή του τους μάγευε τη νύχτα. Ο Βεζύρης σαστισμένος, τους άπαντούσε πῶς σίγουρα καναν λάθος.

Οι γείτονες όμως είχαν αντίρρῆσεις. Δεν μπορούσαν να έκαναν λάθος, έπειδι οι θείες μελωδίες που άκούγαν κατέβαιναν απ' το μιναρῆ του.

— Περιέργο, άπαντούσε ο Βεζύρης. Όλοι σας ξέρετε ότι δεν έχω ἱμάμη στο παλάτι μου. Ο ύπνρπρῆτις μου είναι βουδός. Πότε - πότε έρχεται και τον βλέπει ο πατέρας του, άλλ' αυτός ο γέρος δεν θα μπορούσε, ούτε θα ήξερε να ψάλλη. Έρχεται πρωί και φεύγει βράδυ.

— Πασά, εφέντη! Απ' το μιναρῆ σου άκούγονται κάθε νύχτα οι ύμνοι του Άλλαχ. Για να βεβαιώθης, μπορείς να παραφυλάξης μιά νύχτα.

Επιτέλους ο Βεζύρης το άποφάσισε. Χωρίς θόρυβο, ανέθηκε τη σκάλα του μιναρῆ και βρέθηκε μπροστά στο βουδό του ύπνρπρῆτι.

— Ποιος έψαλλε προτίτερα εδώ;

— Εγώ! έειπε ο Βεκιάρ.

— Εσύ; Δεν είσαι βουδός;

— Δεν είμαι πιά. Είναι πέντε - έξη μέρες που είδα στῶν ύπνρπρῆτι μου τον Προφήτη και μου έειπε: «Ανοίξε το στόμα σου». Υπάκουσα τρέμοντας. Τότε, ο δοξασμένος Μωάμεθ, μου έβαλε μέσα στο στόμα ένα βιβλιαράκι όπου ήταν κάτι χρυσά γραμμάτα και με διέταξε να το καταπιώ. Από κείνη τη στιγμή, μιλώ όπως όλος ο κόσμος και ξέρω απ' έξω όλους τους ψαλμούς.

Σαστισμένος ο Βεζύρης διέταξε να ντύσουν τον Βεκιάρ με πλούσια φορέματα, όπως θα έκαναν για μιά άγια προσωπικότητα. Το θαύμα διαδόθηκε άμέσως σ' όλη την πόλι και χιλιάδες άνθρωποι έτρεχαν για να βεβαιώθουν γι' αυτό και ν' άσπασθουν το χέρι του σεβάσμιου σοφτά. Όλος αυτός ο θόρυβος γύρω απ' το θαύμα, δεν άργησε να φτάση και στ' αυτή τη Σουλτάνου, που θέλησε να τον δῇ.

Ο Νισάν Βεκιάρ ζήτησε να τον καλέσουν επίσημα. Αναγκάστηκαν τότε να του στείλουν ένα άμαξι τῆς Αύλης. Έτσι μπῆκε στο παλάτι. Ο Σουλτάνος, τῶν αναγνώρισε και του έειπε:

— Νομίζω, ότι δεν μου είναι άγνωστη η Άγιότη σου.

— Μάλιστα Μεγαλειότατε! Ορίστε η αίτησι που σας έστειλε ο φτωχός θεολόγος και το γραμμάσας πίσω από το χαρτί. Πῶς σας φαίνεται; Γύρισε, ναί! ή όχι τον τροχό τῆς Μοίρας; Κυτάξτε καλά πόσες χιλιάδες φανατικών στέκονται μπροστά στο παλάτι σας. Αν φωνάξω σ' αυτό το πλήθος ότι ο Σουλτάνος δεν πιστεύει στο θαύμα του Μωάμεθ, μπορείτε να προβλέψετε τί θα γίνη;

Ο Μουράτ, έρριξε μιά ματιά απ' το παράθυρο, είδε, κατάλαβε και φώναξε ξαφνικά στο λαό:

— Μουσουλμάνοι! Γονατίστε και προσκυνήστε το μεγάλο μας Προφήτη. Κι' εγώ πιστεύω στο θαύμα του Μωάμεθ και σέβομαι τον άγιο άνθρωπο στῶν όποιο θέλησε να το φανερώση. Για να το άποδείξω τῶν ονομάζω μεγάλο Έμίρη τῆς Μέκας.

Απερίγραπτος ένθουσιασμός διαδέχθηκε τα λόγια του Σουλτάνου. Ο λαός γονάτισε και κατόπιν συνάδευσε τον άγιο ως το παλάτι του Βεζύρη. Όσο για το Σουλτάνο, κατώρθωσε με την προβλεπτικότητα του ν' απομακρύνει έτσι από την πρωτεύουσα τῶν έναν επικίνδυνο έχθρο.

KEMAL INTZENTIN

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ Τηλ 27-135 - 29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΕΝΝΙΕΣ από ένα ταξίδι

“Άλλοι άνθρωποι, άλλα ήθη. Έπιστρέφω από ένα σύντομο ταξίδι στην Έλβετία. Δε έα σας μιλήσω για τις ομορφιές και για το ρυμμό τῆς ωραίας αυτής χώρας. Τα θέματα με τα όποια επικοινωνούμε από τη στήλη αυτή περιορίζονται στην κοινωνική μας ζωή, στις σχέσεις τῶν δυο φύλων και ιδιαίτερα, στη θέση τῆς γυναίκας. Προτιμῶ, λοιπόν, να μείνω στῶν τομέα αυτῶν και να περιοριστώ σε μερικές συγκρίσεις και μερικές διαπιστώσεις που άποκομίζω από μία βιαστική περιοσίεια.

Βάσι η εργασία. Φυσικά και εργάζεται η Έλβετία. Αυτό δεν συζητείται. Είναι ο κανόνας. Στη δουλειά ο άντρας, στη δουλειά η γυναίκα. Και όχι μόνο σε θέσεις δευτερευουσας. Θα τις δῆτε σῆ μεγάλους οργανισμούς, σε τράπεζες, σε εταιρείες να κατεχουν ανώτατα πόστα. Εγνώρισα στη νεύη Έλβετία κυρία που διευθύνει τεράστιο πρακτορείο ταξιδίων, όπως το Κούλτρ. Εγνώρισα κοπέλλες και γυναίκες επί κεφαλῆς σημαντικῶν τμημάτων του Οργανισμού Ίνωμένων Εθνῶν, που στεγάζει ένα μέρος τῶν ύπνρπρῆτιν του στη Γενεύη. Αφήνω δε την άδρσα συμμετοχή γυναικῶν στην διοίκησι του Έρυσθού Σταυρού, που έχει κι' αυτός την έδρα του στη Γενεύη. Αφήνω τα καταστήματα, τα ρεστοράν, τα ζαχαροπλαστεία, τα lez rooies, όπου σας σεργιάνουν άποκλειστικά γυναίκες.

Η στομφή αυτή τῶν Έλβετιδων στῶν επαγγελματισμό δεν άφαιρεί τίποτα από τη θηλυκότητά τους. Το αντίθετο μάλιστα. Μπορεί να πῆ κανείς ότι μειώνουν τη θηλυκότητα οι γυναίκες τῆς Έλβετίας, είχαν στα παλιά χρόνια, τότε που δεν ήταν άπλωμενες σε τόση έκτασι το κύμα τῆς εργασίας τῆς γυναικας. Και βέχουν ακόμα πολλοί, προχείρη στη φαντασία τς τῶν εικῶνα τῆς «Έλβεταροδ», όπως συνθῆζε με παλαιότερα να λέμε, δηλαδή τῆς πληθωρικής, τῆς έννεμης και άκαλαίσθητης νοικοκυράς.

Δεν ξέρω αν, πράγματι, ύπνρπρῆτη εποχή που ο τύπος αυτός επικρατούσε. Ένα μισῶ να βεβαιώσω: ότι δεν επικρατεί σήμερα. Κομφή, λεπτή και καλοκαμωμένη, η σημερινή Έλβετία. Δεν έχει βέβαια τῶν άερα και την ταχυτητα τῆς Παριζιάνας. Αὐτῶν καμμία Εὐρωπαϊά δεν τῶν άποκίτησε, ούτε πρόκειται να τῶν άποκίτηση. Απέχει από την Παριζιάνα. Δεν απέχει όμως από τῶν τύπο τῆς μέσης Εὐρωπαϊκας, - που ξέρει να ντυθῇ, που ξέρει να περῇ, που έχει άνεσι στις κινήσεις της, που είναι έννημερωμένη, που μπορεί να κρατήση συντροφία, που είναι μία λέξι ένδιαφερόουσα. Η εργασία έντῇ να τῶν άντροποίηση, όπως φοβούνται πολλοί, τῶν έκανε περισσότερο γυναίκα.

Εργαζομένη στο σπίτι και στο επάγγελμα, άποκτα δικαιώματα και άρκετε ισχυρή επίδρασι στη ζωή τῶν τόπου. Δεν ψηφίζει, αλλά η επίρ-

ροή τῶν γυναικῶν οργανώσεων είναι πολύ ισχυρότερη παρ' όση θα ήταν αν είχε δικαίωμα ψήφου. Φτάνει να σας πῶ ότι στη Ζυρίχη, όπου φαίνεται ότι ο άνδρικός πληθυσμός έχει κάποια ιδιαίτερη ροπή προς το ξενύχτι, οι γυναίκες οργανώσεις επέτυχαν ώστε τα κέντρα τῆς πόλεως να κλείνουν από τις έντεκα τη νύχτα και να νεκρώνεται πρῖν από τα μεσάνυχτα η κίνησι. Έτσι οι σύζυγοι, θέλοντας και μή, επιστρέφουν έγκαιρος στις έστιές τῶν.

Να πῶμε δυο λόγια και για τῆς ήθη. Όταν ένηλικιωθουν τα δυο φύλα, έχουν άπόλυτη ελευθερία στις σχέσεις τους. Δεν ύπάρχουν οι φρουροί τῆς άρετῆς. Ούτε ο πατέρας, ούτε ο άδελφός έχουν άνάμειν στη ζωή τῆς ένηλικῆς και εργαζομένης κόρης. Δεν ύπάρχουν προνομίους έξωτας σετα φύλα. Αν ο ελεύθερος έρωτας είναι άταξία, η άταξία αυτή δε βαραινεί όπως σ' εῖας, μόνο τη γυναίκα. Βαραινεί κατά το ίδιο ποσοστό και τῶν άντρα.

Αλλά δε βλέπουν άταξία. Αδιαφορούν, δεν τῶν προσέχουν, δε ρατῶν, δε μπαίνουν στην ιδιωτική ζωή τῶν άλλων. Διακριτικοί σε όλα, έκδηλώνουν ακόμα μεγαλύτερη διακριτικότητα όταν πρόκειται για τις έρωτικές σχέσεις τῶν όμοιῶν τους. Δε νιώθετε εκεί ότι κάποιος τρίτο μάτι σας κατῶπτει για να σας διασῶη ή για να επιβάλῃ κυρώσεις έναντίον σας. Έτσι, δεν έμπνῶ το πονηρό στις ψυχές τῶν ανθρώπων, δεν αίσθάνονται ότι κάνουν το κακό. Ούτε είναι ο έρωτας ο άπηνροσειμένος καρπός για ν' άνοιξη τῶν ὄρεσι και να μαστιγώνῃ τῆ πάθη. Γι' αυτό βλέπεται στις μορφές τῶν έκφρασι τῆς άγνότητας, τῆς άπλότητας, τῆς άσφαλείας, τῆς ελκρινείας. Κοπέλλες που έχουν γνωρίσει τῶν έρωτικῆς ζωῆ και διατῶν τῶν παιδιαστική άθωότητα τους. Ο έρωτας δεν έννε ο συμμορίτης που δικαίεται και βάλλεται από παντού. Υπάρχουν οι ελεύθεροι έρωτικοί σύνδεσμοι.

Εκείνο που λείπει είναι η ήλική φθορά, η όποία άκολουθεi ανάλογους συνδέσμους στα δικά μας κλίματα, όπου η άδιακρισία, η κακία, το πάθος τῆς κατοπττεύσεως και τῆς διαπομπεύσεως του πλῆθους, δημιουργούν άτμόσφαιρα διαδρωτική για τις ψυχές και όλέθρια για τους χαράκτῆρες.

Αὐτή είναι, στα πεταχτά, η σημερινή Έλβετία. Μία γυναίκα που δε μοιάζει με τις άλλες. Έχει δική της προσωπικότητα, δική της πρωτοβουλία. Ο παλιός τύπος έσθυσε και στη θέση του βῆκε ένας άλλος. Απείρωσ πῶς ένδιαφερόν. Χωρίς να χάση τίποτα απ' τη θηλυκότητά της. Μπορεί να είναι γυναίκα εργαζομένη, μπορεί να είναι νοικοκυρά, δεν παύει όμως να είναι γυναίκα. Με τα όνειρά της και τις άδυναμίες της. Πρωτοστατεί σε όλα και το ένδιαφερόν της άπλώνεται παντού: σ' όλους τους τομείς. Μά ίσως γι' αυτό, έπειδι έχει κοινωνική πλούσια δράσι, έχει και τῶν άτομικότητά της. Ο έσωτερικός κόσμος τῆς είναι καλλιερημένος. Αγαπάει τῶν τέχνη, το άραιο βιβλίο, τη μουσική. Ξέρει τῆς καθήκοντά της, αλλά δε λησμονεί και τα δικαιώματα που έχει στη ζωή. Χωρίς καμμία πονηρία, χωρίς κανένα ύπολογισμό.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η σύζυγος: Μαρία, κοντεύεις να τῶ... ψησῆς; (Του Α. Θεοφιλοπούλου)

Λυρικά τραγούδιο

Παληά αγάπη

Απ' την παλιά μας την αγάπη, τί έχει μείνει; Κάμποσα γράμματα, θαρρῶ, κιτρινισμένα, λίγα λουλούδια, σε βιβλία πατημένα... Μπορεί να πέρασε σαν όμορφη σελήνη, σελήνη μέλιτος, η εποχή εκείνη, μ' απ' την παλιά μας την αγάπη, τί έχει μείνει, άφοῦ τῶ μάτια μας δεν είναι βουρκωμένα;

Τῶ δάκρυα χάθηκαν, σαν νῶταν από άχνό, κι' είναι καιρός πῶχουν τῶ μάτια μας στεγνώσει και δεν ξεχνῶ, οὔτε στιγμή δεν τῶ ξεχνῶ πῶς η καρδιά σου, είχε άλλον δρόμο από τῶν (γνώσι,

και τῶ στερνό σου «σ' άγαπῶ», ήταν βραχνό... Δεν τῶ ξεχνῶ πῶς είχες νοιώσει άλλη έλπίδα να σου θερμαίνῃ τῶν καρδιά τῶν παγωμένη, όμως, δεν είδαμε μαζί τῶν καταγίδα, κι' έτσι χωρίσαμε, σχεδόν άγαπημένοι.

Σιγά - σιγά, ἦρθε τῶ χρόνου η γαλήνη που μῶς χαρίζει τῶν χρυσή τῶν λησμονιά, μ' απ' τῶν παλιά μας τῶν αγάπη, τί έχει μείνει κι' απ' τῆς καρδιάς σου τῶ άξέχαστο καμίνι, πῶς έτσι χύθηκε τῆς λήθης παγωνιά;

Ίσως δεν τῶθελες και σύ, οὔτε κι' εγώ, μά να πῶ ἦρθε ο χωρίσμός μῶ μαύρη ώρα και με τῶ πέρασμα τῶ χρόνου τῶ γοργό οὔτε κι' εσύ, οὔτε κι' εγώ - τ' όμολογῶ... θέλαμε νάρθῃ αὐτή η στιγμή που ζῶμε τώρα.

Κανείς δεν τῶθελε... μά ἦρθε. Τί να γίνη; Θάτῶν φαίνεται τῆς μοίρας τῶ γραφτό, μ' απ' τῶν παλιά μας τῶν αγάπη, τί έχει μείνει, δεν θέλω οὔτε μιά στιγμή να τῶ σκεφτώ. Κάμποσα γράμματα και μερικά λουλούδια στεγνά κι' αὐτά, μετ' τῶ βιβλία πατημένα, χάθηκαν όλα τῶ φίλά και τῶ τραγούδια, κι' είναι σθυσμένα, ξεχασμένα, περασμένα...

Απ' τῶν παλιά μας τῶν αγάπη... Τί ντροπή, να λησμονήσωμε τῶν εποχή εκείνη, για να τῶν θαύσωμε στοῦ χρόνου τῶν σιωπή, και σῆς καρδιάς μας τῶν σκληρή τῶν ναφθαλίνη, ὥστε από μίαν αγάπη, τόσο χαρωπή, οὔτε η άνάμνησις δεν έχει άπομνηνεί.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

Στηριγμένη στο παράθυρο, η 'Ελένη κίταζε με αγωνία το δρόμο. Η 'Ελένη στεκόταν εκεί για να φυλάει την κυρά της. Κανείς άλλος, εκτός απ' αυτήν, δεν ήξερε πως η όμορφη Ζερμαίν περιμενε τον αγαπημένο της.

Ο κύριος θαλπειρε μια βδομάδα, μα αν γύριζε ξαφνικά κι' ευρίσκε την γυναίκα του στην αγκαλιά του φίλου της;

Ο 'Εδουάρδος ντ' 'Ομπρύ πρόβαλε ξαφνικά πίσω απ' το φράχτη και άρχα και άθόρυβα, σαν άλεκτου γλυστήρησε ως το σπίτι. Η 'Ελένη τον είδε... Θέε μου!... Ήταν τόσο ώριμος ο καρδιοκλέφτης!... Εκλείσε τα μάτια της.

Όταν όμως τα ξανάνοιξε, πάγωσε απ' τον τρόμο της. Ένας άλλος άνδρας προχωρούσε, με προφύλαξι προς το σπίτι. Ήταν ο πατέρας της Ζερμαίν ο μπάρμπα Κορμπιέρ, που καθόταν εκεί κοντά.

Χωρίς να χάση ούτε στιγμή, η 'Ελένη έτρεξε στο δωμάτιό της κυρίας της.

Έρχεται ο μπάρμπα Κορμπιέρ! της φώναζε.

Ανοίξε έπειτα την πόρτα του δωματίου της κι' έπρωξε μέσα τον 'Εδουάρδο, ενώ ο γέρο Κορμπιέρ όρμουσε μέσα στο σπίτι.

Η 'Ελένη τότε γονάτισε μπροστά του και του είπε, κλαίγοντας μ' αναφύλαξη:

— Συγχώρετέ με μπάρμπα Κορμπιέρ!

— Α! Για σένα, λοιπόν, ήρθε εδώ ο όμορφονός; Και γυρίζοντας προς τη Ζερμαίν, της είπε:

— Έλα Ζερμαίν μου να δης τις ντροπές της.

Κι' έδωσε μια κλωτσιά στην πόρτα της 'Ελένης.

— Ε, 'Εδουάρδε ντ' 'Ομπρύ! φώναξε απότομα. Για κόπιασε να εξηγηθούμε...

Μα το παράθυρο του δωματίου ήταν ορθάνοιχτο και το δωμάτιο έρημο.

— Έφυγε η άλεπού! είπε ο γέρος.

Έρριξε κατόπιν μια άγρια ματιά στην 'Ελένη και της είπε:

— Κλαίς τώρα, έ; Τι θα γίνι ο Ζάν, ο άρραβωνιαστικός σου; Σήμερα κιόλας ο καυμένος μου έλεγε:

«Μπάρμπα Κορμπιέρ, με το θέλημα του Θεού, το Πάσχα θα πάρω την 'Ελένη γυναίκα μου. Κι' εσύ αδιάντροπη έμπαζες κάθε βράδυ τον 'Εδουάρδο στο σπίτι του γαμπρού μου χωρίς να σε νοιάζει, αν καμιά φαρμακερή γλώσσα κατηγορούσε την κόρη μου γι' αυτό!»

Τρέμοντας σύγκορμ μπροστά στην όργη του μπάρμπα Κορμπιέρ, η 'Ελένη κρεμάστηκε απ' το λαιμό της Ζερμαίν.

— Μη μιλήσης της είπε, γιατί τότε θα σε σκοτώση ο άνδρας σου!

Ο μπάρμπα Κορμπιέρ, από το βράδυ έκείνο έμενε στο σπίτι της κόρης του.

Όταν του πέρασε ο θυμός, οι ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η άγνωστος

Βαβαί! Παπαί! 'Ιαταταί! 'Αλλοίμονον και οίμοι!

κατερρακώδη δυστυχώς η ένδοξος μου φήμη, άφ' ης στιγμής ο φαυκαρέυς χρώμενος της σοφίας, έμβλεχθη φεύ! έρωτικός δι' άλληλογραφίας.

Θελήσας ούν να γνωρισθώ μετά άγνωστων δίδων, και διευθύνσεις άνευρών εκ των έφημερίδων, συντόμως — μα τόν πάππον μου, τόν ήδη μακαρίτην — εξέλεξα εξ άπασών την... «νεάν Άφροδίτην».

Και φανδασθείς την άγνωστον ως είδος κελεπούριον, νέαν, άφράτην έχουσαν και σχετικόν «μασούριον», άπεστείλον έπιστολήν αύτίκα άρον- άρον, προτείνας γάμον αύθρει μετά όκτώ... κουμδάρων.

— Ω! γυναί στρουμβουλδέσσα! έγγραφον συν τοις αλ- (λοισ,

γίγνате γάρ ή άφορμή καταρρακτώδους ζάλης, καθ' όσον σάς φανδάζομαι άκρως χαριτωμένην, ως Άφροδίτην, τοιγαρούν, την αναδυο- (μένην,

Και καθορίσας τελικώς την ώραν συναντήσεως, μετέβην λίαν εύχαρις και μετά πεποι- (θσεως έχων έν νώ την Άθηνά, του Άστεως (προστατίδα,

και την γυνήν την άγνωστον ως άλλην (Καρυστίδα.

Πλήν φεύ! ως την ήμβάνισον εξέβalon (κραυγήν,

συγχρόνως δε άναφανδόν έτρώτην εις (φυγήν καθ' όσον, ώ! αλλοίμονον! ή άγνωστος (ώραία,

ήτο — ώ! παίδες — άτυχώς σωστή... (Καπνικαρέα!!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ή Ζερμαίν με τα παρακάλια της τον κατάφερε να συγχωρήσει την 'Ελένη.

Ο γέρος τότε πήγε στον 'Εδουάρδο και του είπε:

— 'Εδουάρδε, έρχομαι σαν φίλος. Θέλω όμως να μου πής την αλήθεια.

— Κι' εγώ σαν φίλο σε καλωσορίζω.

— Τι έχεις στο νού σου να κάνης τώρα; Θα την πάρης ή δεν θα την πάρης;

Ο 'Εδουάρδος μάντεψε άμέσως απ' τα λόγια του πως του μιλούσε για την 'Ελένη και του απάντησε:

— Είμαι τίμιος άνθρωπος, μπάρμπα Κορμπιέρ. Σου δίνω τον λόγο μου πως θα την πάρω.

— Άντε, λοιπόν. Δώσε μου το χέρι σου. Είσαι γυιός μας απ' εδώ και πέρα.

— Ρωτήσατε όμως και την 'Ελένη;

— Καλά, λοιπόν, πηγαίνω να την ρωτήσω κι' αυτή.

Η 'Ελένη έκρυβε τόν πόνο της και κάθε φορά που πήγαινε κανείς στον κάμπο, του έλεγε πικραμένη:

— Πες τόν άρραβωνιαστικό μου, του Ζάν πως του στέλνω χαιρετίσματα.

Μα ο Ζάν δεν περνούσε πιά από το σπίτι.

Όταν, λοιπόν, ο μπάρμπα Κορμπιέρ της έφερε την απάντησι του 'Εδουάρδου, η 'Ελένη έπεσε στα πόδια του και του είπε με δάκρυα στα μάτια:

— Δεν τόν θέλω, μπάρμπα Κορμπιέρ. Προτιμώ να με σκοτώσετε.

— Θα σε σκοτώσω! ούρλιαζε ο γέρος και ξεκρέμασε το τουφέκι του. Θέλεις τόν Ζάν τώρα! Αυτόν όμως δεν θα τόν ξαναδής.

— Μα εγώ δεν θα παντρευτώ κανένα άλλο, είπε η 'Ελένη κλαίοντας.

Ο πατέρας της Ζερμαίν έφυγε χτυπώντας πίσω του με δύναμι την πόρτα.

Το ίδιο εκείνο βράδυ όμως, σε μια στιγμή που έμεινε μόνος με την κόρη του δεν μπόρεσε πιά να κρατηθή. Την άρπαξε απ' το χέρι και της είπε:

— Επί τέλους θα καταφέρνς την 'Ελένη να πάρη τον 'Εδουάρδο ή όχι;

— Μα η 'Ελένη δεν αγαπάει πιά τον 'Εδουάρδο, ψιθύρισε η Ζερμαίν.

— Γιατί τόν αγαπάς εσύ, παλαιογυναίκα!

Η Ζερμαίν γονάτισε και του άγκάλιασε τα πόδια.

— Έφταιξα πατέρα...

— Συχώρεσε με...

— Και η τιμή μου; ούρλιαζε ο γέρος άρπάζοντας το τουφέκι του κι' έτοιμος να χτυπήση την κόρη του.

Σήκωσε τόν δίκαννο. Την ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε, άρμισε μέσα η 'Ελένη κι' άγκάλιασε την κυρά της.

— Μη κάνετε φονικό! φώναζε.

Μα ο γέρος είχε πατήσει κιόλας τη σκανδάλη και ή ψυχοκοπή με τόν κεφάλι καταματωμένο σωριάς τ η κ ε μπροστά στα πόδια του.

— Δεν πειράζει, ψιθύρισε. 'Ετσι θέλησε ο Θεός!...

Πέστε μόνάχά του Ζάν πως του στέλνω χαιρετίσματα...

Και με τα λόγια αυτά παρέδωσε την παρθενική της ψυχή.

ΤΙΕΡ ΜΑΡΤΕΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Στο θέατρο 'Αργυροπούλου παίζεται με επιτυχία ή ωραία σατυρική κωμωδία του κ. Μ. Κουνελάκη: «Η άπαγωγή της Σμαράγδας». Στον κύριο ρόλο του έργου, ο δημοφιλής μας κωμικός, ως παραδοξιστής Γιάννης Χατζηφώτης συνδέει μια άπ' τις πιο σπαρταριστές δημιουργίες του.

Στο θέατρο 'Αθηνών παίζεται από προχθές μια πολύ επίκαιρη μουσική κωμωδία του κ. Δ. Χρονοπούλου με μουσική του μαεστρου κ. Θ. Παπαδοπούλου, με τόν τίτλο: «Πάρτυ στο παραπέτασμα».

Στο πρωτότυπο αυτό έργο, μία έκκεντρική 'Αμερικανική δημοσιογράφος, ή μίς Ντάγκλας, που την υποδύεται ή Μαρίκα Κρεββάτα, έρχεται στην Ελλάδα, για να περιδεύση τα Βαλκάνια και να κατατοπισθή στην πολιτική κατάσταση.

Συλλαμβάνεται όμως από τους συμμορίτες και οδηγείται στο Παραπέτασμα όπου ύφίσταται ανεκδιήγητες περιπέτειες.

Στο ίδιο έργο ο Βασ. Αύλωνίτης παρουσιάζεται ως Καπετάν «Τρομάρας» και αί Μαρ. Νέλερ και Γεώργ. Βασιλειάδου ως άρχισυμμορίτισσες. Το «Πάρτυ στο παραπέτασμα» έχει και δύο ιδιόρρυθμα τραγούδια, την ρούμπα «'Αμερικάνικα» και τόν ταγκό «Σ' αγαπώ 'Ελληνικά».

Στα θερινά θέατρα της 'Αθήνας προστίθεται εφέτος και ένα καινούργιο της οδού 'Επτανήσου, όπου ένας νέος μουσικός οργανισμός φιλοδοξεί να παρουσιάση μια εξαιρετική καλλιτεχνική εργασία, δίχως να αποβλήτ σε μεγάλα κέρδη.

Ο νέος αυτός μουσικός οργανισμός που διευθύνεται από τόν μαεστρο κ. Κυπαρίση, θα παρουσιάση, με νέα ως επί τόν πλείστον στελέχη, μουσικές κωμωδίες και όπερέττες τών κ. κ. Σακελλαρίδη και Χαϊροπούλου.

Εξχωριστό ενδιαφέρον είχε ή τελευταία συνεδρίασις της 'Επιτροπής άδειας εξασκήσεως επαγγέλματος ήθοποιών, που συνεζήτησε την προσφυγή της πρωταγωνίστριας 'Ηρώς Χαντά, του θεατρου Παπαϊωάννου, εναντίον της χορευτριάς Νίκης Ντέμις, γιατί της φέρθηκε άπρεπώς.

Μάρτυρες κατηγορίας παρέστήσαν πέντε ήθοποιοί του ίδιου θεατρου και υπερασπίσεως μονάχα μία που στο τέλος όμως μετεβλήθη σε κατηγορο.

Η κατηγορουμένη μολονότι εξέδλωσε μετάνοια και κατελήφθη από λυγμούς κατά τη διάρκεια της απολογίας της, δεν απέφυγε την τιμωρία. Μετα τόν πέρας τών παραστάσεων του έν λόγω θεατρου άπηγορεύθη στη Νίκη Ντέμις να εμφανισθή επί ένα χρόνο στη σκηνή.

Από την Κύπρο αναγγέλλονται για τόν Πάσχα οί γάμοι του έκει εύρισκόμενου από καιρό γνωστού σκηνογράφου κ. Μαρίου 'Αγγελοπούλου—είχε τραυματισθή πρό ήμερών από ένα άτύχημα, τώρα όμως είνε καλλίτερα — με μία ωραιότατη Κυπρίωτοπούλα, την Άνθη Νικολαΐδου.

Ο γάμος αυτός έγινε άφορμή μεγάλου σκανδάλου και δολοκλήρ ή Κύπρος είνε άνάστατη, γιατί ένας Αθηναίος τά κατάφερε να ξελογιάση τόν ωραιότερο κορίτσι της Κύπρου, που είχε εκλεγεί «μίς Κύπρου» τού 1948.

Έπείστρεψε από την Θεσσαλονίκη ο γνωστός τραγουδιστής Φώτος Σιδηρόπουλος, που παρουσίασε εκεί πρωτότυπες καλλιτεχνικές βραδυές, με ξεχωριστό ενδιαφέρον.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Χαταχρήσεις

Οι καταχρήσεις έγιναν τόν θέμα της ημέρας κι' όποιον γνωστό σου και να δής θα σου μιλήση για τά «δίσ» του Κώστα τού Μπακοπούλου, που θέλησε τόν τέρα, με λύσσα καταπληκτική, χωρίς άμφιβολία, όλη μας την 'Εμπορική να φάη Ναυτιλία.

Οι καταχρήσεις έχουμε — κι' αυτό δεν είνε ψέμμα — σε όλες τις κουβέντες μας μοναδικό μας θέμα και νέοι, γέροι και παιδιά, και τά μωρά επίσης παρλάρουν άκατάπαυστα γι' αυτές τις καταχρήσεις και πάντα, φίλοι μου καλοί, άρνούνται να τόν βαλουνε στο κλούβιο τούς κεφάλι, ότι, ποιός λίγο, ποιός πολύ, — αλλοίμονο! — είμαστε όλοι μας καταχρασταί μεγάλοι.

Χάποια μαντάμ νεάζουσα, με τριδίπλο προγουλι και μάλλον πλησιάζουσα τά χρόνια του Σοφούλη, κατάχρησι καλλυντικών πολύ μεγάλη κάνει και πάντα με λογιών-λογιών κρέμες και πούντρες και κραιγιό τη μούρη της σκεπάρνι καμαρώνει. Σάν μπόγος είν' ή άμοιρη, μα όλος παραλόγως με τά φτιασιδία γίνεται... φτιασιδωμένος μπόγος.

Επίσης — και δεν θάχετε βεβαίως αντίρρήσεις — και οί μπεκρήδες κάνουνε μεγάλες καταχρήσεις — και πινόνας, και πινόνας δε βλέπουνε τη μύτη τους και πάντοτε με πόλισμον γυρίζουνε στο σπίτι τους! Αν δεν τούς σταματήσετε, μπορούν να πιούν μια στέρνα και λέν, όταν τρικλίζοντας θά βγούν απ' την ταβέρνα! Είν' έθιμο ή κατάχρησις λοιπόν πατροπαράδοτον — Ποιός τολμήσε και κούνησε, μωρέ, τόν πεζοδρόμιο; και — πρός τιμήν κάθε ρωμψού — κάνουμε όλοι — αλλοίμονο! — καταχρησι — και φαγητών αλάδωτων!

Οι καταχρήσεις, φαίνεται, τις απαιτούν τά ήθη κι' έτσι σ' αυτά τά χρόνια μας τά τόσο ταραχώδη πολλοί μισθοσυντήρητοι και υπαλλήλων πλήθη της λαχανίδας κάνουνε καταχρησις φρικώδη.

Οι σκιστογράφοι κάνουνε καταχρησι του πνεύματος, ή Πάουερ καταχρησι διακοπών του ρεύματος, και πλείστον άνωμαλιών στα της συγκοινωνίας μας κι' ο κάθε νεανίας μας αφάνταστη καταχρησι στις παρδαλές γραβάδες που τόν ενδιαφέρουνε, παιδιά, ιδιαίτέρως, και κάνουν κι' οί ταλαίπωροι της Ούλεν οί πελάτες καταχρησιν — άέρας!

Και οί άγροίκοι άνθρωποι, αλλά κι' οί ντελικάτοι στον πειρασμό όποκύπτουνε και καταχρώνται κάτι.

Ο μεζεκλης, να σάς χαρώ κάνει καταχρησι παστών κι' ο 'Θησαυρός» τώσον καιρό καταχρησι άναγνωστών

που πάντα τόν λατρεύουνε, αλλά απαιτούν συναμα την άμεσο άπαμάκρυνσι του συνεργάτου Γάμα! Και λένε μ' άγανάκτησι: «Πιάστον, κυρ- άστυνόμε» και δεν μ' υπερασπίζεται, άγαπητοί, κανείς σας γιατί τόν παραξήλωσα και χρόνια καταχρώμαι της τόσης καλωσύνης σας και της όπομονής σας!

Είσιονογράμους και άντιγράμους Τ. *Είσιονογράμους και άντιγράμους Τ.*

Η νεράιδα του ΧΟΥΡΡΕΜ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Όταν ο Σουλτανόβαν μαθαίνει πως οι Γενί-
σαροι επαναστάσαν, ξυπνάει από τὸ λήθαργ-
οῦ ὅπου εἶχε πέσει, καθελάει τὸ ἀλόγῳ του καὶ
καταρῶναι ὁ ἴδιος, μόνον μὲ τὴν παρουσία του,
ν' ἀφοπλίσῃ τοὺς ἐπαναστάτας καὶ νὰ μὴ πέ-
ρῃσιν καὶ πάλιν στὸ Σαραῖν τοῦ Τοπκαπού,
ἀπ' ὅπου τὸν εἶχαν ἀποκλείσει. Ἀμέσως, μετὰ
καλεῖ τὴν Χουρρέμ στὴν Ἀνάκτορον, ἐνῶ ἡ ἀντί-
ζηλὸς τῆς, ἡ Μαχιντεσβάν λυσσάει ἀπ' τὸ κακὸ
τῆς, γιὰτὶ ἀπέτυχε ἡ ἐπανάστασις. Ἀπὸ τ' ἄλλο
μέρος, ὁ Ἰμπραὴμ πασὰς προτείνει στὸν Σουλ-
τάνον νὰ ὀργανώσῃ μίαν ἐκστρατεία ὀδυνηστέα
γιὰ νὰ μὴν καθύμναι ἀπρακτοὶ οἱ Γενίσαροι
καὶ γιὰ νὰ μὴν πορεύσων νὰ τοὺς ἐκκαθαρίσων.
Ὁ Σουλτάνος δέχεται τὴν ἀπόφασιν τοῦ Μεγάλου
Βεζύρη του καὶ τοῦ ἀναγγέλλει συγχρόνως ὅτι
ἡ Χουρρέμ θὰ γῆνι γιὰ δευτέρην φορά ὑπέρτα.
Πραγματικὰ, ἡ ὥραια Τσερκέζα γεννιέται ἐν ἁ-
γῶρι καὶ ὁ Σουλτανόβαν τὸν βοπτίζει Βαγιαζήτ.
Εἶναι ἄνοιξι καὶ ἡ ἐκστρατεία ἀρχίζει, τοῦτ'
τὴν ὥραν ἐναντίον τῆς Οὐγγαρίας. Τὰ στρατεύ-
ματα ξεκινῶν, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Σουλ-
τάνον καὶ τὸν Μ. Βεζύρη, ἐνῶ ἡ Χουρρέμ κατα-
σκοπεύει κάθε κίνησιν τοῦ Ἰμπραὴμ καὶ σκέπτε-
ται πῶς νὰ τὸν ἐξοντώσῃ.

8ον Ἐνοίωθε πῶς τὸ συμφέρον τῆς
ἦταν νὰ καταντῇ τὸν Ἰμπραὴμ
πασὰ ὑποπτο στὰ μάτια τοῦ Σουλ-
τανόβαν. Ἐτοί θὰ κατάρθανε, ὅχι
μόνα νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ κοντὰ του,
ἀλλὰ θὰ συντόμευε καὶ τὰ χρονικά διαστή-
ματα ποὺ χρειαζόταν γιὰ τὴν ἐξόντωσί
του. Αἰσθάνονταν πῶς εἶχε ξεσπάσει μέσα
τῆς τρικυμία. Καὶ ὅσο πλησίαζε ἡ ὥρα
τοῦ ἀποχωρισμοῦ, τὸ πρόσωπὸ τῆς ἐπαίρ-
νε μίαν ἐκφράσιν ὅλο πλεονέκτημα, σχεδὸν
ἀγρία.

Τὴ στιγμήν τοῦ ὁ Σουλτάνος ἔσκυψε νὰ
τὴν φιλήσῃ καὶ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ, πλη-
σίασε μὲ τρόπο τὸ στόμα τῆς στ' αὐτὴν τοῦ
καὶ τοῦ ψιθύρισε:
— Δὲν εἶνε ἡ ὥρα κατάλληλη, λεβέντη
μου, τὸ βλέπεις. Ἄλλα εἶμαι ὑποχρεωμένη
νὰ σοὺ διατυπώσω κάποια παρακλίσιν τῆς
Χατιτζέ Σουλτανας.
— Ὁ Πατισὰχ, σπῆκε τὸ κεφάλι του, συ-
νοφρυνώθη καὶ κλάζοντος κατὰματα
τὴν Χουρρέμ, τῆς εἶπε:
— Μὰ δὲν μπορεῖ ἐπὶ τέλους ἡ «Καν-
τὴν» αὐτὴ νὰ μὰς ἀφήσῃ ἥσυχους καὶ δ.τι
ἔχει νὰ μὰς πῇ νὰ τὸ πῇ στὸν ἄνδρα τῆς;
— Πρόκειται γιὰ μίαν πασάκλιν πού
ἐνδιαφέρει τὸν ἄνδρα τῆς.
— Περίεργον πράγμα! Ὄποτε ἔχει ἀπαι-
τήσεις καὶ ὁ Ἰμπραὴμ; Ὁ,τι ζήτησε τοῦ
τὸ ἔδωσα, δ.τι με παρεκάλεσε, δὲν τοῦ τὸ
ἀρνήθηκα.

Ἡ Χουρρέμ, χαμογελῶντας, πρόσθεσε:
— Ἐτοί εἶνε οἱ δούλοι, ἀφέντη μου. Ὁ-
σο τοὺς δίνει κανεὶς καὶ τοὺς περιποιεῖται,
τόσο αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ γυρεύουν. Τὸ
ἴδιο καὶ ὁ Μέγας Βεζύρης σου περιμένει
τὴν Αὐτοκρατορικὴ σου εὐεργεσία. Σήμερα

ὁ δὲ φύγετε γιὰ τὴν ἐκστρατεία. Μὴν ξεχά-
σῃς, ἀφέντη μου, ν' αὐξήσῃς τὰ ἐξόδα γιὰ
τὴ συντήρησιν τοῦ γιᾶ νὰ μὴν ὑποφέρῃ.
— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, Χουρρέμ!
Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω. Τὰ λεπτὰ ποὺ ἔ-
δωκα στὸν Ἰμπραὴμ τοῦ θάνατον. Ἀς κά-
νῃ καλὰ τοὺς λογαριασμοὺς σου, γιὰ νὰ
μὴν στενοχωρεθῇ.
— Ὅπως καὶ νᾶχῃ τὸ πράγμα, αὐτὸς
σήμερα εἶνε ὁ Μέγας Βεζύρης καὶ ἐπὶ
πλεον καὶ γαμπρὸς σου. Ὅλα αὐτὰ τοῦ
δημιουργοῦν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ φαίνεται
γενναϊοδωρὸς τοὺς ἐκείνους. Ὁ ἄκουσε,
Βεβασί, πῶς χθὲς ἀκόμα στὸ στρατόπεδον
τοῦ Νταούτ πασὰ μοίρασε στοὺς Γενίσα-
ρους μὲ τὸ σακκὶ τὰ λεπτὰ καὶ τὰ φλου-
ριά.

— Ἀς μὴν τὰ μοίραζε. Νὰ μάθῃ ἐν' ἀ-
πλῶν τὰ πόδια τοῦ ἀνάλογα μὲ τὸ πά-
πλωμά του.
Καὶ σὰν νὰ τὸν στενοχωροῦσε ἡ συζή-
τησι, ἔκανε ἓνα μορφοσμὸν κ' ὕστερα χα-
μογελῶντας, ἀγκάλιασε τὴν γυναῖκα του,
τὴν φίλησε καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ στρατόπεδον.

Ἡ Χουρρέμ, ὅσο ἐνδιώθη πῶς κατάρθω-
σε τὴ τελευταία στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ
τοῦς, νὰ σταλάξῃ ἔστω καὶ μίαν σταγόνα
δηλητήριο στὴν καρδίαν τοῦ Πατισὰχ, γιὰ
τὸν Ἰμπραὴμ, φαίνεται ἐξαιρετικὰ ἐνθου-
σιασμένη. Εἶχε πεποιθῇ πῶς ὁ Σουλτα-
νὸς δὲν θὰ λησμονοῦσε τὰ λόγια τῆς καὶ
θὰ στιγμιάζει τὴν σπατάλη καὶ τὴν ἀσωτεία
τοῦ Μεγάλου Βεζύρη του. Ὅλ' αὐτὰ δὲν
ἦταν ἀσχετα μὲ τοὺς σατανικοὺς σκοποὺς
ποὺ ἐπεδίωκε.

Ἡ Χουρρέμ, κατάφερε συνάμα τὸ Σουλ-
τανόβαν νὰ πάρῃ τὴν ἐμπιστευτικὴν ὑπὲρ-
ρυσίαν τοῦ «Ἰμραχὸρ» (τοῦ Σταυλάρχη)
τὸν Κροῆττὴν τὴν καταγωγὴν αὐλοῦ Ρουστέμ,
ποὺ ἦταν ἀπόλυτα ἀφοσιωμένος σ' αὐτήν.
Τὸν κατὰσκοπὸ τῆς αὐτὸν φρόντισε νὰ τὸν
καθοδηγήσῃ πῶς θὰ κατάρθανε, ὑποδαυ-
ρίζοντάς τὸν μὴ μόνον τὸν Σουλτανόβαν κατὰ
τοῦ Ἰμπραὴμ νὰ τὸ κρατᾷ ἀδιάκοπα ἀναμμένο
καὶ μὴ ποιοῦ μέσο θὰ τὴν τηροῦσε ἐνήμερη,
γιὰ ὅσα θὰ συνέβαιναν κατὰ τὴν διάρκειαν
τῆς ἐκστρατείας.

Ἡ πονηρὴ καὶ ραδιοῦργα Τσερκέζα δὲν
γελᾷστικὴν στὴς προβλέψεις τῆς. Ἡ ὑπόθε-
σις τὴν χρημάτων, καὶ ἐκείνων ποὺ μοίρασε
καὶ ἐκείνων ποὺ χρεώθηκε γιὰ οἰκονομικὴ
τοῦ ἐνίσχυσιν ὁ Μέγας Βεζύρης. Ἰμπραὴμ
πασὰς, πλάκωνε σὰν μαῦρον σύννεφον τὴν
καρδίαν τοῦ Σουλτανόβαν. Ἀπ' τὴν στιγμὴν ἔ-
κλειν, ὁ Σουλτανόβαν ἄρχισε νὰ βλέπῃ τὸν
Ἰμπραὴμ σὰν θρασὺ καὶ σπάταλον. Μόλις
ὅμως ἔφθασε στὸ στρατόπεδον καὶ τὸν ἀντί-
κρουσε, ἡ ἐντύπωσις αὐτῆς, ἂν δὲν ἐξουδετε-
ρώθηκε ὁλότελα, πάντως ὅμως διασκεδά-
σθηκε.

Λόγια τοῦ κρασιοῦ

Ἐνας νεκροθάφτης κατὰ λάθος ἔ-
σκαψε τὸ λάκκον τόσο βαθὺ πὺν δὲν μπο-
ροῦσε μετὰ νὰ βγῇ ἔξω. Ἀρχισε νὰ
νυχθάνῃ καὶ κανεὶς δὲν εἶχε βρεθῇ νὰ
τὸν βγάλῃ ἀπὸ κεῖ. Ἡ θέσι τοῦ ἦταν
τραγικὴ, γιὰτὶ ἔκανε τρομερὸν κρῦφ. Ἐ-
τραγικὴ, γιὰτὶ ἔκανε μεθυσμένον τὸν ἄκουσε
πὺν τέλους ἓνας μεθυσμένος τὸν ἄκουσε
πὺν φώναζε καὶ πῆγε ἐπάνω ἀπ' τὸ
λάκκον νὰ δῇ τὴ συνέβαινε.

— Βγάλε με, χριστιανέ μου, ἔξω,
γιὰτὶ πέθανα ἀπ' τὸ κρῦφ.
Ὁ μεθυσμένος ἔσκυψε περισσότερον
στὸ λάκκον, εἶδε τὸν νεκροθάφτην ποὺ ἦ-
ταν σὲ μίαν γωνίαν μαζεμένον καὶ τοῦ
εἶπε:
— Πῶς νὰ μὴ κρυώνῃς, φουκαρά
μου, ἀφοῦ σὲ ρίξαν στὸν τάφον χωρὶς
νὰ σὲ σκετάσουν μὲ χῶματα!...
Ο ΦΑΚΟΣ

στρατόπεδον τοῦ Νταούτ - πασὰ καὶ βάδιζε
πρὸς τὴν Ἀδριανούπολιν.
Ἀπ' τὴν ἡμέραν ποὺ ἱδρύθηκε ἡ Αὐτοκρα-
τορία τοῦ Ὀσμάν ἴσαμε τότε δὲν εἶχε πο-
τὴν κινητοποιηθῇ τέτοια στρατιά σὲ ὄγκον
καὶ ποιότητα. Τὸ πεζικὸ καὶ τὸ ἱππικὸν πε-
ρνοῦσε τὴς διακόσιες πενήντα χιλιάδες ἄν-
δρες. Χιλιάδες ἄλογα, μουλάρια, βώδια καὶ
βούβζλοι χρησιμοποιοῦντο γιὰ τὸ μεταγυ-
γικόν. 250 μεγάλα κανόνια ἀποτελοῦσαν τὸ
πυροβολικόν. Κοπάδια ὀλόκληρα ἀπὸ πρό-
βατα, ποὺ θὰ χρησιμοποιεῖν γιὰ τὴν διατροφή
καὶ τὴν συντήρησιν τοῦ στρατεύματος, ἀκο-
λουθοῦσαν τὴν στρατίαν.
Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς, βρισκόταν ὁ Σουλτα-
νὸς Σουλτανόβαν καὶ ὁ Μέγας Βεζύρης τοῦ
Ἰμπραὴμ πασὰς. Στὴν ἀκολουθίαν τοῦ
Σουλτανόβαν εἶχε συμπεριληφθῇ καὶ ὁ νεαρὸς
Λουδοβίκος Γκριττί, ἀπ' τὴν γνωστὴν οἰκο-
γένειαν τῶν Δούκων τῆς Βενετίας, ποὺ
προσφέρθηκε νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Σουλτανόβαν.
Ὁταν ἡ στρατιὰ προχωροῦντας πρὸς τὴν
Τσατάλτζα, ζύγωνε στὴν τοποθεσίαν Χαλκα-
βουνάρ, ποὺ εἶχε ὀριθισθῇ σὰν πρῶτος σταθ-
μὸς κατασκευάσεως, ὁ Σουλτανόβαν Σουλ-
τανόβαν γύρισε καὶ εἶδε τὸν Ἰμπραὴμ πασὰ.
Τὸ παρουσιαστικὸν τοῦ καὶ γενικὰ ἡ ἐμφά-
νισις τοῦ τὸν στενοχωροῦσε. Φαινόνταν πῶς
γαλοπρεπὲς καὶ πῶς ἐπιβλητικὸς ἀπὸ τὸν
Πατισὰχ. Στὸ κράνος τοῦ δὲν ἔφερε θύσανο
ἀλλά ἡ ἐνδυμασία καὶ ἡ πανοπλία τοῦ
γενικὰ ἀσπράσταν καὶ λαμπροκοῦσαν. Τὰ
κουμπία τοῦ «καφτανίου» (μανδύα) τοῦ ἦ-
ταν φτιαγμένα ἀπὸ διαμάντια καὶ τοῦ ἀμ-
πέχωντο τοῦ ἀπὸ μαργαριτάρια. Στὸ δά-
χτυλόν τοῦ φοροῦσε ἓνα δαχτυλίδι ποὺ δὲν
βρισκόταν τὸ ταῖρι τοῦ στὸ Αὐτοκρατορικόν
Θησαυροφυλάκιον. Τὸ ἀλόγῳ τοῦ ἦταν τὸ
πῶς ὥρα καὶ τὸ καλύτερον μέσα στὸ στρα-
τεῦμα καὶ ἡ σέλλα τοῦ ἦταν κεντημένη μὲ
χρυσάφι καὶ στολισμένη μὲ διαμάντικα.
Ὁ Σουλτανόβαν, γύρισε τὰ μάτια του, ποὺ
εἶχαν θαμπώσει, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸν Ἰμ-
πραὴμ πασὰ καὶ ἄρχισε νὰ στοχάζεται πῶς
οἱ ξένοι ποὺ θὰ τοὺς ἀντίκρουζαν πηγαίνον-
τας στὸ δρόμον, τὸν ἔβλεπον πῶς ἦταν ἄλλο-
θεν, ἀσφαλῶς αὐτὸν τὸν σκλάβον θὰ τὸν περ-
νοῦσαν γιὰ Μονάρχην καὶ τὸν ἴδιον γιὰ Βε-
ζύρη καὶ ἀκόλουθόν του.
Νέα σύννεφα φθόνου καὶ μίσους πλάκω-
σαν τὴν καρδίαν τοῦ, ἀλλὰ ἦταν περαστικά,
ὅπως καὶ τ' ἄλλα. Προχωρῶντας ἀναλογί-
σθηκε πῶς ἦταν στὸ χεῖρ τοῦ νὰ ἐκμηνέ-
σῃ, ὅταν τὸν θελήσῃ, τὸν Ἰμπραὴμ, ποὺ ὁ
ἴδιος ἀπὸ σκλάβον θὰ ὀδοῦν, τὸν ἀνέδειξε
καὶ τὸν ἀνέβασε στὰ ὑψίστα ἀξιώματα τῆς
Πολιτείας.
Θυμῆθηκε συγχρόνως πῶς τὴν πολυτελέ-
στατη σέλλα τοῦ ἀλόγου του, τὴν εἶχε
προσφέρει ὁ ἴδιος δῶρον σ' αὐτόν, ὅταν
γύρισε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ὅπου τὸν εἶχε
στελεῖ μὲ εἰδικὴ ἀποστολή.
Οἱ συλλογισμοὶ τοῦ αὐτοῦ σκόρπισαν καὶ
πάλιν τὰ μαῦρα σύννεφα ποὺ πλάκωναν τὴν
καρδίαν τοῦ καὶ ὅταν ἄρχισε νὰ συνεχέ-
ται, γύρισε καὶ εἶδε πλάγι τοῦ νὰ τὸν ἀ-
κολουθῇ ὁ Σταυλάρχη τοῦ Ρουστέμ. Τοῦ
ἔκανε νόημα νὰ πλησιάσῃ.
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν πλησίασε ὁ Ρου-
στέμ, ὀρθώθηκε πᾶν ὅσον τὴν σέλλα τοῦ ἀλό-
γου του. Τὸ βλέμμα τοῦ ἀστράψε καὶ ἡ
φωνὴ τοῦ φανέρωνε πῶς ὁ θυμὸς εἶχε νική-
σει τὴν θέλησιν τοῦ καὶ δὲν μπορούσε νὰ
συγκρατηθῇ.
— Νὰ μοῦ ἐτοιμάσῃς, εἶπε στὸν Σταυ-
λάρχην τοῦ, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς διαλεχτό. Νὰ φροντίσῃς συγχρόνως ἡ
σέλλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐξοπλισμὰ τῆς ἱπ-
πασίας νὰ εἶνε τὰ πλεονέκτητα ἀπ' ὅσα
ἐνεῖς πάρεϊ μαζί σου γιὰ τὴν ἐκστρατεία.
Ὁταν θὰ στρατοπεδεύσῃς ἡ στρατιά θὰ βά-
λῃ τοὺς Σπαχίδους καθ' ἑκάστην ὁδὸν νὰ ἀγωνι-
σθοῦν στὸ «τζιρίτι» (!).
Ὁ Σουλτανόβαν, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ
Σταυλάρχης, γιὰ αὐριον, ἓνα ἄπ' τὰ καλύ-
τερα ἄλογά μου. Νὰ προσέξῃς νὰ μὴν τὸ
πῶς

συνεχίζοντας την πορεία της έφθασε σε 23 μέρες στη Σόφια. Ξεκίνησε έπειτα για το Βελιγράδι, πέρασε το Δούναβι και κυριεύσε το Πετροβράδινο και το Έσεν.

Ύστερα από εκατό μέρες ο στρατός έφθασε στην πεδιάδα Μόχατς, όπου έδωκε μια μεγάλη μάχη με τους Ουγγάρους και τους νίκησε κατά κράτος.

Ο βασιλιάς της Ουγγαρίας Λουδοβίκος ο Β' και πολλοί Ουγγροί ευγενείς έπεσαν στο πεδίο της τιμής. Οι Τούρκοι κατέλαβαν την Βουδαπέστη και ανέκριναν βασιλιά τον Ιωάννη Ζαπόλτα.

Το στέμμα της Ουγγαρίας το διεκδικούσε και ο Αρχιδούκας Φερδινάνδος, αδελφός του Αυτοκράτορα της Γερμανίας Καρόλου του Ε'. Και έτσι ο Σουλτάνος βρέθηκε στην ανάγκη να χτυπηθεί με τους Γερμανούς και Αυστριακούς που εξεστράτευσαν έναντιόν του.

Ο Φερδινάνδος κατάρωσε να ανακαταλάβει την Βουδαπέστη. Άλλα ο Σουλεϊμάν, με τη βοήθεια και του Ζαπόλτα, νίκησε τους Αυστριακούς κυριεύσε ξανά την Πρωτεύουσα και εγκατέστησε και πάλι στο Θρόνο της Ουγγαρίας, το Ζαπόλτα.

Όταν τελείωσε η τελετή της ενθρόνισής, ο Σουλεϊμάν αντικρίνοντας τον Ρουστέμ, άνασκηκώθηκε στο ντιβάνι όπου ήταν ξεπλωμένος και του είπε:

— Ρουστέμ, εσύ να μείνεις! Μή φεύγεις, γιατί σε θέλω...

Διέταξε ύστερα τη φρουρά ν' άποσυρθεί κι όταν έμειναν μονάχοι τους οι δύο, τον ρώτησε με ενδιαφέρον:

— Τι νεώτερα, Ρουστέμ;

— Ευχάριστα πράγματα, Πατισάχ μου... Το στρατεύμα είναι ευχαριστημένο απ' τον αφέντη μου. Όλοι οι άνδρες εινε πρόθυμοι να θυσιάσονται για τη Μεγαλειότητά σας. Τα τρόφιμα εινε πλούσια και το συσσίτιο πλούσιο. Όλοι γεμάτοι ένθουσιασμό βένε να συνεχισθεί η εκστρατεία.

— Μήπως έμαθες αν εινε ευχαριστημένοι και απ' τον Ίμπραήμ πασά;

— Εινε πολύ φυσικό, αφέντη μου, οι δούλοι ν' αγαπούνε και να εκτιμούνε εκείνους που αγαπάτε και σεΐς.

— Ναί, αλλά ξεδεύει πολλά λεπτά. Και υποθέτω πως αυτό θα σταθεί αρκετό για να διασφύεται το όνομά μου.

Η ερώτησι του Σουλεϊμάν στάθηκε αρκετή για να συλλάβη άμέσως ο Ρουστέμ ένα σατανικό σχέδιο.

— Όταν κανένας, Πατισάχ μου, εινε, εινε άνοιχτοχέρης και γενναίωδους υποχρώνει τους άλλους και τους καταντά δούλους του. Ο γέρο Πιρί πασάς εινε σφιχτά κλεισμένος το χέρι του. Ήταν κλασσικός ταγκούνης. Γι' αυτό δεν μπόρεσε σ' όλη τη διάρκεια της Βεζυρείας του, που βαστάζε χρόνια και χρόνια, να κάνει δικό του έστω κι ένα μονάχα άνθρωπο. Ένώ ο Ίμπραήμ πασάς φέρνεται πολύ καλά. Με τα φερσίματά του σαγηνεύει καρδιές που νύχτα μέρα εύχονται για τον αφέντη μου.

Ο έξυπνος και πονηρός αυτός έξωμότης Κράτης, που η μοίρα τον εινε τάξει να παίξει ένα σοβαρό ρόλο στην Ιστορία της Αυτοκρατορίας του Όσμαν, κάνοντας αυτή τη σύγκρισι, απ' τη μιά μεριά έξυψανε στα μάτια του Σουλτάνου την οικονομολογική αξία του άλλοτε Μεγάλου Βεζύρη, του γέρου Πιρί πασά και το ενδιαφέρον του για το Θησαυροφυλάκιο, κι απ' την άλλη ταπεινώσε τον Ίμπραήμ χαρακτηρίζοντάς τον ως σπάταλο και άσωτο. Έτσι ο Ρουστέμ πετύχαινε «μ' ένα συμπάρο δυο τρυγόνια».

Ο Σουλτάνος, όταν άκουσε τον Ρουστέμ να του κουβεντιάζει για το γέρο Πιρί πασά, συγκινήθηκε εξαιρετικά. Ωστόσο η στάσι του δεν εξυπηρετούσε τα σχέδια του Σουλτάρχου του.

— Ολ, αυτά, Ρουστέμ, του εινε, εινε αλήθεια. Ο Λαλές μου, ο Πιρί πασάς, δεν άγαπούσε την άσωτεια και τις σπατάλες. Ήταν όμως ηλικιωμένος και εινε κουρασθεί υπερβολικά. Δεν μπορούσε κάθε χρόνο να με συνοδεύει στις εκστρατείες, ούτε εινε σε θέση να καταβάλει τις προσπάθειες του Ίμπραήμ. Και αυτό εινε εκείνο που ν' ανάγκασε να τον θυσιάσω.

Ο Σουλεϊμάν σταμάτησε για μερικά λεπτά κι άρχισε να σκέπτεται. Ύστερα έρριξε νύχτα του μερικές έρευνήτικές ματιές, σαν να επρόκειτο ν' αποκαλύψει στο

Σουλτάρχη του κάποιο μυστικό και συνέχισε:

— Τον θυσιάζω, Ρουστέμ, αλλά δεν τον λησυνάω. Εινε ένας αξιωματικός που τον κληρονόμησα απ' το μακαρίτη τον πατέρα μου. Υπήρξε ο πρώτος Λαλές της Βασιλείας μου. Δεν μπορώ να τον ξεχάσω. «Ίνσαλλάχ!» (με το θέλημα του Άλλάχ) όταν θα τελειώσει νικηφόρα η εκστρατεία αυτή και γυρίσω στην Πόλη, θα πάω άμεσα να τον συναντήσω και να τον ικανοποιήσω.

Ο αντίστροφος ρόλος δύο ραδιούργων

Ο Σουλτάρχης Ρουστέμ, όταν κάλαβε πως δεν μπόρεσε να παρασύρει στα άχρηστά του το Σουλτάνο, γιατί έδωκε πως εξακολουθούσε ακόμα να συμπαθού τον Ίμπραήμ, άρχισε να καταστράνη μέσα στο μυαλό του κάτι το πιο σατανικό.

Σκέφθηκε πως αν δεν υπήρχε τρόπος να ξαναγυρίσει ο Πιρί πασάς στο αξίωμα του Μεγάλου Βεζύρη και να φύγει ο Ίμπραήμ πασάς, μπορούσε να εξοντωθεί αυτός ο γέρος, έτσι που ο Σουλτάνος να διώξει κατόπιν τον Ίμπραήμ.

Ο πονηρός Κράτης έτρεξε να συναντήσει τον Ίμπραήμ πασά.

Ο Μέγας Βεζύρης, εινε πληροφορηθεί απ' τους κατασκοπούς του, ότι ο Ρουστέμ εινε εμπιστευτική συνομιλία με το Σουλτάνο. Η πληροφορία αυτή τον άνησχυσε υπερβολικά. Άγωνιούσε να μάθει λεπτομέρειες.

Μόλις εινε το Ρουστέμ να μπαίνει στη σκηνή του, ξαφνιασθηκε και τον κυριεύσε άοριστος φόβος. Για πρώτη φορά απ' την εποχή που εινε διορισθεί Μέγας Βεζύρης, σηκώθηκε απ' τη θέση του για να υποδεχθεί επισκέπτη.

— Μπουγιούρ μπυκαλούμ καπί γιολδασί! Κόπιασε να σε δούμε, σύντροφε και συνοδοιπόρε, του εινε. Με το θέλημα του Άλλάχ η επίσκεψή σου θάνε για καλό!...

Ο Ρουστέμ, έκανε μιά βαθειά υπόκλισι και με χαρακτηριστική υποκρισία, έσκυψε και φίλησε τις άκρες του ετζουμπέ του ανθρώπου, που στοχαζόταν να εξοντώσει.

— Ο, τι καλό και ευτυχισμένο βρίσκεται πάντα σιμά σας. Εγώ ήρθα απλάως για ν' αντικρύσω το εύλογό μου σας πρόσωπο και να φωτισθεί η καρδιά μου.

— Τι σας χρειάζεται η λάμψη ή δική μου, αφού τώρα ακόμα βρισκόσαστε κοντά στον κραταιό Μονάρχη μας;

— Δεν το κρύβω, εξοχάτατε, πως ήμουνα κοντά στο Μονάρχη. Και τί μ' αυτό;

ΚΙΝΔΥΝΟΣ - ΘΑΝΑΤΟΣ

Ο Φρέντ Άσταρ δεν επρόκειτο να ξαναχορέγ. Υποφέρει από μιά σοβαρή καρδιακή πάθησι και οι γιατροί του συνέστησαν οριστική απομάκρυνσι απ' την πολύτάραχη κινηματογραφική ζωή. Ο Φρέντ εινε άνοητος σε πολλές πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών διάφορες σχολές χορού, που του αποδίδουν τεράστια κέρδη. Τελειωτάς όμως δεν άνθεε στον πειρασμό και γύρισε ένα μουσικο-χορευτικό φιλμ του Ίρβινγκ Μπέλλιν. Ο παραγωγός του, άνησυχώντας για την υγεία του Φρέντ, εινε αναθεώρησε σε δυο γιατρούς την παρακολούθησι του, δεδομένου ότι κάθε άπότομη κίνησι μπορούσε να του προξενήσει το θάνατο.

Άποκλείεται εκείνοι που βλέπουν διαρκώς τον ήλιο να λαχταρούν και τη λάμψη του φεγγαριού; Για μας ο Πατισάχ εινε ο ήλιος και σεΐς είσαστε το φεγγάρι.

— Είσαι χαριτωμένος άνθρωπος, σύντροφε... Κάθισε, λοιπόν, να κουβεντιάσουμε.

Ο Ίμπραήμ απέφυγε να ρωτήσει άποτομα το Ρουστέμ για τις λεπτομέρειες της συνομιλίας του με το Σουλεϊμάν. Και για να φθάσει με τρόπο και σ' αυτές, που κυρίως τον ένδιεφεραν, άρχισε να του άναπτύσσει τα μέτρα που πήρε για τη συνέχισι και την επιτυχία έκδασι της εκστρατείας. Του μίλησε για τη διατροφή και την επιμελητεία του στρατού, για τα μεταφορικά μέσα, για την άποστολή των μεταγωγικών και τελικά του άνέφερε τους λόγους που τον άνάγκασαν να εγκαταλείψει στο Βελιγράδι το βαρύ πυροβολικό της πολιορκίας, γιατί δεν υπήρχαν κατάλληλοι δρόμοι και η μεταφορά του ήταν δύσκολη.

Ο Ίμπραήμ πασάς, όταν τελείωσε την άφήγησι του γύρω απ' την εκστρατεία, γύρισε κι είδε το Ρουστέμ, που τον παρακολουθούσε με χαρακτηριστική αδιαφορία, και σαν να ήθελε να συνοψίσει τις σκέψεις του, του εινε:

— Και τώρα που δεν θα τραβάμε μαζι μας το βαρύ φορτίο του πυροβολικού, θα κινούμεθα ελεύθερα, έμεις και τα στρατεύματα. Ο αντικειμενικός μου σκοπός εινε να καταδιώξουμε βήμα προς βήμα τον Αυτοκράτορα της Γερμανίας Κάρολο τον Ε' και να του δώσουμε ένα καλό μάθημα.

Ο Σουλτάρχης τα ήξερε όλ' αυτά και μάταια ο Ίμπραήμ έχανε το καιρό του λέγοντάς του τα. Τα θεωρούσε μαριές. Γι' αυτό όσο έδωκε πως ο Μέγας Βεζύρης απέφυγε να τον ρωτήσει για το σκοπό της επίσκεψής του, άγωνιούσε.

Ο Ίμπραήμ ένοιωσε την άγωνία του Ρουστέμ και άφήνοντας τις επιφάσεις και τα προσχήματα, τον ρώτησε άπροκαλπτα:

— Μήπως ο Μονάρχης υποφέρει απ' τις ταλαιπωρίες και τις κακουχίες της εκστρατείας; Να κάτι που δεν το ξέρω, Ρουστέμ, και άνησχυω. Εινε αλήθεια πως ίσως τώρα δεν ξεδεήλωσε τίποτε παρόμοιο και φαίνεται εύθυμος. Εγώ όμως άνησχυώ, γιατί μ' ένδιεφέρει η υγεία του ευεργέτη μου.

Ο Ρουστέμ, δεν άφησε να του ξεφύγει η εύκαιρία και άπάντησε:

— Δόξα στον Άλλάχ, ο Μονάρχης εινε πολύ καλά και το κυριώτερο φαίνεται εύχαριστημένος απ' τις υπηρεσίες σας. Όσοι φορές τύχη ν' αναφέρουν το όνομά σας σηκώνει τα χέρια του ψηλά κι εύχεται στον Άλλάχ να σας χαρίσει πολλά χρόνια. Εινε όμως και μερικοί που τον ενοχλούν ολοένα με άνώνυμες άναφορές και άλλοι πάλι που δεν παύουν να του θυμίζουν το γέρο Πιρί πασά.

Ο Ίμπραήμ συνοφρυώθηκε. Τα χείλη του άρρισαν να τρέμουν και με κομμένη φωνή του άπάντησε:

— Τα σκυλιά μπορεί να γαυγίζουν, αλλά το καραδάνι προχωρεί στο δρόμο του, λέγει η σοφή λαϊκή παροιμία. Όπως κι αν έχη το πράγμα, Ρουστέμ, αυτό με άνησχυει. Ποιοι νάνε άραγε οι άνθρωποι αυτοί;

— Δεν μπορώ, Βεζύρη μου, να κατηγορήσω άδικα άνθρωπο και να τον πάρω στο λαϊμό μου. Κάθε άνθρωπος, φυσικά, γνωρίζει τους έχθρους του.

— Υποψιάζομαι τον Ίσκενδέρ Τσελεμπή. Λές, Ρουστέμ, να πλανιέμαι;

— Ένας Βεζύρης σαν κι εσάς ικανός να βλέπει όσα γίνονται πίσω άπο σαράντα παραπετάσματα, δεν μπορεί να πλανιέται στις σκέψεις και στις κρίσεις του. Ο Ίμπραήμ πασάς, έσυρε απ' τη ζωή του το «χαντσερί» του με τη χρυσή και άδαμαντοκόλλητη λαβίδα και προσφέροντάς το στον Ρουστέμ, του εινε:

— Έκτός απ' τον Άλλάχ, Ρουστέμ, κανείς άλλος δεν μας βλέπει αυτή την ώρα. Πάρ' το και φύλαξε το σαν άδελφικό ένθύμιο. Θα το γνωρίζουν μόνον εκείνος που το προσφέρει κι εκείνος που το παίρνει. Στο έξης στο περιβάλλον του Σουλτάνου εσύ θα είσαι το μάτι και το αυτί μου. Άν νοιώσης πως μου στήνουν κάποια παγίδα

όα με είδοποίησις έγκαίρας για να μη μου τη φέρουν με πιαμπεσιά.

Ο Ρουστέμ άπομακρύνθηκε απ' τη σκηνή του Μεγάλου Βεζύρη με άπόλυτη πεποίθησι πως τα κατάφερε να τον ρίξει στην παγίδα που του έστηνε. Γύρισε στη σκηνή του χαρούμενος, για να γράψει την εμπιστευτική έκθεσι που θάστελνε στην Χουρρέμ.

Ο Ρουστέμ, εινε την έντύπωσι πως ο Ίμπραήμ ύστερα απ' όσα του εινε, θα κήρυττε τον πόλεμο έναντιόν του Πιρί πασά και του Ντεφερδάρη Ίσκενδέρ Τσελεμπή και θα προσπαθούσε να τους εξοντώσει. Σκέφθηκε όμως πως ο Σουλτάνος δεν θα θένοιαζε εύκολα τους δυο γέροντες αλίκους του, που τους εκτιμούσε εξαιρετικά. Έτσι ήταν σχεδόν βέβαιος πως τα σχέδια του Ίμπραήμ ήταν καταδικασμένα σε άποτυχία.

Το δίχτυ των μηχανορραφιών του το εύρισκε πιο τέλει απ' όσο το φανταζόταν η Χουρρέμ. Κλείσθηκε λοιπόν στη σκηνή του κι έγραψε όλες της λεπτομέρειες στην ύψηλή του προστάτιδα, στην ώραία Χουρρέμ.

Όταν τελείωσε την άλληλογραφία του, συνεχίζοντας τις ραδιουργίες του κάλεσε στη σκηνή του τον αλίκο Νεκκας Άλη Μπέη, τον άνθρωπο που με την εξαιρετική ικανότητα του στα οικονομικά ζητήματα του Κράτους, εινε άποχτήσει την εύνοια του Σουλτάνου και του Ντεφερδάρη Ίσκενδέρ Τσελεμπή.

Ο ραδιούργος έξωμότης Ρουστέμ, αφού έδωκε μερικά ποτήρια κρασί στον Άλη Μπέη και τον έφερε σε κατάσταση εύθυμίας, γύρισε και του εινε:

— Άκουσε, συνάδελφε. Ο Μέγας Βεζύρης βάλθηκε να εξοντώσει το Ντεφερδάρη Ίσκενδέρ Τσελεμπή και έτσι σήμερα αύριο θα κενωθεί η θέση του στο Σαράγι.

Ο Άλη Μπέης, όταν τ' άκουσε τάχασε κυριολεκτικώς άπο τη χαρά του. Άρπαξε σαν τρελλός το χέρι του σταυλάρχη και το φίλησε. Ύστερα έσκυψε και φιλώντας τις άκρες του μανδύα του, του έλεγε ολοένα:

— Νά ζήσης χίλια χρόνια, άγά μου! Για ξαναπές το, αφέντη μου! Θα αξιωθώ να γινω κι εγώ κάποια μέρα Ντεφερδάρης;

Ο Ρουστέμ, άρχισε τότε να του μιλάει για την ισχύ και την εξουσία του Βεζύρη Ίμπραήμ και αφού τον έκανε να πιστέψει πως αυτός ήταν ικανός να εξοντώσει τον Ντεφερδάρη Ίσκενδέρ Τσελεμπή, του παρέδωσε πειστικά ως μοιραία την εύτυχία που άνειρούσαν. Συγχρόνως του υπέδειξε πως τότε μονάχα θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν τα όνειρά του, αν κατάρωθνε να πλησιάσει το Μεγάλο Βεζύρη και να γίνη τυφλό όργανο του, κάνοντας ό,τι θα του έλεγε εκείνος.

Και αφού του φούσκωσε τα μυαλά του, τον ξεπλώσε για να συνεχίσει τις ραδιουργίες του.

Έτσι ο Ρουστέμ ολοκλήρωσε το δίχτυ των μηχανορραφιών του και δεν άπείνε παρ' η εφάρμογη και η έκτελεσι των σατανικών του σχεδίων. Τα δυο θύματα, που με τη θυσία τους θα συντελούσαν στην έξαφάνισι του Μεγάλου Βεζύρη, είχαν βρεθεί στο πρόσωπο του γέρου Βεζύρη Πιρί πασά και του Ντεφερδάρη Ίσκενδέρ Τσελεμπή. Άργά η γρήγορα ο Ίμπραήμ πασάς θα εξορμούσε έναντιόν τους σαν φαμακερό φείδι. Στο μεταξύ ο Άλη Μπέης, που θα τον χρησιμοποίησε σαν κατάσκοπο και παρατηρητή του, θάπαιζε το ρόλο του σκορπιού, που θα έφωδίαζε το φείδι με το δηλητήριο που του χρειαζόταν.

Η Βούδα στις φλέγες

Και ενώ στο στρατόπεδο των Τούρκων, που βρισκόταν στην Πεβτή ο Μέγας Βεζύρης και Σερασκέρης (άρχιστράτηγος) Ίμπραήμ πασάς, οι άνωτεροι κρατικοί λειτουργοί και γενικά το περιβάλλον του Σουλτάνου ραδιουργούσαν και μηχανορραφούσαν ο ένας έναντιόν του άλλου, οι κάτοικοι της Βούδας με την υποκίνησι και την προεστίαση του Αυτοκράτορα της Γερμανίας Καρόλου του Ε' και του πρίγκιπα Φερδινάνδου που κατείχε το θρόνο της Αυστρίας, στασίασαν και έπαυσαν να υπακούουν στα φερμάνια του Σουλτάνου.

Στο μεταξύ έκλεισαν τις πόρτες του φρουρίου της πόλεως ταμπαρώθηκαν καλά και έτοιμάστηκαν να αντισταθούν και να εμποδίσουν την είσοδη των τουρκικών στρατευμάτων.

Ο Σουλεϊμάν χαρακτήρισε την ενέργεια των κατοίκων της Βούδας όχι εμπόλεμο, αλλά σαν στάσι και πράξι έσχάτης προδοσίας έναντιόν του κατακτητού και κυριάρχου τους. Κάλεσε τον Ίμπραήμ πασά και τον διέταξε να βαδίσει άμέσως έναντιόν τους και να τους τιμωρήσει άναλόγα, καταστρέφοντας την πόλι τους.

Ο Ίμπραήμ πασάς όμως φιλοδοξούσε να χρησιμοποίησι την πόλι για θερινή πρωτεύουσά του, όταν θα άνακηρυσσόταν βασιλείας και γι' αυτό δεν ήθελε να την καταστρέψει. Με τη σκέφι αυτή κατάρωσε νάρθη σε έπαφι με τους διοικητές των Γερμανικών στρατευμάτων, Χριστόφορον Μπεσσάρ και Ιωάννη Τούμπεγκερ κι άρχισε να διαπραγματεύεται με αυτούς την παράδοσι της πόλεως.

Κατά τη διάρκεια της πολιορκίας της Βούδας παρουσιάστηκαν στη σκηνή του Ίμπραήμ πασά δυο άγνωστοι και του παρέδωσαν το Στέμμα του βασιλιά της Ουγγαρίας Λουδοβίκου, που εινε σκοτωθεί στη μάχη της πεδιάδος του Μόχατς.

Ο όνειροπόλος Μέγας Βεζύρης, περιφρονώντας τις διαταγές και τη θέλησι του Σουλτάνου, απέφυγε να δώση το Στέμμα στον Ιωάννη Ζαπόλτα που ο Σουλεϊμάν τον εινε άνακηρύξει βασιλέα της Ουγγαρίας επειδή εινε πάρει μέρος με τα στρατεύματα του και αυτός στην πολιορκία της Βούδας, και το φύλαξε στο Θησαυροφυλάκιο της Στρατιάς, γιατί σκέφθηκε πως θα του χρειαζόταν κάποια μέρα όταν θα άνακηρυσσόταν βασιλέας.

Οι δυο διοικητές των Γερμανικών στρατευμάτων που υπερασπιζαν τη Βούδα, άντελέφθηκαν πως ήταν άνισχυροι να την κρατήσουν και άναλογίζομενοι τις καταστροφές που θα πάθαινε η πόλι αν οι Γενίτσαροι έμπαιναν μέσα ύστερα από μάχη, προτίησαν να συνθηκολογήσουν, με τον όρο να αφήσουν οι Τούρκοι τη φρουρά έλεύθερη ν' άποχωρήσει.

Και έτσι η Βούδα παραδόθηκε ειρηνικά στους άπειταλέμενους του Ίμπραήμ πασά, οι όποιοι με την ύπογραφη της σχετικής συνθήκης, ύψωσαν στα φρούρια της πόλεως την Τούρκικη σημαία.

Οι Γενίτσαροι, που σαν λυσσασμένοι περίμεναν έξω απ' τα τείχη να δοθί η διαταγή της επίθεσής για να μπούνε στην

πόλι και να την λεηλατήσουν, μόλις είδαν την Τούρκικη σημαία να κυματίζει πάνω στα φρούρια της, άντελέφθηκαν τι εινε γίνει.

Όταν βεβαιώθηκαν πως η πόλι παραδόθηκε και είδαν να χάνονται οι έλπίδες για τα λάφυρα που λογαρίαζαν πως θα παίρναν, εξαγριώθηκαν και ώρμησαν προς την Αυτοκρατορική σκηνή, όπου άρχισαν να θορυβούνε και να διαμαρτύρονται.

Ο Σουλεϊμάν, δεν εινε πληροφορηθεί τις διαπραγματεύσεις και έμαθε την παράδοσι της πόλεως την ώρα που θα υπογραφόταν το πρωτόκολλο της συνθηκολογήσεως. Κι' έτσι βρέθηκε στην άναγκη να υποκύψει στο «τετελεσμένο γεγονός» που του δημιούργησε ο Ίμπραήμ πασάς.

Όταν είδε τους Γενίτσαρους να θορυβούν, κάλεσε τους διοικητές τους και τους σύστησε να φροντίσουν να τους καθήσυχάσουν με την ύπόσχεσι ότι θα τους μοίραζε χρήματα.

Οι Γενίτσαροι όμως εξακολουθούσαν να έπιμένουν και συνεχίζοντας τις διαμαρτυρίες τους τραυματίσαν σοβαρά στο κεφάλι το «σκεμπάν - μπασί» (ύπαρχηγό) τους, που τους άνήγγειλε την πρότασι του Σουλτάνου.

Ο Ίμπραήμ πασάς στο μεταξύ διάταξε τα τουρκικά στρατεύματα να μπούνε στην πόλι. Οι κάτοικοι και η φρουρά παρατάχθηκαν κατά ζυγούς στην κεντρική πύλη του φρουρίου, για να υποδεχθούνε και να άποδώσουν τιμές στις μονάδες των Γενιτσαρών που θα την κατελάμβαναν.

Η παράταξι αυτή εξαγρίωσε πιο πολύ τους Γενίτσαρους. Την χαρακτήρισαν σαν ειρωνεία και προχωρούσαν με θολωμένα τα μάτια από μίσος και εκδίκηση. Ένας απ' τους Γενίτσαρους δεν μπόρεσε να κρατηθεί και μόλις πλησίασε στην πύλη του φρουρίου κατάρωσε ένα δυνατό χαστούκι στο Γερμανό αξιωματικό που βρισκόταν επί κεφαλής της στρατιωτικής παράταξης.

Ο Γερμανός αξιωματικός, χωρίς να χάσει καιρό, μ' ένα δυνατό σπασθισμό χάρισε σε δυο το κεφάλι του Γενιτσαρού. Άμέσως άστραψαν τα γιγαγάνια και τα μαχαίρια και έπηκολούθησε πραγματική μάχη. Η φρουρά των Γερμανών και πολλοί απ' τους κατοίκους σφάχθηκαν σαν άνια και οι νεαροί και οι κοπέλες στερήθηκαν για πάντα την προσωπική τους έλευθερία και πωλήθηκαν άργότερα στα διάφορα σκλαδοπάζαρα.

Τα στίφη των Γενιτσαρών όταν μπήκαν στην πόλι την λεηλάτησαν και δεν άφησαν κυριολεκτικά τίποτε όρθιο. Για να κορέσουν

— Θα ήθελα, άγάπη μου, όταν θγαίνης έξω μαζί μου, να ξεχάς ότι είσαι άστυνομικός!...

τά πάθη τους κατέφυγαν στα πιά άγρια και άπάνθρωπα μέσα.

Η άναρχία βασίλευε επί μία βδομάδα και μόλις την έβδομη μέρα έγινε η τελετή της άναρρήσεως στο θρόνο των Άρπαδών, του Βοεβόδα της Τρανσυλβανίας. Ίωάννη Ζαπόλνα. Έπειδή η δυσφορία των Γενιτάρων δεν είχε εξαντμιστή όλοτετα, η έγκατάστασις του Ίωάννη Ζαπόλνα έγινε όχι άπ' το Σουλτάνο, ούτε άπ' το Μεγάλο Βεζύρη η τον άρχηγό των Γενιτάρων, αλλά από τον «σεκμπάν - μπασί» (υπαρχηγό) τους που τον συνώδεε ο Βενετσιάνος Λουδοβίκος Γκριττι.

Η έκστρατεία εναντίον της Βιέννης

Ο Σουλτάνος χαρακτήρισε σαν θρασύτητα, που πλήγωνε την αυτοκρατορική του αξιοπρέπεια, τις πολεμικές επιχειρήσεις του βασιλιά της Αυστρίας Φερδινάνδου εναντίον της Βούδας και την προσωρινή άποτά των στρατευμάτων του κατάληψη της πόλεως.

Η άνακατάληψις της πρωτεύουσας της Ούγγαρίας από τα Τούρκικα στρατεύματα δεν στάθηκε άρκετή, για να διασκεδάση αυτές τις έντυπώσεις του. Σκεπτόταν πως έπρεπε να δώσει ένα καλό μάθημα στο θρασυ βασιλιά και να ικανοποιήσει έτσι την πληγωμένη του ύπερηφάνεια.

Και με τις σκέψεις αυτές άπεφάσισε να βαδίση άμέσως εναντίον της Βιέννης, που η πολιορκία και η έκπόρθησις της, ήταν ένα από τα μεγαλύτερήβολα στρατιωτικά του σχέδια.

Όσοι τον τα στρατεύματα έτοιμασθούν για τη νέα έκστρατεία τα σώματα των «άκιντζίδων» (1), που είχαν οργανωθεί από τους πιά διαλεχτούς άνδρες των Γενιτάρων, είχαν φθάσει μπροστά στα τείχη της Βιέννης.

Η εμφάνισις των και οι διάφορες επιδείξεις που έκαναν θορύβησαν τους Αυστριακούς. Ο άμαχος πληθυσμός, άναγκάστηκε να έκκενώση την πόλι και τραβήχθηκε στο έσωτερικό. Μαζί με τον πληθυσμό έφυγε και ο βασιλιάς Φερδινάνδος και άφησε άντικαταστάτη του, τον κόμητα Νικόλαον ντε Σάλι.

Την υπεράσπισι της πόλεως ανέλαβε το πεζικό που αριθμούσε έβδομήντα χιλιάδες άνδρες, και το ιππικό με δέκα χιλιάδες ιππείς, ήτοι συνολικά ογδόντα χιλιάδες άνδρες. Με την είσβολή των Τούρκων στην Ούγγαρία, οι Αυστριακοί είχαν συμπληρώσει τα όχυρωματικά τους έργα και έτοιμάσθηκαν για την άμυνα της πόλεως, που την προστατεύουν τριακόσια κανόνια, τοποθετημένα στα πανύψηλα τείχη του φρουρίου που το ύψος τους έφθανε τα έξι μέτρα και το πάχος τους τα τρία μέτρα.

Στις 27 Σεπτεμβρίου 1529, η στρατιά του Σουλτάνου Σουλεϊμάν έφθασε μπροστά στα τείχη της Βιέννης. Η στρατιά αριθμούσε 120 χιλιάδες άνδρες και την ακολουδούσε ένα πολυπληθέστατο μεταγωγικό και η έπιμελητεία. Το πυροβολικό της σε ποσότητα δεν ύστερούσε άπ' το πυροβολικό των Αυστριακών. Διέθετε κι' αυτό τριακόσια κανόνια σε ποιότητα όμως ήταν κατώτερο, γιατί τα κανόνια αυτά ήταν όλα μικρού διαμετρήματος. Το βαρύ πυροβολικό τους, οι Τούρκοι, κατά διαταγή του Ίμπραήμ πασά, που έκτελούσε χρέη άρχιστράτηγου, το άφηναν στο Βελιγράδι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ : Η συνέχεια.

(1) Σημ. Μεταφρ. Α κ ι ν τ ζ ι λέγονται γενικά οι έπιδρομείς. Με την όνομασία όμως αυτή ήταν γνωστές οι ομάδες των Γενιτάρων, που ενεργούσαν ανεξάρτητα προς τις κινήσεις του τακτικού στρατού. Ένα είδος των σημερινών λόχων Κ ο μ μ α ν τ ο ς.

Κοινωνικό

Ο κ. Βαρθολομαίος Βασιλείος και η Δις Νότα Παπακωνσταντίνου έδωσαν άμοιβαίαν ύπόσχεσιν γάμου Εύχομαι εις αυτούς ταχεία την στέψιν.

Γ. Κ.

Ο κ. Ίωάννης Ελασσόπουλος και η Δις Κατίνα Δ. Χαλκιαδάκη έτέλεσαν τους γάμους των. Παράνυμφος παρέστη η κ. Ευγενία Δ. Φωσκόλου.

ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΝ ΣΑΙΝ-ΖΥΣΤ

Ένας άπαρηγόρητος έρωτευμένος

Η ιστορία παρουσιάζει τον Σαιν-Ζυστ σαν ένα άνθρωπόμορφο τέρας, που μεθούσε με το αίμα και που μηχανευόταν διαρκώς σατανικά τεχνάσματα για να έξοντωνή τους αντίπαλους του. Άλλ' η αλήθεια είναι όλοτετα διάφορη.

Ο ιππότης Λουδοβίκος ντε Σαιν Ζυστ που καταγόταν από μία παλιά άριστοκρατική οικογένεια του Μπλερανκούρ, ήταν ώραιος σαν άγγελος και είχε ψυχή ευαίσθητη και λεπτή. Άν έγινε «τροφοδότης της γκιλοτινίας», όπως τον παριστάνει η φημη, αυτό το όφειλει σε μία μεγάλη έρωτική άπογοήτευσι που δοκίμασε στη ζωή του και στο γεγονός ότι πιστέψε, ακολουθώντας το παράδειγμα του Ροβεσπιέρου, ότι θα μπορούσε με το αίμα και τις όμαδικές σφαγές να δημιουργήσει μία κοινωνία ήθικων και ενωμένων ανθρώπων, που θα ήταν άνώτεροι από κάθε πάθος και συνεπώς και από τον έρωτα.

Το τελευταίο αυτό σημείο, ο έξοβελισμός, δηλαδή, του έρωτος από τη ζωή του είχε καταντήσει έμμονη ιδέα. Γιατί ο Σαιν - Ζυστ δεν πίστευε πιά στον έρωτα και μισούσε όλες τις γυναίκες από τη στιγμή που η όμορφη και γοητευτική Λουίζα Τορέν, η κόρη του συμβολαιογράφου του Μπλερανκούρ, τον είχε προδώσει.

Η Λουίζα ήταν άχώριστη φίλη των παιδικών χρόνων του. Αργότερα, όταν τα δύο παιδιά μεγάλωσαν, ένα φλογερό αίσθημα άναπτύχθηκε μεταξύ τους κι' οι γονείς τους άποφάσισαν να τα παντρεύουν.

Άλλά, την τελευταία στιγμή, ο πατέρας της Λουίζας μετάνιωσε. Και, αντί να δώσει την κόρη του στο νεαρό ιππότη που μ' όλη την άριστοκρατική καταγωγή του, είχε μιάν άσημαντη περιουσία, προτίμησε να την παντρεύη μ' έναν πλούσιο ένοικιστή των δημοσίων φόρων, τον Ίωσήφ Προσπέρ Ντουρανγκύ.

Η δυστυχισμένη Λουίζα άναγκάστηκε, να ύποκύπη στη θέλησι του πατέρα της, πράγμα που ο Σαιν - Ζυστ δεν της συγχώρησε ποτέ. «Οά έπρεπε ν' αυτοκτονήσει έλεγε, με το φανατισμό που τον χαρακτήριζε σε όλα, παρά να προδώση την αγάπη της».

Από τη στιγμή αυτή, ο Σαιν - Ζυστ μίσησε τη Λουίζα και μαζί μ' αυτήν όλες τις γυναίκες.

Η άτμόσφαιρα του Μπλερανκούρ είχε γίνει πιά πολύ βαρεία γι' αυτόν. Μιά νύχτα έκλεψε μερικά άσημένα σκεύη από το σπίτι του, τα πούλησε σ' έναν έμπορο και έφυγε για το Παρίσι.

Ο πατέρας του που είχε μεγάλες σχέσεις στην Αύλη κατώρθωσε να έπιτυχη μία βασιλική άπόφασι, και έτσι ο γιός του συνελήφθη και κλείστηκε στο φρούριο του Πικπούς.

Έκεί μέσα, ο νεαρός ιππότης έμεινε δύο όλόκληρα χρόνια. Όταν ξαναβρήκε την έλευθερία του, δεν μισούσε μόνον τη Λουίζα και τις γυναίκες, άλλ' όλο τον κόσμο. Γιατί θεωρούσε τον εαυτό του θύμα της κοινωνίας. Προχώρησε τότε στους έπαναστατικούς κύκλους και κατέλαβε σε λίγο μία σημαντική θέση μεταξύ τους.

Αργότερα, σχετίστηκε με το Ροβεσπιέρο κι' έγινε από τότε ο φίλος, ο πιστός όπαδός και ο άφωτισμένος συνεργάτης του.

Το άξιοσημείωτο στη ζωή του Σαιν - Ζυστ είναι ότι οι γυναίκες που τις μισούσε με όλη τη δύναμι της ψυχής του τον λάτρεψαν πάντα. Ήταν ο γιος, ο όνειρεμένος δόν Ζουάν, που δεν έπαίξε ποτέ, όμως, το ρόλο του γυναικοκακτητού.

Κατά τη διάρκεια της παντοδυναμίας του, ο ύπηρετης του του έφερνε κάθε μέρα δεκάδες έπιστολών που προέρχονταν από τις ωραιότερες γυναίκες του Παρισιού. Ο Σαιν - Ζυστ, διαβάζοντάς τις, κουνούσε μελαγχολικά το κεφάλι του κι' έλεγε:

— Πώς μπορώ να πιστέψω τις διαβεβαιώσεις τους; Και η Λουίζα μου έλεγε άλλοτε πως μ' αγαπούσε. Αυτό δεν την έμπόδισε, όμως, να με προδώση.

Έπειτα, παρέδιδε αυτές τις έπιστολές στον ύπηρετή του για να τις καταστρέψη.

Μία μέρα, ο ύπηρετης του του άναγγελλε πως μία κυρία από το Μπλερανκούρ ζητούσε έπίμονα να τον δη.

Ήταν η Λουίζα.

Το παλιό της αίσθημα είχε πλημμυρίσει και πάλι την ψυχή της. Κι' είχε έγκαταλείψει τον άντρα της για νάρθη να πέση στα πόδια του ανθρώπου, που δεν είχε πάψει ίσως ν' αγαπάη ποτέ, και να τον παρακαλέση να την συγχώρηση παίρνοντάς την κοντά του.

Ο Σαιν - Ζυστ συγκινήθηκε. Και δύο χοντρά δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του. Η αγάπη ξαναμιλούσε τώρα στην καρδιά του...

Οι δύο αγαπημένοι έζησαν δύο βδομάδες άληθινής ευτυχίας. Άλλά, ξαφνικά, η συνείδησις του Σαιν - Ζυστ έπανεστάτισε. Πού ήταν, λοιπόν, η άρετή του; Πώς έπρεπε στον εαυτό του να ζή με τη γυναίκα ενός άλλου; Ο άλλος αυτός ήταν, βέβαια, έχθρός του. Άλλ' ήταν νόμιμος σύζυγος της Λουίζας, ενώ αυτός δεν ήταν τίποτε.

Στο τέλος, η ψυχρή και άλύγιστη λογική νίκησε τον έρωτα. Και ο Σαιν - Ζυστ, μ' όλο που ένοιωθε την καρδιά του να ξεσχίζεται, έπεισε τη Λουίζα να ξαναγυρίση στον άντρα της.

Έτσι, η δυστυχισμένη πήρε και πάλι το δρόμο του Μπλερανκούρ. Ήταν η 23 Ιουνίου του 1794.

Μερικές βδομάδες αργότερα, η Λουίζα έμαθε την πτώσι της Τρομοκρατίας και την καρατόμησι του αγαπημένου της, που άνέβηκε στη λαιμητόμο το άπόγευμα της 28ης Ιουλίου, μαζί με τον Ροβεσπιέρο.

Πρόστιμο στις νεοντοκόρες!

Ο βουλευτής της Άλάσκας Ουίλλιαμ Έγκον ύπέβαλε στο καναδικό συμβούλιο μία περίεργη πρότασι. Ζητάει να επιβληθή πρόστιμο σ' όλες τις νέες, που μένουν άνύπαντρες μετά τα 30. Το πρόστιμο θα μεγαλώνη συνεχώς ως τα 40. Από εκεί θ' άρχίζει να ελάττωεταί βαθμιαία και θα σταματάη στα 55.

«Πολλές νέες, παρατηρεί ο βουλευτής της Άλάσκας, μένουν άνύπαντρες από κακή έκτίμησι της πραγματικότητας, π. χ. γιατί έχουν ύπερβολικές αξιώσεις ή γιατί περιμένουν να βρουν το βασιλόπουλο του παραμυθιού. Αυτό το πρόστιμο θα τις κάμη, λοιπόν, να σκεφθούν πρακτικώτερα όχι μόνο για τον εαυτό τους, αλλά και για το σύνολο της κοινωνίας».

Είπε βέβαια άμφίβολο άν η πρότασις του βουλευτού Έγκον θα ψηφιστή άπ' το καναδικό συμβούλιο. Το ότι πολλές νέες μένουν στο τέλος γεροντοκόρες, αυτό δεν όφείλεται πάντα στο ότι έχουν ύπερβολικές αξιώσεις, αλλά και στην κακή τους τύχη.

Ταύρον Πάουσε
Τζιν Τιεβού

— Στη Λιουμπλιάνα: ρωτώ έντρομος

ΜΙΚΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ μέσα σ' ένα τραίνο...

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συγγραφέα μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Δυο φορές μου συνέβη να κάνω λάθος στο τραίνο. Την πρώτη πρόκειται να ξεκινήσω από τη Νεάπολη για το Μπρίντζι και βρέθηκα από απροσεξία σ' ένα τραίνο που πήγαινε στη Βόρειο Ιταλία: Μιλάνο κλπ. Το πάθημά μου δεν ήταν φοβερό. Το αντιμετώπισα λίγο μετά το ξεκίνημα, αποβιβάστηκα στον πρώτο σταθμό και ξαναγύρισα στη Νεάπολη με το επόμενο τραίνο. Έφυγα για το Μπρίντζι μετά ξη ώρες. Μικρό το κακό.

Τη δεύτερη φορά η περιπέτεια ήταν σοβαρότερη. Επέστρεφα το 1936 από τη Βιέννη στην Αθήνα. Δεν πήρα όμως την κανονική γραμμή του Σεμπάιν, γιατί είχα εντολή από την εφημερίδα μου να περάσω από το Ζάγκρεμπ, και να στείλω απ' εκεί μερικές ανταποκρισεις σχετικές με την μονίμως επαναστατημένη Κροατία. Ακολούθησα, λοιπόν, τη γραμμή Γκράτς, Μάρριμπορ, Τσίλλι, Κράπιν, Ζάγκρεμπ, με αλλαγή τραίνου στο Μάρριμπορ.

Στο Ζάγκρεμπ έμεινα τέσσερις μέρες. Είχα μεγάλη επιθυμία να μείνω πολύ περισσότερο, αλλά δεν το επέτρεπε ο προϋπολογισμός μου. Θα ήταν μεγάλη περιπλοκή να τηλεγραφήσω στην εφημερίδα το κλασσικόν «έμδάσατε». Υπήρχε κίνδυνος να καθυστερήσει η αποστολή χρημάτων — διατυπώσεις της Τραπεζής Ελλάδος κλπ. — και εν τώ μεταξύ να τελειώσουν τα λίγα που μου είχαν απομείνει και που ήταν υπολογισμένα μέχρι της τελευταίας δεκάρας. Εύτυχώς είχα στην τσέπη μου τα εισιτήρια επιστροφής και η μόνη φροντίδα μου ήταν πώς να εξοικονομήσω με τα πενιχρά μου υπόλοιπα τα έξοδα ξενοδοχείου και φαγητού.

Την τετάρτη ημέρα, κατά τις 6 το απόγευμα, έφθασα στο σιδηροδρομικό σταθμό, όπου θα έπαιρνα το τραίνο για το Βελιγράδι. Είχα δυο βαλίτσες, ένα χαρτοφύλακα κι' ένα σωρό μικροπράγματα που τα κρατούσα στα χέρια μου. Ψώνισα για κάθε ενδεχόμενο κά μερικά σάντουιτς, από φόβο μήπως δεν αντέξω το ισχνό πορτοφόλι μου στις αξιώσεις του τιμολογίου του βαγόν-ρεστωράν.

Πρώτη μου δουλειά ήταν να επιστημάνω το τραίνο που θα πάρινα. Το ανέκαμψα εύκολα. Μία πινακίδα, κρεμασμένη σ' ένα βαγόνι, έγραφε: Λιουμπλιάνα, Ζάγκρεμπ, Βελιγράδι. Αυτό ήταν. Αλλά δεν έπρόκειτο να φύγω αμέσως. Είχα κάπου σαράντα λεπτά στη διάθεσή μου και έθεωρησα σκόπιμο να χαζέψω στην πρό το σταθμού πλατεία, η οποία βρισκόταν εκείνη την ώρα στη μεγαλύτερη κίνησή της.

Επέστρεφα εγκαίρως και είδα με μεγάλη ευχαρίστηση ότι το τραίνο βρισκόταν στη θέση του. Δεν ξαναδιάβασα προσεκτικά την πινακίδα, αλλά πήρε το μάτι μου

τις λέξεις Βελιγράδι, Ζάγκρεμπ κλπ. Άνεβάσα μόνος μου τις βαλίτσες μου σ' ένα διαμερίσμα της δεύτερας θέσεως, τακτοποίησα και τα άλλα υπάρχοντά μου και καθήσα στη θέση μου, εύτυχης διότι τα πράγματα πήγαιναν τόσο βολικά. Αλλά αισθανθήκα περισσότερο εύτυχης τη στιγμή που είδα να μπαίνουν στο ίδιο διαμερίσμα πέντε δολοφάντα, χαρούμενα, ζωηρότατα και θορυβώδη κοριτσόπουλα. Ταξίδι μ' ένα χαρέμι ήταν βέβαια προτιμότερο από οιαδήποτε άλλη συντροφιά. Και δεν ξεχνούσα ότι στη διαδρομή από το Μάρριμπορ μέχρι Ζάγκρεμπ, είχα δίπλα μου ένα ζευγάρι γέροντων που έδχαν διαρκώς κι' έναν καθολικό παππά που διάβαζε... ύψιλοφώνως ιερά κείμενα!

Το τραίνο ξεκίνησε μετά δέκα περίπου λεπτά. Έκανε στην αρχή κατι μανούβρες — πήγαινε, έρχοταν, ξαναπήγαινε — μπήκε σ' άλλη γραμμή, ύστερα σέ τρίτη και τελικά έφυγε. Έξω είχε δυναμώσει η βροχή. Παρακολούθουσα με ενδιαφέρον τις πέντε ξανθές χάριτες, που χαλούσαν κόσμο με τα γέλια τους κι' ανοιγόκλειναν διαρκώς τα κομψάτα βαλιτσάκια τους, και μιλούσαν μια γλώσσα που δεν ήταν σερβική.

Έθεώρησα ιπποτικόν χρέος μου να τους προσφέρω τσιγάρα, από τα λίγα ελληνικά που είχα ακόμη στην τσέπη μου. Οι δυο από τις πέντε τα δέχτηκαν με προθυμία. Οι άλλες δεν κάπνιζαν. Τυχερό μου κι' αυτό. Ύστερα, σύμφωνα με τους κανόνες της ευγενείας, πιάσαμε συζήτηση με νοήματα και με δέκα γαλλικές λέξεις που ήξερε ή επί κεφαλής της ομάδας. Ήσαν Ουγγαρέζες χορεύτριες και χόρευαν πάρα πολύ — έτσι τουλάχιστον με διαβεβαίωσαν — όταν έμαθαν ότι είμαι Αθηναίος. Μου είπαν ότι είχαν περάσει από την Αθήνα, ότι είχαν χορέψει σ' ένα κοσμικό καμπαρέ κι' ότι περιέμεναν πάλι προτάσεις για τη χειμερινή περίοδο. Επί του παρόντος πήγαιναν στη Λιουμπλιάνα μ' ένα συμβόλαιο ενός μηνός.

— Στη Λιουμπλιάνα: ρωτώ... έντρομος.

— Βέβαια, στη Λιουμπλιάνα. Πρώτη φορά πάτε; Είνε μια πολύ όμορφη πόλις. Τα μεσάνυχτα θα είμαστε εκεί!...

— Τα μεσάνυχτα; Δηλαδή δεν πάμε στο Βελιγράδι;

— Η απάντησις έδωθε μ' ένα δυσδικό και θορυβώδες τας ξέσπασμα γέλιου.

Τραγωδία... Δεν θυμούνται πολλές φορές στη ζωή μου να βρέθηκα σε τόσο αμυ-

Η ΝΕΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΙΑ-ΠΛΩΝΩΝ

Ο Ίάπων αυτός είχε έναν άγριο που φέρεσε την παλαιά στολή των Σαμουράι για να συμμετάσχει στον πανηγυρισμό της «Ημέρας του Άγριου», που, σύμφωνα μ' ένα τελευταίο κρατικό διάταγμα καθιερώθηκε εθνική εορτή στη χώρα του Άνατέλλοντος Ήλίου.

χανία. Στο πορτοφόλι μου δεν υπήρχαν παρά λίγα, ανάξια προσοχής, ψιλά. Πήγαινα, χωρίς να το θέλω, σε μια πόλη που μου ήταν εντελώς άγνωστη, όπου δεν υπήρχε κανείς σταν όποιον να με βοηθήσω να αποταθώ για να με βγάλω από τη δύσκολη θέση και επί πλέον με ξεγεμούσε φοβερά το γεγονός ότι οι συνεπιδημιδοί μου είχαν αρχίσει να διασκεδάζουν με την περιπέτεια μου.

Πάνω στην ώρα μπαίνει στο διαμερίσμα και ο ελεγκτής. Του εξήγησα όσο μου ήταν δυνατόν πιο πειστικά την υπόθεσι. Στην αρχή έπρεπε ανενδότως να βγάλω εισιτήριο για τη διαδρομή Βελιγράδιου-Λιουμπλιάνας και μάλιστα επιβαρυνμένο με πρόστιμο. Του είπα ότι δεν θα είχα αντίρρηση αν διέθετα τα απαιτούμενα. Του έδειξα τα εισιτήρια Ζάγκρεμπ-Βελιγράδιου και Βελιγράδιου-Θεσσαλονίκης. Φαίνεται πως, τον έπεισα ότι δεν ήμουν λαθρεπιδημιτής.

Εκλήθη εις έπικουρίαν ο επιθεωρητής. Έγινε συμβούλιο και εξετάσθη έμδριθως, αλλά και με καλή διάθεσι, η υπόθεσι. Και αφού ανεγνωρίσθη ότι πραγματικά είχα κάνει λάθος, ελήφθη η απόφασις να αποβιβάσθω στον πρώτο σταθμό, να περιμένω εκεί ως το πρωί που θα περνούσε το τραίνο Λιουμπλιάνας-Βελιγράδιου και να επιστρέψω πάλι χωρίς εισιτήριο, κατόπιν συνηγορήσεως με τον Σταθμάρχη και τον άλλο Επιθεωρητή.

Έτσι κι' έγινε. Όταν φθάσαμε στο Σταθμό οι Ουγγαρέζες χορεύτριες έσπευσαν με... συγκινητική πρόθυμια να με βοηθήσουν να κατεβάσω τις βαλίτσες μου από το παράθυρο. Μόνο που δεν σκέφτηκαν να μου δώσουν και... δανεικά.

Τα άλλα έγιναν σύμφωνα με το πρόγραμμα. Έφθασα στο Βελιγράδι την επομένη λίγο πριν από το μεσημέρι, άγρυπνος, τολαιωμένος και πενιχρός. Ανεξήγητα τα σάντουιτς στη τσάντα μου, αλλά δεν τα βρήκα. Τα είχα ξεχάσει στο τραίνο της περιπέτειάς μου. Θα τα είχαν ήδη τακτοποιήσει δεινώς οι Ουγγαρέζες, εις... αναμνησιν της γνωριμίας μας.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο Ο Ο

Η κυκλική κίνησις κι' η εξέγησις της

Έχει παρατηρηθί απ' τα αρχαιότατα χρόνια ότι όταν ένας άνθρωπος χαθεί, π.χ. μέσα σ' ένα δάσος, διαγράφει διαρκώς μεγάλους κύκλους, ξαναγυρίζοντας στο σημείο απ' όπου ξεκίνησε. Το φαινόμενον αυτό εξηγείτο με το ότι το ένα πόδι κάνει λίγο μεγαλύτερα βήματα απ' το άλλο, γιατί είναι κάπως μακρύτερο και δυνατότερο. Νεώτερες όμως έρευνες απέδειξαν ότι η πραγματικότητα είναι διαφορετική.

Το 1928, ένας Αμερικανός ζωολόγος παρατήρησε ότι κι' οι μικροσκοπικές ακόμη αμοιβάδες κινούνται διαρκώς κυκλικά μέσα στο νερό. Φαίνεται λοιπόν ότι η κυκλική αυτή κίνησις είναι γενική ιδιότης της ζωντανής ύλης.

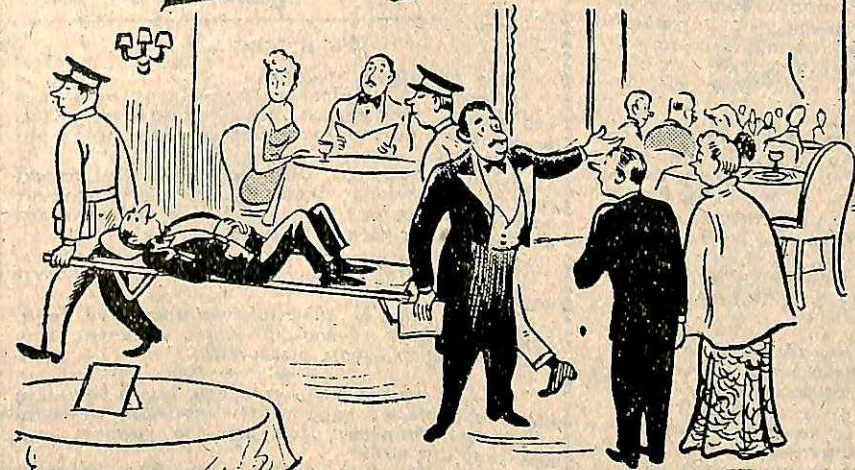
Κατόπιν οι επιστήμονες έκαναν εκατοντάδες πειράματα με ανθρώπους που τους είχαν δέσει τα μάτια. Όλοι αυτοί, ενώ προσπαθούσαν να βελτιστούν κατ' ευθείαν σ' ένα ανοιχτό χώρο, διέγραφαν κύκλους, ή μάλλον μία γραμμή σπειροειδή, σαν το έλατήριο του ρολογιού. Ακολούθουσαν δε συνεχώς την ίδια κατεύθυνσι (άλλοι προς τα δεξιά κι' άλλοι προς τ' αριστερά).

Το ίδιο παρατηρείται και σε ποδηλάτες ή σε σφέρες με δεμένα μάτια.

Τόσο λοιπόν στους ανθρώπους με τα δεμένα μάτια, όσο και σ' εκείνους που χάνονται, τα μάτια παύουν πια να χρησιμεύουν ως όργανα προσανατολισμού. Κάποιος άλλος εσωτερικός μηχανισμός — ένα είδος έκτης αισθήσεως — αναλαμβάνει τότε τον έλεγχο του σώματος και το οδηγεί σε μία κίνησις κυκλική.

Όταν ένα αγόρι καταδιώκεται απ' τους κυνηγούς, τρέχει κυκλικά, πιθανώτατα γιατί ο φόβος παραλύει την ικανότητά προσανατολισμού των αισθήσεών του. Αλλά κι' οι αεροπόροι, που χάνονται μέσα σε μία πυκνή δούλη, χωρίς όργανα κατευθύνσεως, έχουν μία τάσι να πετούν κυκλικά.

Η ζωή γεωγραφία

Το γκαρσόνι: Τυχεροί είστε του λόγου σας. Μόλις δηλητηριάστηκε ένας πελάτης κι' άδειασε το τραπέζι!...

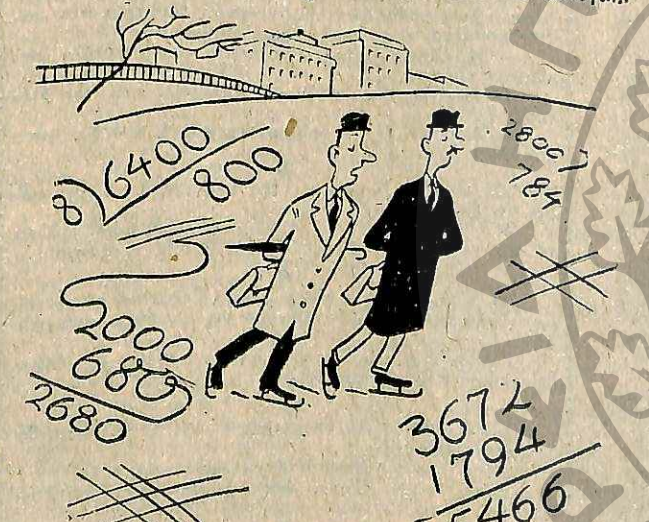
— Συγγνώμη, κύριε, αν σας ενοχλώ, αλλά δεν θέλω να βρέξω το καινούργιο μου καπέλο!

Η ταξιθέτρια: Λιλιχ, να το χτένισμα που σου λέγα!...

— Δεν θα δώσω πουρμπουάρ ο κύριος

ΣΤΙΣ ΠΑΓΟΔΡΟΜΙΕΣ

— Δεν παρατς τα κόλπα, φιλαράκο μου. Λες να μην ξέρω πώς σου χρωστώ; Περίττο να μου το θυμίζεις όλην την ώρα!

Ο γιατρός: Σου είπα ν' αναπνέεις βαθειά, κορίτσι μου, όχι ν' αναστεναγνίζεις!...

Της συνεργάτιδός μας
κ. ΕΛΛΗΣ ΠΟΛΙΤΗ

Σίτους δρόμους των Αθηνών έκαιαν την εμφάνισή τους τον τελευταίο καιρό μεγάλα κοπάδια αδιγγάνων. Φαινόταν πως κατέβηκαν από τη Μακεδονία, τη Θεσσαλία ή τη Στερεά. Οι αδιγγάνοι αυτοί δεν έχουν καμιά σχέση με τους ασιγγάνους. Κακώς γίνεται σύγχυση. Οι αδιγγάνοι προέρχονται από μια χριστιανική αίρεση του 8ου μ.Χ. αιώνα και διετήρησαν ως τώρα την αντίληψη της ελληνικής καταγωγής τους. Στο Βυζάντιο έπαιξαν σημαντικό ρόλο, και η οργάνωσή τους είχε οπαδούς όχι μόνον μεταξύ των ανωτάτων Βαθμούχων, αλλά και μεταξύ ώριμων αυτοκρατόρων. Αναφέρεται ότι ο Μιχαήλ Β', ο Τραυλός ήταν ένας από τους ισχυρούς οπαδούς της αίρεσης των αδιγγάνων. Σχετικά ο Βυζαντινός χρονογράφος Κωνσταντίνος Θεοφάνης αναφέρει τα εξής: «Ετύγγανον γαρ πώς και άλλως ο Μιχαήλ (ο Τραυλός) υπό πάντων μισούμενος, άτε δη κακής αίρεσεως μετεσχηκός, της των αδιγγάνων...». «Απ' αυτούς, λοιπόν, προέρχονται και οι γνώριμοί μας γύφτοι που τους βλέπουμε τακτικά στους Αθηναϊκούς δρόμους και που υπάρχουν σε αριθμητικούς αξιόλογα συγκροτήματα στις επαρχίες.

Οι ασιγγάνοι, που βρίσκονται άκόμα μερικά υπολείμματα τους στην Ελλάδα, έλκουν την καταγωγή τους από παλιά φυλή των Ινδιάνων. Ο Ινδός συγγραφέας Μπίπου Ραγεντραλάια Μίτρα, Ισχυρίζεται ότι οι ασιγγάνοι οι οποίοι είναι διασπαρμένοι σήμερα σ' όλο τον κόσμο, προέρχονται από τη φυλή Μπεντίγας, εγκατεστημένη μέχρι σήμερα στην περιοχή της Βεγγάλης. Η πρώτη εμφάνισή τους ασιγγάνων στην Ελλάδα χρονολογείται από το 1360 περίπου. Ήταν τότε η άποχή των μεγάλων μεταναστεύσεων και οι ασιγγάνοι που ήλθαν στην Ελλάδα κατέβηκαν από τη Βλαχία και τη Μολδαβία.

Αυτής της κατηγορίας ασιγγάνοι μπήκαν κατά καιρούς πολλοί στην Ελλάδα. Και δεν πρέπει να τους θεωρούμε σαν στοιχεία νοσταγιά και ακίνδυνα. Το τελευταίο κύμα μας ήλθε από το Βορρά λίγο μετά την απελευθέρωσή. Οι περιοχές της Λαμίας και της Λαρίσης δέχθηκαν τότε την απροσδόκητη επίδρομή μιας μεραρχίας μελαψών, βρώμικων και βυπόλητων δυνάμ, που είχαν ξεκινήσει με την αναμπουμπούλα της απελευθέρωσης — τον Οκτώβριο του 1944 — από τη Νότιο Σερβία και τη Βουλγαρία. Πέρασαν τα άφροδύτητα τότε συνορά μας και έπεσαν σαν καταστρεπτική ακρίβα στους κάμπους του χριστιανικού και φιλόξενου Έλληνικού Κράτους. Κα-

νεις δεν τους πρόσφερε τότε. Άλλως τε οι ίδιοι, εφαρμόζοντας έπιτελικά σχέδια, φρόντιζαν να μη γίνη αισθητή η παρουσία τους. Έσπελναν από τόπο σε τόπο άνηχευτάς, έρευνούσαν την οικονομική κατάσταση των επαρχιών, έπεσήμαιναν τα σημεία εγκαταστάσεως και κατόπιν μετέφεραν τον κύριο όγκο των δυνάμεων.

Θυμάμαι ότι, περνώντας την άνοιξη του 1945 από τη Λαμία, είδα έξω στον κάμπο ένα ολόκληρο στρατόπεδο γύφτων. Ήσαν οι έκ βορρά ασιγγάνοι. Στην έπιτυχία αυτής της γυφτοεστρατείας βοήθησαν και οι παλιοί πυρήνες γύφτων της ίδιας προελεύσεως που υπήρχαν από μακρινές εποχές στις θεσσαλικές περιοχές.

Έρρημα ήσαν τα έλληνικά χωράφια τον Οκτώβριο του 1944 και οι απρόσκλητοι μετανάστες δεν δυσκολεύτηκαν να εγκαταστήσουν τις πολιτείες τους με τα κοινωνικά παλαιά μεν βρώμικα τσαντήρια και να θέσουν σε λειτουργία τις έπιχειρήσεις τους. Έκαναν πρώτα την εμφάνισή τους στα γειτονικά χωριά και άστικά κέντρα οι άρκουδαίροι — Βουλγαρικής προελεύσεως αυτοί — και ύστερα λανσάρουν τη γνωστή Βιομηχανία: μύλους φτείναν, μύλους διορθώναν. Η βιομηχανία αυτή βρήκε κατάλληλο έδαφος ανάπτυξεως την έποχή της έλλειψεως του καφέ, όποτε οι Έλληνες έφειραν τα διάφορα υποκατάστατα: τον ρεθιδοκαφέ, τον κριθαροκαφέ, τον βαλανδοκαφέ κλπ.

Για άρκετό καιρό ύστερα οι άρκουδες και οι μαϊμούδες ήσαν εν δράσει. Έκτελούσαν χορούς που έμαθαν σε ειδικές «καλλιτεχνικές» σχολές της Σόφιας, πάλαιον και έκαναν γυμνάσματα κατόπιν διαταγών που έπαιρναν στη γλώσσα των τσιγγάνων. Στις «αισθητικές» αυτές έπιδείξεις έπαιρνε μέρος και η γυφτονοσταία, ξυπόλητη, κουρελιασμένη, βρώμικη, με όλων των ειδών τις άρρωστειες πάνω της, και πρό παντός με τραχώματα και ψώρα. Άλλη ενδιαφέρουσα άποψη των γυφτοεπιδρομής ήταν και η ζωοκλοπή. Στο κεφάλαιο αυτό οι τουρίστες του έλληνικού κάμπου, άπεκάλυψαν εξαίρετικές ίκανότητες, τόσοσιν ώστε πόλεις και χωριά έκινδύνευαν να μείνουν χωρίς κόττα.

Τί άπέγιναν, στα χρόνια που πέρασαν, όλοι αυτοί οι απρόσκλητοι τουρίστες που μας έστειλαν τα γειτονικά μας κράτη, ίσως για να τους ξεφορτώσουν; Μερικοί κατήρθωσαν να φθάσουν ως την Άθήνα, όπου και τους βλέπουμε κάπου-κάπου. Πολλοί άπ' αυτούς έχουν συχνά δοσοληψίες με το αστυνομικό δελτίο. Οι περισσότεροι ξεχύθηκαν στις άλλες έλληνικές επαρχίες, κυρίως στη Στερεά και στην Ήπειρο. Πρόκειται, έπαναλαμβάνουμε, για τους ασιγγάνους, που δεν έχουν καμιά σχέση με τους γνωστούς μας αδιγγάνους, αυτούς που μιλούν έλληνικά και άνήκουν σε μια παλιά χριστιανική αίρεση, και των οποίων δείγματα βλέπουμε κάθε μέρα στους δρόμους, τις γυναίκες με τα πολύχρωμα μακριά φουστάνια και τα ζωρά βαμμένα μάγουλα...

ΕΛΛΗΝ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

ΟΙ βλάκες είναι καλοί σωφότερ

Κατά τη γνώμη ενός Αμερικανού ειδικού στα ζητήματα της τροχαίας κινήσεως, οι καλλίτεροι σωφότερ είναι... οι βλάκες! Γιατί αυτοί δεν παρυσούνται από όνειροπληθείς, τότε συνορά μας και έπεσαν σαν καταστρεπτική ακρίβα στους κάμπους του χριστιανικού και φιλόξενου Έλληνικού Κράτους. Κα-

Χιούμορ

Τά μυστικά...

Δυο συνεταίροι συζητούν:
Ο πρώτος: Πρέπει να διώξουμε αυτόν τον νέο πλαστί που πήραμε. Είναι άγενέστατος. Χτές, μπροστά σε κάτι πελάτες μας με έπτε κλέφτη και καταραστή.

Ο δεύτερος: Ούτε συζητήσις. Και άπορώ πως δεν τον έδιωξες άκόμα. Δεν μπορούμε ναχουμε στην ύπηρεσία μας ανθρώπους που καθονται και λένε τά... μυστικά του γραφείου!

Ο διευθυντής των φυλακών λέει στον καινούργιο κατάδικο:
— Έδώ όλοι οι φυλακισμένοι πρέπει να εργάζονται. Διάλεξε τί δουλεία θέλεις να κάνης έσύ.

— Ναυτικός, κύριε διευθυντά!...

— Άκου να σου πώ, άντρα μου, λέει η θυμωμένη κυρία στο σύζυγό της, πρέπει έπιτέλους να καταλάβης ότι υπάρχουν μέσα μου δυο γυναίκες, μια κακή και μια καλή!

— Μπράβο! Και πότε έπιτέλους θα γνωρίσουμε τη δεύτερη;

Η δεσποινίς Κική κάθεται στο πιάνο και, ώρες ολόκληρες, ξεκουφαίνει τους έπισκέπτες με τα κομμάτια που παίζει... φάλτσα. Η μαμά της ώστόσο την καμαρώνει και λέει στο διπλανό της:

— Βλέπετε τί ταλέντο έχει η κόρη μου; Μπορεί να κάνει ό,τι θέλει στο πιάνο!

— Μα τότε, άφου μπορεί να κάνει ό,τι θέλει, γιατί... δεν τό κλείνει;

Η σύζυγος: Άγόρασες έναν παπαγάλο που δεν λέει ούτε λέξη.

Ο σύζυγος: Άκριβώς κι' έγω γι' αυτό τον πήρα: για να σου δώσω το καλό παραδειγμα.

Η πελάτισ: Θά ήθελα κανένα ρετινόλαδο που να μπορώ να το παίρνω κανείς χωρίς άηδία.

Ο φαρμακοποιός: Θά σάς δώσω. Προηγούμενος όμως παίρνετε αυτή τη λεμονάδα:

Η πελάτισ (άφου πηλ τη λεμονάδα): Και τώρα μπορείτε να μου δώσετε το ρετινόλαδο σας;

Ο φαρμακοποιός: Το πήρατε κιόλας!

Ήταν η λεμονάδα που ήπιατε. Είδατε πως δεν άηδιάσατε διόλου;

Η πελάτισ (τρομαγμένη): Μα δεν τό ήθελα για μένα, αλλά για το παιδί μου.

Η κολυμβήτρια (μια άσχημη γεροντοκόρη): Με θεβαιώνετε, κύριε, ότι δεν υπάρχουν γύρω έδώ, θαλάσσια τέρατα;

Ο νεαρός κολυμβητής: Κανένα τέρας δεν είδα... ως την ώρα που ήρθατε στην πλάξ.

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου έπρόκειτο να έκφέρει την καταδικαστική άπόφαση. Κύτταξε τον κατηγορούμενο στο έδωλό και άρχισε:

— Η κλοπή διωρήαχτη κατά ένα έπιδέξιο και έξυπνο τρόπο...

Ο κατηγορούμενος κοκκίνισε τότε και τον διέκοψε:

— Άφήστε τίς... κολακείες, κύριε πρόεδρε. παρακαλώ!

Ο σύζυγος: Νά πάρη η όργη, δεν κόβει το θυράφι μου.

Η σύζυγος: Παράξενο. Το πρώτ έξυσα τα κραγιόνια του Γιαννάκη κι' έκοβε περίφημα!...

Ο μύωψ πελάτης: Γκαρσόν, πάρε την μπριζόλα πίσω... Δεν έλπίζω να καταφέρω να την κόψω.

Το γκαρσόνι: Κι' έγω κύριε, δεν έλπίζω, γιατί σάς βλέπω να κόβετε το τραπέζι!...

Έκείνη: Άν έπιχειρήσης να με φιλήσης θα βάλω τις φωνές!

Έκείνος: Μπροστά σε τόσο κόσμο;

Έκείνη: Έχεις δικιο. Πάμε έξω στη βεράντα...

— Πόσο θα γράψι το ταξίμετρό σου για να με πάη ως το Σύνταγμα;

— Καμιά δεκαριά χιλιάδες. Όρίστε, άνεβητε...

— Όχι... Ρώτησα άπλως για να δώ τί γλυτώνω, πηγαίνοντας με τα πόδια!...

Ίνγκριντ Μπέργκμαν

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΕΡΓΑ
από το Χόλλυγουντ

Ποιά γεννήθηκαν τον Απρίλιο

Συνεχίζοντας την δημοσίευσή των ονομάτων των άστέρων που πρόκειται να εορτάσουν κατά την διάρκεια του μηνός την έπετειο των γενεθλίων τους, σας δίνω πιο κάτω την άκριδη ήμερομηνία γεννήσεως εκείνων που ήσαν στον κόσμο τον μήνα Άπριλιο:

Τζέην Πάουελ: 1. 4. 1929. Χάρρυ Λέβις: 1. 4. 1920. Ουάλας Μπέρρυ: 1. 4. 1889. Ντόροθι Χάρτ: 3. 4. 1923. Ντόρις Ντρίν: 3. 4. 1924. Σπένσερ Τρέισι: 5. 4. 1900. Γκρέγκορ Πέκ: 5. 4. 1916. Μέλβιν Ντούγκλας: 5. 4. 1901. Μπεττυ Νταϊνς: 5. 4. 1903. Γουάιλερ Χάστον: 6. 4. 1904. Γουίλλιαμ Χέυτε: 7. 4. 1918. Σόνια Χένυ: 8. 4. 1913. Τίτο Γκίζαρ: 8. 4. 1908. Άλβεν Τζένκινς: 9. 4. 1900. Τζιμ Μπάρντον: 9. 4. 1911. Χένρυ Μόργκαν: 10. 4. 1917. Ιζέην Γουίλντερ: 12. 4. 1926. Μπόμπ Νόλαν: 14. 4. 1908. Ρίτσαρντ Χάρτ: 14. 4. 1910. Τζόν Χούτις: 16. 4. 1914. Άνν Σίρλεϊ: 17. 4. 1918. Γουίλλιαμ Χολντεν: 17. 4. 1918. Λόν Μάκ Καλλιστερ: 17. 4. 1923. Τζόαν Λόρρινγκ: 17. 4. 1922. Ντόροθι Χάιλ: 18. 4. 1922. Νίνα Φος: 20. 4. 1924. Μπρούς Κάμποτ: 20. 4. 1904. Άντονι Κουήν: 21. 4. 1915. Έντυ Άλμπερτ: 22. 4. 1908. Σίρλεϊ Τέμπλ: 23. 4. 1928. Λιονέλ Μπάρρμπορ: 28. 4. 1878. Κάννυ Μαρσαλ: 28. 4. 1938. Ρίτσαρντ Κάρλσον: 29. 4. 1912. Τζόννυ Σάντς: 29. 4. 1927.

Οι ήθοιοι του Χόλλυγουντ δοκίμασαν μεγάλη συγκίνηση έξ άφορμής των δυσμενών γι' αυτούς κρίσεων, που δημοσιεύθηκαν στη μεγάλη αμερικανική έπιθεώρηση «Κόλλιερς». Μεταξύ άλλων αναφέρονται σ' αυτή τα εξής: «Οι βεντέτες του Χόλλυγουντ δείχνουν πολύ τα στήθη τους και κάνουν ό,τι μπορούν για να διεγειρούν την έρωτική διάθεσι των θεατών, άνδρών και γυναικών, των αμερικανικών αθούσαν κινηματογράφων. Δημιουργούν, έξ άλλου, συμπλέγματα κατωτερότητας μεταξύ των νεαρών κοριτσιών των Ήνωμένων Πολιτειών. Οι νεαρές Αμερικανίδες έχουν την τάση να μιμούνται τις ηρωίδες της όθνης, για τί πιστεύουν πως οι βεντέτες

έντιπροσωπεύουν τον ήρωή τύπο της σημερινής γυναίκας. Σ' αυτή την προσπάθειά τους, όμως, δεν πετυχαίνουν τίς πιο πολλές φορές, πράγμα που δημιουργεί γι' αυτές μια συνεχή πηγή απογοητεύσεως». Το «Κόλλιερς» αναφέρει το παράδειγμα μιας νέας δέκα τριών έτών, που υπεβλήθη σε μια αισθητική έγχειρση της μύτης, για να μοιάση με μια γνωστή ήθοιο.

Ο γνωστός Άγγλος παραγωγός κινηματογραφικών ταινιών Άρθουρ Ράιν — που άρχισε τη ζωή του ως... μεθοδιστής — έροκήρυξε — λανσάρισε τελευταία δυο νέα άστρα: τη χαριτωμένη Σάλλυ Άνν Χόουες και την Κάθλιν Μπάυρον. Και στις δυο προσέφερε το ποσόν των 100.000 λίρών το χρόνο. Τα συμβόλαιά τους ισχύουν για έπτα χρόνια.

Η Άδα Γκάρντνερ λανσάρει τη μόδα των «κινούμενων σπιτιών», που είναι όμοια με κείνα που χρησιμοποιούσαν κατά το παρελθόν τα περιφερόμενα τσίρκα. Το «κινούμενο σπίτι» της ήθοισι, περιλαμβάνει έναν κοιτώνα, μια αίθουσα λουτρού, ένα σαλόνι-τραπέζαρία κι' ένα δωμάτιο για τους φιλοξενοούμενους της.

Το έφετεινο δημοψήφισμα του μεγάλου αμερικανικού περιοδικού «Φοτοπλάιη», που, από τριάντα τέσσερα χρόνια, παρακολουθεί τα γεγονότα του κινηματογράφου, απέδωκε τα εξής αποτελέσματα: Οι προτιμήσεις του κοινού υπέδειξαν σαν τον καλύτερο ήθοιο για το 1949 τον Μπινγκ Κράσ, μπυ. Άκολουθούν με τη σειρά ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ, ο Μπόμπ Χόπ, ο Άλαν Λάντ και ο Γκρέγκορ Πέκ. Μεταξύ των γυναικών, την πρώτη θέση κατέλαβε η Ίνγκριντ Μπέργκμαν. Άκολουθούν η Τζούν Άλυσον, η Ρίτα Χάιγουορθ, η Τζένιφερ Τζώνς και η Έστερ Ουίλλιαμς.

Ο Γάλλος ήθοιος Ζαν Γκαμπέν άνεκόνισε ότι πρόκειται να παντρευτή τη μικρή Ντομινίκ Φουρνιέ, που ήταν πριβιμανέκν στο Λανβέν. Ο ήθοιος την γνώρισε κατά τη διάρκεια μιας έπιδείξεως μοντέλων κι' αίσθανθηκε άμέσως ένα φλογερό αίσθημα... γι' αυτήν.

Την έπομένη, η Ντομινίκ έπρόκειτο να φύγη για το Μαρκόκο, άλλ' ο Ζαν Γκαμπέν βιάστηκε να την ζητήσει σε γάμο κι' έτσι το ταξίδι της ματαιώθηκε. Οι γάμοι τους θα γίνουν τον προσεχή Μάιο.

Η Λίντα Ντάρνελ, που έχει είδικευθ, ως γνωστόν, στους ρόλους της μοιραίας και ακόλαστης γυναίκας, είναι στην ιδιωτική της ζωή το αντίθετο από ό,τι φαίνεται στον κινηματογράφο. Περνάει τον περισσότερο καιρό στο σπίτι της και αποφεύγει τις κοσμικές συγκεντρώσεις του Χόλλυγουντ. Είπε σήμερα 25 χρόνων. Ο σύζυγός της Πέδερλ Μάρλεϊ, που θεωρείται σαν ένας από τους καλύτερους «όπερατέρ» του Χόλλυγουντ, την περνάει κατά 20 χρόνια. Οι δυο σύζυγοι άγαπιούνται πολύ και ποτέ δεν βλέπει κανείς τον ένα χωρίς τον άλλον. Η διάσημη ήθοισις, όταν της μένη καιρός άσχολεύεται με το σχέδιο και τη ζωγραφική. Έκείνοι που είδαν έργα της έκφράζονται με μεγάλο ένθουσιασμό γι' αυτά.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Έχετε μια ομοιότητα

Στα καλά καθούμενα, εκεί που είσαι άπασχολημένος με τη δουλεία σου, με τη συζητήσι, με το διάβασμα ή με το λιμάρισμα των νυχτών σου, σούρχεται καμιά φορά ή εμπνευσι να σηκώθης και να κάνης έναν άσκοπο περίπατο. Δεν τό σκέπτεσαι. Είναι κάποια μυστηριώδης φωνή που σε διατάζει:

— Σήκω κι' έβγα έξω. Κάτι καλό κι' άπρόοπτο θα σου συμβή!

Ούτε αυτό τ' άκούς καλά-καλά. Είναι ή διαίσθησί σου που τό πληροφορείται και σε πληροφορεί, το ύποσυνείδητό που τό λέει στο ύποσυνείδητό. Κι' έσύ γίνεσαι τυφλό όργανο αυτής της θόλης κι' άνεξάρτητης από σένα βούλησεως, δγαίνεις έξω και πάντα κάτι θα σου συμβή. Ίσως θα βρής ένα πορτοφόλι, ίσως θα συναντήσης μια παλιά τρυφερή γνωριμία, ίσως σούβρη καμιά γλάστρα στο κεφάλι. Θα ταχτε προσέξει, δεν άμφιβάλλω. Έμένα μούχει τύχει πολλές φορές, ίσως γιατί είμαι και καλό μέντιμο.

Έτσι, λοιπόν, μου ήρθε κι' εκείνο το άπόγεμα. Έκανα λογαριασμούς, τί είχα να εισπράξω, τί είχα να ξεδώσω, τί ωφέλιμη διαφορά θα μούμενε, όταν, σαν να μου κούρντισαν ξαφνικά ένα άόρατο έλατήριο, παρατάω τους λογαριασμούς στη μέση και παίρνω τους δρόμους. Καθώς περπατούσα είχα την έντύπωσι σαν να έκτελούσα μια έμπιστευτική άποστολή, που δεν την ήξερα.

Διάβαζα στις βιτρίνες τό πολλά και χρήσιμα άντικείμενα που ήταν έκτεθειμένα, μετρούσα τις χαλασμένες πλάκες των πεζοδρομίων, χάζευα στις φωτογραφίες των άστέρων στους σινεμάδες και όλο προχωρούσα — προχωρούσα προς το Σύνταγμα, χωρίς να ξέρω

Αί, το πράγμα μιλάει μόνο του. Με περνάει για άλλο πρόσωπο. Οφείλω να της άποκαλώω την παρεξήγησι.

Με συγχωρείτε, λέω, αλλά κάνετε λάθος δεσποινίς. Με παίρνετε για άλλον.

— Δεν είναι δυνατόν!

Και όμως είναι. Πρώτον δεν γύρισα από πουθενά, για-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

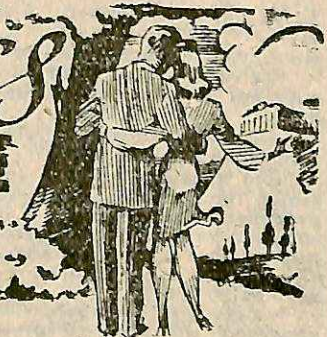
.....

.....

.....

.....

.....

γιατί. Πολύ καλά, έλεγα, κι' όταν φτάσω στο Σύνταγμα τί θα κάνω;

— Θα γυρίσης πίσω! μούλεγε μια σιπηλή φωνή στο ύποσυνείδητό.

Έφτασα, λοιπόν, στο Σύνταγμα. Θαυμάσια. Η πλατεία ήταν στη θέση της, εύχαριστη-θηκα πολύ που δεν την είχαν κουνήσει. Έκανα μεταβολή και ξαναπήρα το δρόμο της έπιτροφής.

Εξάφνου — τί εύτυχία! — βλέπω μια χαριτωμένη κοπέλα να στέκεται ξαφνικά άπεναντί μου, δυο λαμπερά μάτια να καρφώνονται στα δικά μου και δυο περίφημα χείλη να μου χαμογελούν. Η δεσποινίς τότε, πιο γλαστή ακόμα, έρχεται κοντά μου προτείνοντας το χέρι της για να της τό πιάση το δικό μου.

— Έπί τέλους! μού λέει. Γύρισε;

Της σφίγγω το χέρι — τί ήθονική επαφή! — και την κυττάζω με φανερό έκπληξη. Πρώτη φορά είνε που βλέπουν αυτή την ύπαρξι, τα όνειροπόλα μάτια μου. Μήπως εκείνη, άραγε, με γνωρίζει, ή μ' έχει άκουστά; Είμαι έτοιμος να ζητήσω εξηγήσεις, αλλά εκείνη με προλαβαίνει:

— Ορα! Νάχης γυρίσει τόσες μέρες και να μη ρωτήσης για μένα. Αυτό δεν θα στο συγχωρήσω ποτέ, Ντόλη!

Αί, το πράγμα μιλάει μόνο του. Με περνάει για άλλο πρόσωπο. Οφείλω να της άποκαλώω την παρεξήγησι.

Με συγχωρείτε, λέω, αλλά κάνετε λάθος δεσποινίς. Με παίρνετε για άλλον.

— Δεν είναι δυνατόν!

Και όμως είναι. Πρώτον δεν γύρισα από πουθενά, για-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

— Άντε έπιτέλους, Τοτό!... Σβύσε το φώς, είναι ώρα να κοιμηθής!...

(Του Άρχέλαου)

τι δεν πήγα και πούθενά. Και δεύτερον δεν είμαι ο Ντόλης. Είμαι ο Λεανδρος Φιδόπουλος. Έκείνη κάνει ένα βήμα πίσωθεν και με εξετάζει με προσοχή.

— Δεν είναι δυνατόν!... Τέτοια καταπληκτική ομοιότητα! Το ίδιο πρόσωπο, τα ίδια μάτια, η ίδια κατατομή, το ίδιο αναστήμα, το ίδιο στυλ!... Ακόμα και το ίδιο ντύσιμο! Μήπως είσαστε δίδυμοι αδελφοί;

— Αποκλείεται. Είμαι μοναχογιός!

— Δεν είναι δυνατόν! Θα μπορούσα να βάλω στοίχημα πως είσαστε ο Ντόλης!...

Ποτέ δεν μου πέρασε από το μυαλό πως μπορούσε να υπάρχη κι' άλλο νομμερο στ' όνομα που να μου μοιάζει, σαν δυο μπανάνες στ' ίδιο κλαρί.

— Όμως γιατί όχι; Όλοι οι μεγάλοι άντρες έχουν το σώσια τους. Είνε τα ανεξερεύνητα μυστήρια της φύσεως.

Η δεσποινίς όμως χάνει την εύθυμη άψι της και μελαγχολεί σαν να διαλύθηκε κάποιο γλυκό της όνειρο.

— Κρίμα... Και είχα μια χαρά!... Με συγχωρείτε, κύριε... κύριε.

— Φιδόπουλε. Λεανδρος Φιδόπουλος, δεσποινίς... δεσποινίς.

— ...Μόλλυ. Μόλλυ Φουντωτού.

— Μόλλυ Φουντωτού! Τι συμπαθητικό όνομα. Μυρίζει άνοιξη. Και υποθέτω ότι γνωρίστηκαμε πιά! Μιά, λοιπόν, που γνωρίστηκαμε, πιστεύω ότι έχω το δικαίωμα να σας προσφέρω ένα γλυκό και τη συντροφιά μου. Θα ήθελα να μιλήσουμε για τον κύριο που μου μοιάζει!

— Θα ήταν άδικο να ρωτήσω τι σας ήταν αυτός ο Ντόλης;

Μελαγχόλησε ξανά.

— Τι μου ήταν ο Ντόλης; Ψιθύρισε.

Και γύρισε τα μάτια της αλλού, να μη τα βλέπω.

— Καταλαβαίνω, ψιθύρισα. Τόσο πολύ, λοιπόν, τον αγαπάτε;

— Δεν ξέρω αν τον αγαπώ άκομα. Μα ήταν τόσο καλός, τότε. Συμπαθητικός, λεπτός, περιποιητικός, όπως έστες...

Αυτό το «όπως έστες» ήταν μέλι που απλώνονταν στην ψυχή μου.

— Και χωρισάτε;

— Ναι. Είνε δυο χρόνια τώρα. Είχαμε μια σκληρή. Τώρα βρίσκω πως το φταίξιμο ήταν περισσότερο δικό μου. Ύστερα εκείνος έφυγε για το εξωτερικό. Και τώρα, που σας είδα στο δρόμο, ήταν ένα ευχάριστο, ξαφνισμα για μένα. Να το! είπα. Θα του ζητήσω συγγνώμη γιατί του φέρθηκα σκληρά τότε και ίσως ξαναζωντανέω το αίσθημά μας. Μα δεν είσαστε ο Ντόλης;...

— Πολύ θα ήθελα να ήμουνα! είπα.

Με κούταξε και δεν μίλησε. «Έβγαλε την πουντριέρα της — μια θαυμάσια πουντριέρα με το μονόγραμμα της — και πασαλειφθηκε πολύ ελαφρά.

— Νά, είπε. Αυτή η πουντριέρα είναι από κείνους! Κι' αυτό το δαχτυλίδι! Κι' αυτό το μπρασελέ! Κι' αυτό το κολλιέ. Κάθε φορά που τα βλέπω, μου τ' όνειρο!

Δεν με καλούσε να είμ' εγώ μπροστά κι' αυτή να θυμάται το Ντόλη. Θα την έκανα όμως να τον ξεχάσει. Τα πράγματα βάζουν καλά. Κι' αφού μου διηγήθηκε όλη την περιπετειώδη

ιστορία της με το σώσια μου και της είπα ότι κι' εγώ, τέλος πάντων, κάτι λογαριάζομαι σαν κύριος, ήρθε η ώρα να διαλύσωμε το γλέντι.

— Θέλετε να ξαναϊδωθούμε; — Δεν ξέρω αν κάνη. Θα ήθελα να μείνω πιστή στην άναμνησι του Ντόλη.

— Το ίδιο είναι, αφού μοιάζουμε! Δυο άνθρωποι που έχουν τέτοια καταπληκτική ομοιότητα, στο πρόσωπο, στη φωνή, στους τρόπους, δεν μπορεί παρά να έχουν και την ίδια ψυχή, την ίδια σκέψη, τον ίδιο χαρακτήρα. Αυτό έχει αποδειχθή επιστημονικά.

— Αφίστε με να σκεφθώ.

— Αυτό είναι μια ύποχρεσι. Όρίστε, το τηλέφωνό μου. Θα είμαι κρεμασμένος στο ακουστικό!

Την παρακολούθησα με το βλέμμα μου καθώς έφευγε κι' έτριψα τα χέρια μου από χαρά. Πρώτης τάξεως κομμάτι, πρώτης τάξεως! Όπωςδήποτε θαρχόταν στα χέρια μου αυτή η εξάισια κουκλίτσα.

Και πήγα στο σπίτι μου ένθουσιασμένος. Νά, λοιπόν, που ή έμπνευσι να σηκωθώ χωρίς λόγο και να κάνω αυτό τον άσκοπο περίπατο, μου βγήκε σε καλό. Πώς μπορούσε να γίνη διαφορετικά; Τώχω προσέξει!

— Η δεύτερη συνάντησί μας ήταν συγκινητική. Είχα σπουδαίο πρόγραμμα. Θα πηγαίναμε στην Κηφισιά!

— Επήγαμε, λοιπόν. Καθήσαμε σ' ένα κέντρο. Έπειτα πρότεινε να έναν περίπατο, στην ανοιξιάτικη βραδιά. Και έγινε το μωραίο.

— Έτσι φιλούσε κι' ο Ντόλης! μουπε στο τέταρτο φιλί.

— Δεν θέλω να μου αναφέρεται πια αυτό, το όνομα. Μόλας. Ο Ντόλης έσθνε. Τώρα είναι ο Λεανδρος!

— Ο Ντόλης μ' αγαπούσε πολύ!

— Ο Λεανδρος θα σ' αγαπήσει περισσότερο!

Ναι, είχα πάρει την απόφασι να τον κάνω να μ' αγαπήσει πολύ. Και θα μ' αγαπούσε, γιατί το αξίζα.

— Ο καιρός κυλούσε ευχάριστα κι' ευτυχισμένα, έξω από ένα συννεφάκι που παρουσιάζονταν συχνά να σκοτεινιάσει τον ουρανό της ευτυχίας μου. Αυτό το συννεφάκι ήταν η σκιά του Ντόλη, του σώσια μου. Η Μόλλυ τον θυμόταν συχνά, με κάθε άφορη. Παραδειγμάτος χάριν την έβλεπα ν' αβαντάρη κυττάζοντας το ξαίσιο, αληθινό, δαχτυλίδι που είχε στο δάχτυλό της. Και ν' αναστενάζει.

— Γιατί αφαιρείσαι; της έλεγα. Θυμάσαι το Ντόλη!

— Αί, ναι. Τι όφειλε να σου πω ψέμματα; Θέλω να τον ξεχάσω, αλλά το δαχτυλίδι, που το βλέπω διαρκώς, δεν μ' αφήνει. Τι φταίω εγώ;

— Αυτό τον κύριο Ντόλη θα τον σκοτώσω! φώναζε ένα βράδυ, έξω φρενών.

— Έπί τέλους, δυο άνθρωποι ακριβώς όμοιοι, είναι περιττός στον κόσμο. Ο ένας είναι άρκετος.

— Θα είναι σαν να σκοτώσης τον εαυτό σου τον ίδιο! Κι' έπειτα μην ξεχνάς, πως αν βρισκόμαστε αυτή την ώρα μαζί, στο Ντόλη το χρωστάς.

— Θα τον ξεχάσεις η όχι; της είπα έξω φρενών.

— Τι φταίω εγώ, Λεανδρε, είναι τόσα πράγματα που μου τον θυμίζουν. Το δαχτυλίδι. Το

κολλιέ. Το μπρασελέ. Το κλίπ! Τι έφταιγε η καυμένη; Έγώ έφταιγα, που δεν φρόντιζα να σκοτώσω τα πολυτίμα ίχνη που είχε αφήσει αυτός ο κύριος στο πέρασμά του. Ο μόνος τρόπος να τον πολεμήσω, ήταν να σβύσω τα ίχνη του και ν' αφήσω τα δικά μου. Λοιπόν, της αγόρασα ένα δαχτυλίδι πιο όμορφο. Ένα κολλιέ εξαιρετικό. Ένα μπρασελέ αριστουργήμα. Ένα κλίπ ιδανικό, με διαμαντοπέτρες. Σιγά-σιγά πληροφόρηκα ότι ήταν κι' άλλα τα ίχνη που είχε σκορπίσει στο διάβα του ο λεγόμενος. Κάτι φορέματα, κάτι αξεσουάρ της τουαλέτας, κάποιο ραδιόφωνο, κάτι κρυστάλλινα σερίφια, μάρκα «Ζοζεφίνεν Χούτε», κάτι ασπιακά, ένα σωρό όμορφα και ακριβά πράγματα. Όλα της τ' όνειρο, λοιπόν, έπρεπε να σκοτώσω τη μνήμη του, βάζοντας στη θέση τους καινούργια.

— Ο Ντόλης ήταν πολύ γαλαντόμος! έλεγε η Μόλλυ.

Κι' εγώ, δηλαδή, δεν ήμουν; — Ημουν και με το παρπάνω. Κι' έτσι έφτασα στο άμην. Ξόδεψα όσα είχα, πούλησα πολλά χρήσιμα πράγματα, δανειστήκα κι' από πάνω, για να σκοτώσω το σώσια μου. Κι' εκεί που νόμιζα πως αυτή η θύμψη ξεψυχούσε, μουρχεται έβραδυ η Μόλλυ, φορώντας μια ρενάρ αριστουργηματική. Τη χόιδε απάλα κι' έγινε αφηρημένη σαν να νοσταλγούσε.

— Εκείνος στην έχει χαρίσει!

— Ναι. Πρότερου...

— Δεν θέλω να τη φορές!

— Μα δεν έχω άλλη! Κι' είναι τόσο όμορφη, είπε κι' αφαιρέθηκε ο νους της.

Πήγα την άλλη μέρα και ρώτησα για ρενάρ. Σαραντά λίρες, λέει. Σαν πολλά τα λέει.

— Αν τις είχα θα τις έδινα, μάρτυς μου ο Θεός, αν λέω ψέμματα. Αλλά δεν είχα ούτε δυο.

— Αν δεν μπορούς να κάνης χωρίς γούνα, φόρα τη, είπα στη Μόλλυ. Δεν έχω πια άλλα χρήματα. Θα προσπαθήσω να σβύσω τη θύμψη του Ντόλη με αισθηματικά μέσα.

— Αλλά δεν πρόδασα; Σε μια βδομάδα η Μόλλυ μου δήλωσε πως δεν μ' αγαπούσε. Η ανάμνησι του Ντόλη δεν έσθνε με κανένα τρόπο.

— Γιατί να σε κοροϊεύω; Ήσουν καλός μαζί μου, σ' ευχαριστώ. Αλλά ήταν μια αυτοπάτη η αγάπη μας. Δεν μπορώ να σ' αγαπήσω Ντόλη.

— Λεανδρος, παρακαλώ!

— Ναι... Λεανδρος, Λεανδρε. Με συγχωρείς. Βλέπεις και μόνος σου πως η καρδιά μου ανήκει πάντα σ' αυτόν.

— Ηθελα να της πω πως ναι, η καρδιά της ανήκει πάντα σ' αυτόν, αλλά, ότι φορούσε ανήκε σε μένα. Αλλά γιατί να φερτώ προστυχός; — Ας έμενε με μια καλή ανάμνησι από μένα. Γειά σου, Μόλλυ. Έκανες ό,τι μπορούσες κι' εσύ για να μ' αγαπήσεις, αλλά τί φταίς αν δεν το κατάρθωσες; Η καρδιά μας δεν παίρνει διαταγές.

Και ήμουν πολύ δυστυχής...

Και ήμουν πολύ δυστυχής, ως εκείνο το απόγευμα — δυο μήνες αργότερα — που καθόμουν και λιμάριζα τα νύχια μου, όταν μουρχεται πάλι η έμπνευσι να σηκωθώ στα καλά καθούμενα και να κάνω έναν άσκοπο περίπατο ως το Συνταγμα. Στεκόμουν και χάριζα μπροστά σε μια βιτρίνα γυ-

ναϊκίων ειδών, όταν άκουω, πίσω μου και δυο - τρία μέτρα πιο πάνω, μια γνώριμη φωνή: — Επί τέλους! Γυρίσεις; Γυρίζω εγώ. Και βλέπω τη Μόλλυ ν' αγκαλιάζει έναν κύριο, που στέκει αστατισμένος. — Ωραία! Νάχης γυρίσει τόσες μέρες και να μη ρωτήσης για μένα. Αυτό δεν θα στο συγχωρήσω ποτέ, Ντόλη!

— Με συγχωρείτε, λέει ο αστατισμένος κύριος, αλλά με παίρνετε για άλλον. Δεν είμαι ο Ντόλης!

— Δεν είναι δυνατόν! Τέτοια καταπληκτική ομοιότητα!

Και τα παρακάτω είναι γνωστά. Η Μόλλυ επιμένει, ο κύριος γλυκαίνεται κι' είναι έτοιμος να έπαφελή για να πη το «μια και γνωρίστηκαμε» όταν αποφασίζω να επέμβω, για να σώσω τον συνάνθρωπό μου. Τραβάω κατ' ευθείαν στη Μόλλυ, γεμάτος χαρά τάχα και της πιάνω το χέρι, έγκάρδια.

— Μόλλυ! Τι γίνεσαι, που λάλι μου;

— Με συγχωρείτε, ψιθυρίζει αστατισμένη εκείνη τώρα. Κάποιο λάθος έχετε!

— Α! Όχι! Έγώ δεν κάνω λάθος!

— Ασφαλώς κάνετε λάθος. Έγώ δεν σας γνωρίζω.

— Πώς δεν με γνωρίζεις, πουλάκι μου! Έγώ δεν είμαι εκείνος που με σταμάτησε το απόγευμα της 28ης Σεπτεμβρίου στην άλλη γωνία και μου είπες πως είμαι ο Ντόλης και σου είπα πως μοιάζω καταπληκτικά και σου είπα μια που γνωρίστηκαμε έτσι παράξενα, πάμε να πάρουμε ένα γλυκό; Κι' αφού με μάζηδες σαν το κοτόπουλο, μου είπες ύστερα πως δεν μ' αγαπάς, γιατί θυμάσαι πάντα το Ντόλη;

— Όχι! Με παίρνετε για άλλη, έπεμνε μ' ένα θάσος αξιοθαύμαστο η Μόλλυ. Και σας απαγορεύω να με προσβάλετε τόσο προστυχός.

— Ασε τα κόλπα, πουλάκι μου! Έγώ έχω υποχρέωσι ν' απαλλάξω τον κύριο απ' την τραγωδία τη δική μου. Παράτα τον, λοιπόν και τσάβα παρπάνω. Ο βρήξ άλλο Ντόλη!

Με περισσότερο θάρρος τώρα, η Μόλλυ απευθύνηκε προς τον κύριο:

— Κύριε! Ζητώ την προστασία σας! Αυτός ο έλκεινος τύπος με προσβάλλει!

— Όπου ο κύριος μου λέει θυμωμένος:

— Δεν είναι τρόπος αυτός, κύριε! Δεν φέρονται έτσι, σε μια δεσποινίδα καθώς πρέπει.

— Μα ξερείς τί μουχει κάνει;

— Άλλη είναι! φώναζε η Μόλλυ. Πρόκειται περί ομοιότητας.

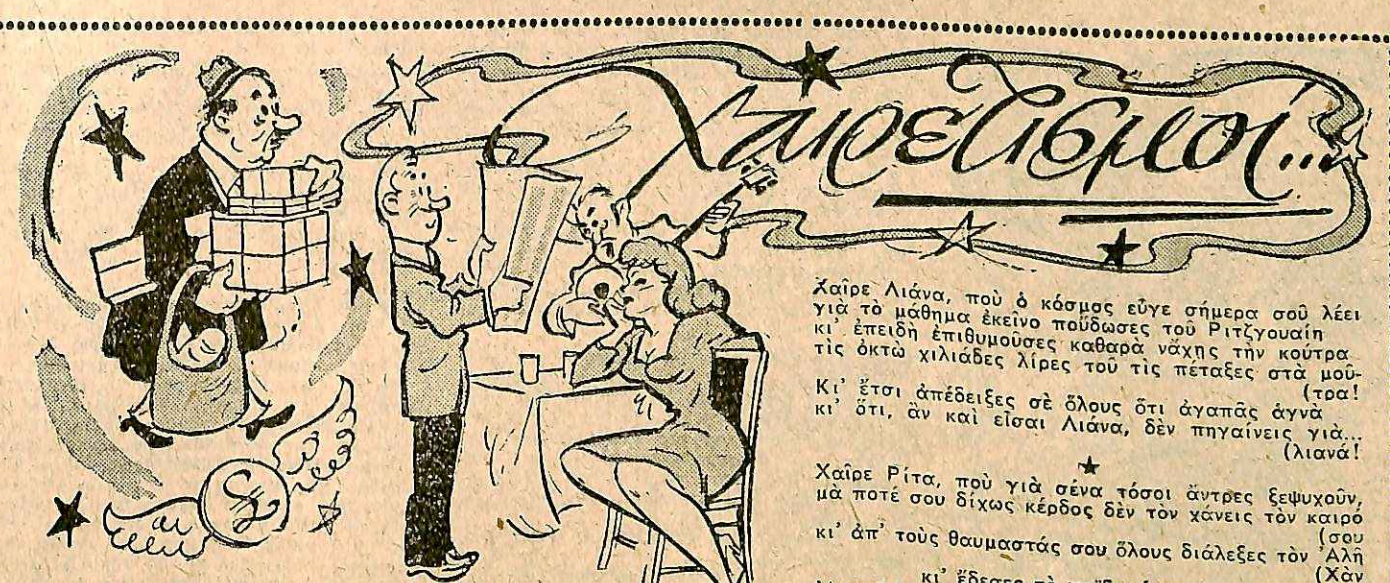
— Μάλιστα! συμφωνεί και ο βλάκας. Θα πρόκειται περί ομοιότητας! Και τράβα στη δουλειά σου να μη σου σπάσω τα μούτσα! Ανάγωγε! Πάμε δεσποινίς!

Της προσφέρει το μπράτσο του, εκείνη σπριζείται σ' αυτό και προχωρούν. Έγώ τους κυττάζω. Η Μόλλυ γυρίζει το κεφάλι της σε μια στιγμή και μου κάνει έναν κοροϊδευτικό μορφασμό.

— Κύριε! φωνάζω. (Ο κύριος γυρίζει). Σε τρείς - τέσσερις μήνες γράψε μου χαιρετίσματα! Κοροϊδο!

— Λοιπόν, τα θέλουμε και τα παθαίνουμε!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χαίρε δόλιε παντρεμένη δυστυχή και φουκαρά, που επιστρέφοντας στο σπίτι περπατάς σαν κρεμασμένος, (σμένος,

έπειδη προηγούμενος, πήγες απ' την αγορά, φωνίζεις και τώρα είσαι σαν γαϊδούρι φορτωμένος!

Πήρες ψάρια μια όκα, πήρες και ζυμαρικά, λάδι, φέτα, ρύζι, μύλη κι' έδωσες για όλ' αυτά εκατόν τόσες χιλιάδες — βρέ, πως φεύγουν τα λεφτά!

Κι' αύριο και της μοδίστρας θάρρη ο λογαριασμός και δεν θάνε και μικρούλης, ως καμμία τράκοσσια! Παντρεία σου λέει ο άλλος!... Δίκη πούχε ο Σολωμός (μὸς

όταν έγραφε με πάθος... χαίρε, ω χαίρε Λευτεριά!

Χαίρε κύριε σπουδαίε σοβαρό και μορφωμένο, πουσαι πάντοτε, καυμένο,

στη δουλειά τόσο πνιγμένος κι' έχεις τόσες άσχο- (λίες,

ώστε ψάχνεις για γυναίκα στίς μικρές τις άγγελιες. «Σοβαρός» γυρεύει «άνεαν» μετά σοβαράς προίκας ή σοβαρωτάτη προίκα έστω κι' άνευ γυναικός.

Χαίρε δεσποινίς του κόσμου του επάνω, του καλού, που βαρέθηκες το τένις, το «Τζι-Μπί», το μπριτζ, (τά λούσα

κι' ύφος μάγκικο έπήρες και γυρνάς σαν σουρλουλού κι' όπου παίζουνε μπουζούκια είσαι πάντοτε πα- (ρούσα.

Του Τσιτσάνη και του Χιώτη τις πενιές ν' ακούσης και λιγώνεσαι και κάνεις σαν τρελλή για τα μπου- (τρέχεις

κι' ήθελα, μωρέ, να ξέρω, σύζυγο εσύ δεν έχεις ή πατέρα ή αδελφία να σ' αρχίσουν στα χαστούκια;

Χαίρε λίρα που στα ύψη θέλεις ν' ανεβαίνεις πάντα κι' όμως τώρα τελευταία χάραξες εν άλλο πλάνο και μονίμως παραμένεις επί μήνες στα τριάντα, που τριάντα νάν οι ώρες όσων σ' έφτασαν κει πάνω!

Χαίρε, άστεγε μαγκούφη, που γυρνάς σαν τον αλήτη και σε φάγανε οι δρόμοι και χαμπάρι δεν το πήρες ότι τζάμπα κοπιάζεις, γιατί, κι' αν θα βρής το (σπίτι,

που θα πιάς να βρής τις λίρες; Σ' έλυσαν τα καλοκαιρία σε παχάσαν οι χειμώνες, βολοδέρνεις στους μεσίτες και συγχρόνως, φουκαρά, μακαρίζεις και ζηλεύεις σαλιγκάρια και χελώνες που το πρόβλημα της στέγης τόχουν λύσει μια χαρά!

Χαίρε, ύποσιτισμένη λειτουργέ του Δημοσίου, πουσαι πρότυπον μιζέριας και λιτού σιτηρεσίου, δυστυχή, τυραννισμένη, πεινασμένη έσαι, που απ' το σαραντά ένα δεν έχορτσες φαί!

Του δελτίου σου δεσμότη και πιστέ της φασουλάδας, ή ζωη για σένα πλεον εκκατάντησε βραχνάς κι' έχεις χρόνια τώρα χάσει τας παχείας αγελάδας (σείς!

Περισσότερο ν' ανθεξής ασφαλώς δεν θα μπορέσης, αν δεν μάθης, κακομοίρη, να χορταίνης μ' ύποσχέ- (σεις!

Χαίρε Λιάνα, που ο κόσμος εύγε σήμερα σου λέει για το μάθημα εκείνο πούδωσες του Ριτζουαίη κι' έπειδη έπιθυμούσες καθαρά νάχης την κουτρά τις όκτώ χιλιάδες λίρες του τις πέταξες στα μου- (τρα!

Κι' έτσι απέδειξες σε όλους ότι αγαπάς αγνά κι' ότι, αν και είσαι Λιάνα, δεν πηγαίνεις για... (Λιάνα!

Χαίρε Ρίτα, που για σένα τόσο άντρες ξεψυχούν, μα ποτέ σου δίχως κέρδος δεν τ' όνειρο (σου

κι' απ' τους θαυμαστές σου όλους διάλεξες τόν Αλή (Χάν

κι' έδεσες το γαϊδάρό σου! 'Ασφαλώς είσαι ατάιδα και κατάλαβες έγκαιρως πως μαραινεται συντόμως ο άδεκρος ο έρωας. Θα φουντώνη όμως ο έρωας του 'Αλή σιγά-σιγά, βοηθώντας και του πλούτου του μπαμπά του του ('Αγά!

Χαίρε Μόδα, που σ' άρρουν τα θεότρελλα παχνίδια και αλλάξεις κάθε τόσο και ποτέ δεν μένεις ίδια. Τα σαστίζει πια κανένας με τα γούστα σου αυτά, επιβάλλεις και ζωρίζετα, επιβάλλεις και ταφτά, (βόλια

καί νεο, κάτι άλλο διαρκώς παρουσιάζεις, φούστες μέχρι αστραγάλου και καπέλλα σαν περ- (βόλια

και ασύδοτη ρημάζεις τ' άντρικά τα πορτοφόλια!

Χαίρε φίλε της ταβέρνας κι' έραστή του βαρελιού, θιασώτη της ρετσίνας, λάτρη του κοκκινελιού, που μονάχα μια έννοια σου παίδευε το μυαλό και «φτιαγμένος» πάντα φίνα παίρνεις σόδα την 'Αθήνα για να βρής κάνα «καλό»!

Και το βρίσκεις, επί τέλους, μόνο πούχει ακριβήνει και το πίνεις και σε πίνει!

Βρίσκεις τις ανατιμήσεις της ρετσίνας ειςδεχθείς κι' έτσι ζής με την έλπιδα πως κι' εσύ εντός ολίγου στην 'Αγγλία θα... ξεαχθής, (σταφίδα!

Χαίρε, φίλε μου καλέ μου, Κωνσταντή Μπακοπούλε μου, των καταχραστών μας άσσε που άνάγνωσμα και θρούλος έγινες στο Καρακάς και που μέσ' στο μαλε-βράσε τα κατάφερες να γίνης μιας κομψής ο νταλκάς. Μάχρι τρέλλας σ' αγαπάει, όπως λένε, ή κοντέσσα 'αι έσ' είν' αυτή απ' έξω και κλεισμένος εσύ μέσα. Λέν ακόμα ότι εδώ πέρα θαρθής μετά της κομψής, μ' αθάωτητες στοιχείας, δυστυχώς, δεν θα... κομίσης!

Και θα πιάς έτσι άμόντε πριν προλάβης — φευ! — τόν τίτλο ν' αποκτήσης (και του κόντε!

Χαίρε «Βασικό» τσιγάρο, που — καθώς καλά το (ξέρεις — απ' το χόρτο... κατά θάσιν ασφαλώς δεν διαφέρεις και στίς εποχές τις μαύρες και άνώμαλες έτούτες δεν πουλιέσαι με πακέτα, αλλά πάντοτε με κούτες. Δυστυχώς όμως οι κούτες έχουνε μπαρούτι, άρα όποιος αγοράζει κούτα διαπρατίνει... κουταμάρα!

Χαίρε, Πάουερ, που τρόπους δεν εύρίσκεις καταλλη- (λους

για να βάλης πιά σε τάξι τους δυστρώπους τους και με τις διακοπές τους που άρχισαν ξανά (σπαρβίλους

...στροβιλίζεσαι άγρίως το κοινό στα σκοτεινά!

Χαίρε, 'Αθήνα, πούχεις χάσει τα παλιά σου τα στο- (λίδια

και που σήμερα μονάχα σε στολίζουν τα σκουπίδια. Κι' ο καιρός όσο περνάει μεγαλώνουν τα δεινά σου και την κάνουνε πιο μαύρη την κατάσταση σου Τύχη, αλλά όλως παραδόξως απ' τα σκουπιδοδουλά σου λείπουν οι δικαί μου στίχοι!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δυο γυναίκες

Είχε γύρισε το κεφάλι της στα γόνατά του κι' εκείνος της χαίδεψε τα μαλλιά, νιώθοντας μίαν άνεπιπλητέα ευτυχία στην ψυχή του. Κάπου-κάπου έσκυβε και τη φιλούσε. Κι' ύστερα άφηνε τα βλέμματα του ν' αγκαλιάσουν το χαρούμενο πανόραμα της απέραντης πολιτείας, που άπλωνόταν πλημμυρισμένη στα φώτα.

— Τι σκεπτεσαι, αγάπη μου; τον ρώτησε εκείνη.

— Τη ζωή μας, την ευτυχία μας, το μέλλον μας, Χρύσα!

Η Χρύσα έσφιξε το χέρι του στα δικά της και το χαίδεψε με τα δάχτυλά της. Ήταν ένας χρόνος που είχαν συνδεθεί. Κι' αυτή η αγάπη βόδιζε ήρεμα στο δρόμο που φέρνει στην ολοκληρωτική ευτυχία.

— Δεν είναι μακριά ο καιρός που θα παντρευτούμε, Χρύσα!

Δεν ήταν πλούσιος ο Φάνης. Ήταν ένας τίμιος νέος γεμάτος θέληση κι' αυτοπεποίθηση, που εργαζόταν για να κερδίσει με κόπο τη ζωή του. Τώρα η θέσι του θα καλλιτέρευε. Θα κέρδιζε περισσότερο. Και θα μπορούσαν να έχουν το μικρό τους σπίτι, με τις λίγες ανέσεις που θα τους επέτρεπαν τα μετρημένα οικονομικά τους. Η αγάπη τους θ' αναπλήρωνε όλα όσα θα τους έλειπαν.

— Τίποτα δεν θα μας χωρίσει, Χρύσα!

— Ναί, Φάνη, τίποτα.

Κι' όμως κάποιος τους χώρισε. Κάποιος τρίτος που βρέθηκε στο δρόμο της Χρύσας και φάνταζε στα μάτια της με τα λεφτά του, τους αριστοκρατικούς τρόπους του και την κομψότητά του.

Η Χρύσα, ήταν λοιπόν ο τύπος της ελαφρόμυαλης γυναίκας, της πεταλούδας που δεν μένει σταθερή σ' ένα αίσθημα; Ήταν το υπολογιστικό πλάσμα που ζυγίζει τί μπορεί να της προσφέρει ο ένας και τί έχει να περιμένει από τον άλλον; Ίσως να ήταν το πρώτο. Ίσως το δεύτερο. Ίσως και τα δυο μαζί. Έκανε τη συγκρίσι ανάμεσα στους δυο και βρήκε πως ο Άρης, η καινούργια της γνωριμία, άξιζε περισσότερο, από κάθε άποψη. Ήταν όμορφος, περιποιητικός, μιλούσε με κομψές φράσεις, έλεγε έξυπνες κουβέντες, ήταν πλούσιος. Ο Φάνης, ήταν λιγδολόγος, απλός, τίμιος, φτωχός. Και οι καρδιές; Αυτές δεν ζυγίζονται, παρά μοναχά όταν είναι πολύ άργες...

Η Χρύσα γοητεύθηκε από τον Άρη κι' από τη ζωή που θα της εξασφάλιζε. Γιατί θα την παντρευόταν και γοήγορα μάλιστα. Ήταν κάτι που την κολάκευε, σαν γυναίκα. Άνετη ζωή, λούσα, κοινωνικές σχέσεις κι' ένας άντρας που θα τον ζήλευαν πολλές. Τον προτίμησε.

«Τίποτα δεν θα μας χωρίσει Χρύσα!»

«Ναί, Φάνη, τίποτα»

Όταν βρέθηκε μόνος του, στην καμπαρά του, ξέσπασε σε πικρό κλάμα ο Φάνης. Έχασε τη γυναίκα που αγαπούσε, την ευτυχία που είχε ονειροπολήσει.

— Σου εύχομαι να ζήσης ευτυχισμένη! της είχε πη με συντριμμένη την καρδιά, αλλά με ειλικρίνεια.

Κι' εγώ, Φάνη. Μη μου κρατάς κακία. Ήταν μοιραίο να γίνει έτσι, είχε απαντήσει εκείνη.

Πόνεσε πολύ. Μά έσφιξε την καρδιά του, που κρατούσε πάντα μέσα της ζωντανή την εικόνα της Χρύσας. Σε λίγο καιρό έμαθε πως παντρεύτηκε. Ήταν ακόμα μία μαχαίριά στην πληγωμένη καρδιά του.

Πέρασε καιρός. Ο Φάνης δεν αισθανόταν καμιά διάθεσι ν' αγαπήσει για άλλη μία φορά. Η καρδιά του ήταν πάντα δοσμένη στο χαμένο του έρωτα. Μα έννοιωσε ένα στοργικό αίσθημα για την Καίτη, μία καινούργια συνάδελφός του, στο γραφείο. Σαν κάτι νάχε καταλάβει εκείνη, του είπε ένα απόγευμα που τον είδε σκεπτικό:

— Εσείς, κύριε Φάνη, έχετε κάτι που σας βασανίζει.

— Α! Όχι! διαμαρτυρήθηκε εκείνος, μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο. Απλώς, ήμουν άφηρημένος.

— Πολύ συχνά είσθε άφηρημένος. Με συγχωρείτε όμως. Δεν θέλω νάμαι αδιάκριτη. Κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα νάχη τα μυστικά του.

Εκείνο το απόγευμα κατέβηκαν μαζί. Ο Φάνης είχε ανάγκη από συντροφιά. Της πρότεινε να πάνε στον κινηματογράφο. Δέχθηκε. Ύστερα πήγαν σ' ένα μπαρ. Τη συνάδελφός του ως το σπίτι της. Κι' από τότε έκαναν συχνά παρέα.

Άρχισε σιγά-σιγά να την προσέχει σαν γυναίκα. Πώς δεν την είχε προσέξει, αλήθεια, τόσον καιρό; Ήταν νόστιμη, είχε μια αφέλεια παιδική στο πρόσωπάκι της, ήταν ευγενική, χαριτωμένη κι' έξυπνη. Τα φώτα ένα μάτια της έδειχναν ειλικρίνεια και καλωσύνη. Κι' η σκέψι της είχε μια ευθύτητα και μια λογική που σπάνια τη βρίσκει κανείς σε γυναίκα.

Κι' ένα βράδυ, όταν ήρθε η στιγμή να την αποχαιρετήσει, της είπε:

— Καίτη, έχω να σου πω κάτι.

— Τι Φάνη;

— Αυτό!

Την τράβηξε στην αγκαλιά του. Και τα χείλη τους ενώθηκαν στο πρώτο φιλή

Λίγα-σιγά, έννοιωσε για την Καίτη ένα αίσθημα πρωτοφανέρο γι' αυτόν. Δεν ήταν το φλογερό πάθος που τον έκαιγε τότε για τη Χρύσα. Ήταν κάτι άλλο. Ένας ήρεμος έρωτας, γεμάτος στοργή και σιγουριά. Κι' έβλεπε πως τον αγαπούσε πολύ αυτή η κοπέλλα. Σκέφθηκε τον εαυτό του παντρεμένο με την Καίτη. Γιατί όχι; Θα ήταν ένα ζευγάρι αγαπημένο, δεμένο ψυχικά, σε μία ζωή απλή και γλυκιά.

— Καίτη, θέλω να παντρευτούμε;

— Φεύγω, χρυσέ μου!... Να μη με ξαναπάρης στο 33-432!

...

Τον κύτταξε με τα φωτεινά της μάτια δακρυσμένα.

— Θάθελα πολύ, Φάνη. Μά σκέψου το καλλίτερα. Ο γάμος δένει δυο ανθρώπους για όλη τους τη ζωή. Κι' άμα είσαι βέβαιος πως εγώ είμαι εκείνη που σου ταιριάζει, τότε...

Το σκέφθηκε πολύ. Κι' όσο το σκεπτόταν τόδρισκε τόσο όμορφο και τόσο φυσικό.

— Το σκέφθηκα, Καίτη! Θα παντρευτούμε!

Πόσο αλλοιώτικος πολλές φορές φαίνεται ο άνθρωπος πριν από το γάμο και πως αλλάζει μετά. Λες πως δεν είν' ο ίδιος άνθρωπος, μά κάποιος άλλος.

Αυτά σκεπτόταν η Χρύσα, ένα χρόνο μετά που παντρεύτηκε τον Άρη. Ο ευγενικός κύριος με τους αριστοκρατικούς τρόπους και τις κομψές κουβέντες, φάνηκε ένας θάνασος χαρακτήρας. Όλα ήταν ψευτιά και υποκρισία. Της μιλούσε απότομα, της έβαζε φωνές για το παραμικρό, την παραμελούσε, ζημερωνόταν στα χαρτιά, γυρίζε θυμωμένος. Ακόμα και μπροστά στον ξένο κόσμο την είχε προσβάλει. Είχε και φιλενάδες. Μα εκείνο που πλήγωνε τη Χρύσα ήταν η δάρβαρα συμπεριφορά του.

Απογοητευμένη, απελπισμένη, μετανοισμένη. Κι' η σκέψι της ξαναγύριζε τώρα στο Φάνη. Πόσο επιπόλαια φέρονταν τότε που τον άφησε. Έδιωξε μια αληθινή αγάπη για ένα ψέμμα. Αν ξαναγύριζε, ο Φάνης την αγαπούσε πάντα, η διαίσθησή της δεν τη γελούσε. Θα πήγαινε να τον βρει. Θα άφηνε τον Άρη και θα ξαναγύριζε κοντά του.

Του τηλεφώνησε. Συναντήθηκαν. Του τα εξομολογήθηκε όλα. Κι' ύστερα του είπε:

— Τώρα καταλαβαίνω πως δεν έπαθα ποτέ να σ' αγαπάω, Φάνη. Τ' αφήνω όλα για νάβω μαζί σου. Και δεν θα φύγω ποτέ. Ξέρω καλά πως μ' αγαπάς κι' εσύ!

Ο Φάνης έσκυψε το κεφάλι. Νάι, είχε δίκιο η Χρύσα. Το παλιό αίσθημα ξαναφούντωσε μέσα του, του φλόγιζε το αίμα, του βόλωνε το νου. Δεν είχε πεθάνει. Κρυμμένο σαν τη σπίθα, έγινε και πάλι φωτιά. Κι' ήταν τόσο όμορφη τώρα, πολύ πιο όμορφη από τότε...

Μά ξαφνικά πρόβαλε στο νου του το γελαστό κι' ευγενικό προσωπάκι της Καίτης. Πόσο θα την πληγωνε αυτή την απλή κοπέλλα, τη γεμάτη στοργή και καλωσύνη. Θα ήταν ένα σκληρό χτύπημα γι' αυτήν, που θα τον έκανε να υποφέρει σ' όλη του τη ζωή. Νάι, ήταν βέβαιος πως δεν θα ξεφευγε πικρή λέξι από τα χείλη της, πως δεν θα τούκανε παραπονο. Μα αυτό θα ήταν ακόμα χειρότερο. Στ' η σκέψι της Καίτης έννοιωσε ένα αίσθημα στοργής κι' άπειρης τρυφερότητας να κυριαρχή στην ψυχή του. Είχε σανη τόσο καλή μαζί του. Καλή σαν άγγελος.

Κύτταξε τη Χρύσα στα μάτια.

— Αυτάμει, Χρύσα, είτε με τόνο σταθερό. Έσυ διάλεξες αυτό το δρόμο. Τώρα είναι άργα πιά... Πολύ άργα.

Έγινε μία μικρή, θλιβερή σιωπή. Σε λίγο χώρισαν. Ο Φάνης πήρε λίγα λουλούδια κι' έτρεξε στο σπίτι της Καίτης. Αυτή τη φορά είχε το συναίσθημα πως έλευθερώθηκε από ένα βάρος, πως γλύτωσε από έναν εφιάλτη. Αισθανόταν ευτυχισμένος, αληθινά ευτυχισμένος...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

...

Μια Ίνδη μιλά για τα δικζύγια

Η σύζυγος του Ίνδου ραγιά του Φαλάν είνε η πρώτη πριγκήπισσα τών Ίνδων, που κατήργησε τον πατροπαράδοτο πέπλο. Όσοσο παρ' όλην αυτή την προοδευτική πρωτοβουλία της, δεν έννοει να προχωρήσει περισσότερο στο δρόμο του ημενισμού. Πράγματι, αφού έμεινε επί 4 μήνες στις Ήνωμ. Πολιτείες, με επίσημη αποστολή, δήλωσε κατόπιν ότι, αν οι Αμερικανίδες υπήκουαν στους άντρες τους, όπως όρκίζονται στο γάμο τους, τα δικζύγια θα περιορίζονταν κατά 50%. Πρόσθεσε ακόμη ότι οι Αμερικανοί δεν βλέπουν το γάμο με σοβαρότητα όσο οι Ίνδοι, που θεωρούν ιερό καθήκον τους το δικζύγιο για μιάς οικογενείας.

Ο κοκκινομάλλης αυτός χαριτωμένος «στάρ» είνε εξαιρετικά μοιρολάτρης. Παραδέχεται την τύχη σαν κάτι το ιερό.

— Όλα τα αποδίδει σ' αυτήν, φυσικά και την επιτυχία του.

Ο Βάν Τζόνσον γεννήθηκε στο Νιού-πορτ, στις 25 Αυγούστου 1918. Οι γονείς και Λαρέττα Τζόνσον ήταν δυο ήσυχτοι άνθρωποι που όταν άκουγαν το γυίο τους να λέη πως θέλει να γίνει ήθοποιός, γίνονταν έξω φρενών.

Ο πατέρας του είχε ένα από τα πιο γνωστά μεσιτικά γραφεία του Νιούπορτ και προώριζε το γυίο του, για μεσίτη γι' αυτό, όταν τελείωσε τις σπουδές του στην ανώτερα σχολή του Νιούπορτ, ο πατέρας του τον πήρε στο γραφείο του και του έμαθε στενογραφία.

Σε λίγο καιρό τον προήγαγε κι' έτσι ο Βάν ήταν ο υπεύθυνος του λογιστικού τμήματος του γραφείου.

Η ζωή όμως που έκανε δεν τον ικανοποιούσε καθόλου, έτσι πνιγμένος καθώς ήταν όλη μέρα μέσα στα λογιστικά βιβλία.

Η καλλιτεχνική του ψυχή γύρευε κάτι άλλο αλλά δυστυχώς δεν μπορούσε να κάνει τίποτε. Η ιδέα γι' ν' ανέβη στο θέατρο δεν του είχε φύγει ποτέ απ' το μυαλό του, δεν υπήρχε όμως καμιά πιθανότητα να παίξει.

Τότε άρχισε να ικανοποιή την μανία του παίζοντας σε κάτι ερασιτεχνικές παραστάσεις. Μόλις του έμενε μία ώρα άδεια έτρεχε διοργανώνοντας έορτες φιλανθρωπικές για να μπορέση να παίξει, έστω για λίγο, θέατρο.

Το 1937 πήγε στη Νέα Υόρκη για κάτι δουλειές του γραφείου. Εκεί συνάντησε ένα βράδυ ένα φίλο του ήθοποιό, το Μπάστερ Ούεστ που έπαιζε την εποχή εκείνη σ' ένα βαριετέ του Μπροντγουάι. Εκείνο το βράδυ τον κάλεσε μαζί του στην παράσταση. Η συγκίνησις του Βάν, όταν ανέβηκε στα παρασκήνια, ήταν μεγάλη. Έκμυστρηεύθηκε την ταραχή του στο φίλο του που τον συμβούλεψε να βγί στη σκηνή και να παίξει ένα νούμερο δικής του έμπνευσης. Μ' όλη την επιθυμία του να παίξει ο Βάν Τζόνσον άρχισε να δειλιάζει.

Αφού τελείωσε ο φίλος του το νούμερό του, πλησίασε ο Βάν και του είπε ότι ο διευθυντής ήταν πολύ απασχολημένος κι' έτσι δεν θα τον έπαιρνε είδησι. Χαμήλωσε τότε λίγο τα φώτα της σκηνής και ο Βάν παρουσιάστηκε. Έπαιξε, τραγούδησε και χόρεψε με τόση επιτυχία που ο κόσμος δεν σταμάτησε να χειροκροτά.

Ο διευθυντής απόρησε για ποιά λόγο οι θεαταί είχαν σπάσει τα χέρια τους στα χειροκροτήματα. Αυτό δεν είχε συμβεί με κανένα άλλο νούμερο.

Όταν είδε το Βάν στη σκηνή απόμεινε με ανοιχτό το στόμα. Θύμωσε στην αρχή, μα η επιτυχία τον παρέσυρε και έτρεξε να τον συγχαρή. Σε λίγο του πρότεινε συμβόλαιο. Ο Βάν θαμπωμένος από την ανέλιπστη επιτυχία του, ξεχασε άμέσως

να υπογράψει. 'Από την άλλη μέρα κιάλας είχε πιάσει δουλειά.

Έστειλε ένα τηλεγράφημα στο Νιούπορτ και εξήγησε με δυο λόγια στους γονείς του τους λόγους της απουσίας του.

Ύστερα από λίγο καιρό, τον είδε να παίζη ο διευθυντής του θεάτρου του Μανχάτταν, που τον προσέλαβε στον θιασό του, έναν απ' τους μεγαλύτερους της πόλεως.

Οι επιτυχίες του διαδέχονταν ή μία την άλλη. Μετά το Μανχάτταν, προσελήφθη στο Μπρόντγουάι και πρωταγωνίστησε στο έργο «Πάρα πολλά κορίτσια». Ένενα μήνες κράτησε το έργο αυτό στο πρόγραμμα.

Ένας παραγωγός ταινιών του πρότεινε να παίξει στον κινηματογράφο. Ο Βάν δέχτηκε και γύρισε μία ταινία «Το σπίτι του εγκλήματος», δεν είχε όμως καμμία επιτυχία. Μετανοισμένος, κατάλαβε ότι έπρεπε να είχε μείνει στο Μπρόντγουάι. Παράτησε λοιπόν τον κινηματογράφο και ξαναγύρισε στο θέατρο.

Ένα βράδυ του 1942 έγραψε μόνος του σ' ένα ρεστοράν του Χόλλυγουντ. Ένας άγνωστος κύριος τον πλησίασε και κάθησε κοντά του. Του συστήθηκε και του είπε ότι ήταν αντιπρόσωπος της Μέτρο - Γκόλντγουιν-Μάγερ. Χωρίς πολλά λόγια του πρότεινε μια δοκιμαστική ταινία. Ο Τζόνσον δέχτηκε και η ταινία είχε μεγάλη επιτυχία.

Αργότερα υπόγραψε επίσημο συμβόλαιο και γύρισε το ένα φίλο ύστερα από τ' άλλο. Μερικές από τις επιτυχίες του είνε οι εξής: «Ο πόλεμος έναντιον της κ. Χάντλεϊ» «Πλότος Νο 5» «Η υπόθεσις Τζιλίστιν» «Ανθρώπινη Κωμωδία» «Ένας νέος δονάτι Τζος» «Μαντάμ Κιουρί», «Δυο κορίτσια κι' ένας ναύτης» «30» «Απάνω απ' το Τόκιο» «Τρεις άντρες με άσπρα», «Ασπρί, βράχοι του Ντόντερ», «Μεταξύ δυο γυναικών», «Ουκένυ στο Βαλντοφο», «Ούτε άδεια, ούτε αγάπη», «Το ρομάντιο της Ρόζυ Ρίτζ» κ.ά.

Ο Βάν Τζόνσον είνε ένας πολύ μετρίφωνος νέος. Αποδίδει την απότομη εξέλιξί του στην τύχη, αλλά δεν παύει να βασίζεται στη μελέτη και στην πρακτική. Αποδέλπει βέβαια και στην Τύχη, αλλά καταλαβαίνει πως δεν πρέπει να εξαρτάται μόνο απ' αυτή. Ο Βάν έχει ωραία φωνή βαρυτόνου, λέει όμως ότι το φωνητικό του ταλέντο έρχεται σε δεύτερη μοίρα. Προτιμά την κωμωδία από τα δράματα. Κρίνει πως εκεί βρίσκεται περισσότερο στο στοιχείο του. Έχει προσωπικότητα που προδίδει χιούμορ. Ζυγίζει 83 κιλά, κι' έχει ύψος 1.83. Έχει κοκκινώσανα μαλλιά και πολύ σκούρα μπλέ μάτια που λάμπουν πάντοτε από χαρά.

Είνε το χαϊδεμένο παιδί του Χόλλυγουντ και η γυναίκα του φοβάται μήπως της τον ξεμαλίσουν. Κι' οι δυο τους αγαπάνε τις χιονοδρομίες και περνούν τα Σαββατοκύριακά τους στα καταφύγια των χιονισμένων βουνών.

Ο κοκκινομάλλης «γός» Βάν Τζόνσον.

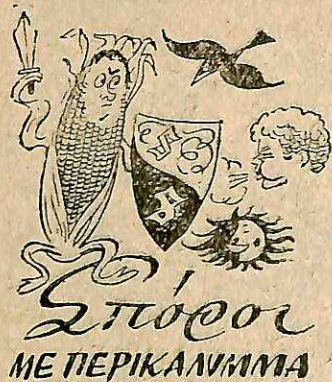
...

...

...

...

...

Μία σημαντική πρόοδος για τη λαχανοκηπευτική

«Αν έχετε ποτέ ασχοληθεί με τη λαχανοκηπευτική, θα ξέρετε ότι οι ντοματίζες χρειάζονται μεταφύτευση για να προκόψουν. Επίσης τα καρότα, αν δεν μεταφυτευθούν, γίνονται λεπτά σαν οδοντογλυφίδες, γιατί οι σπόροι τους είναι μικροί και σπέρνονται πάντοτε πυκνότερα απ' ό,τι χρειάζεται, όσο κι αν προσπαθήσουμε να τους σκορπίσουμε άρτια. Κατά τις μεταφύτευσεις αυτές, καταστρέφονται κάμποσες ρίζες, οι πιο αδύνατες. Έτσι, έχουμε απώλεια χρόνου και κόπου και σπατάλη σπόρου.

Οι αυτά λοιπόν αποφεύγονται με τους νέους σπόρους με περικάλυμμα, που παρασκευάζουν και πουλούν διάφορα γνωστά αμερικανικά καταστήματα. Με το τεχνητό περικάλυμμα, οι λεπτοί σπόροι γίνονται πολύ μεγαλύτεροι, τόσο ώστε μπορούν να σπαρθούν ένας-ένας και σε κανονικές αποστάσεις, όπως τα φασόλια ή τα μπιζέλια. Κι' έτσι ελαττώνονται οι απώλειες και οι κόποι της καλλιέργειας, δεν χρειάζεται πια άραιοις και μεταφύτευσις, κι' η απόδοσις είναι άριστη.

Στην Καλιφόρνια έγιναν πειράματα με τέτοιους σπόρους μαρούλιου. Τα έδαφη λοιπόν ελαττώθηκαν κατά 60%, τα φυτά απέδωσαν 10% περισσότερα μαρούλια, χρησιμοποιήθηκε δε για την ίδια έκταση επτά φορές λιγότεροι σπόροι.

Η ίδια μέθοδος εφαρμόστηκε με έπιτυχία και στα λουλούδια. Οι πετούνιες π.χ. έχουν σπόρους τρεις φορές μικρότερους απ' το κεφάλι της καρφίτσας. Ένα γραμμάριο περιείχε 7500 σπόρους. Ορισμένες δε έκλεκτες ράτσες τους πωλούνται προς 14 δολάρια το γραμμάριο, δεκαπλάσια δηλαδή απ' το χρυσάφι! Όταν λοιπόν οι σπόροι αυτοί γίνουν ογκώδεις, με το κατάλληλο περικάλυμμα, μπορούν να σπαρθούν ένας-ένας, κι' επομένως το κέρδος είναι σημαντικό.

Το περικάλυμμα των σπόρων τους προφυλάσσει επίσης απ' την πολύ χαμηλή θερμοκρασία. Στα πειράματα που έγιναν, ενώ εξ αιτίας του κρύου βλάστησαν μόνο τα 16% των κοινών σπόρων, στους σπόρους με περικάλυμμα η αναλογία βλαστήσεως έφτασε τα 93%.

Επίσης οι σπόροι προστατεύονται έτσι απ' την υπερβολική βροχή, που θα τους σάπιαζε αλλιώς. Αλλά κι' όταν επικρατεί ξηρασία, οι σπόροι με περικάλυμμα βλαστάνουν σε ανωλύα τριπλάσια απ' τους κοινούς.

Οι ντοματίζες, από τέτοιους σπόρους καρποφορούν 2-3 βδομάδες νωρίτερα, χωρίς να χρειάζονται μεταφύτευσις.

Με την προσθήκη λίγης χρωστικής ουσίας στο μίγμα του περικαλύμματος, οι σπόροι μπορεί να πάρουν διάφορα χρώματα. Αυτό βοηθεί τους κηπουρούς, που θέλουν να σπείρουν χωριστά διάφορες ποικιλίες του ίδιου φυτού. Οι σπόροι κάθε ποικιλίας έχουν τότε το δικό τους χρώμα, κι' έτσι διακρίνονται απ' τις άλλες.

Τα φάρμακα που χρησιμοποιούνται για την εξόντωση των αγριόχορτων, μπορεί να βλάψουν συγχρόνως και τους σπόρους των λουλουδιών ή των λαχανικών που βρίσκονται στο ίδιο έδαφος. Δεν υπάρχει όμως τέτοιος κίνδυνος, όταν περιέχεται στο περικάλυμμα των σπόρων μία ουσία που εξουδετερώνει αυτά τα φάρμακα.

Τέλος, με την προσθήκη άλλων χημικών ουσιών, οι σπόροι δεν κινδυνεύουν πια απ' τα πουλιά ή τους άρουραίους, γιατί παύει να τους άρεση η γεύσι τους...

Για ν' αποκτήσουν το προστατευτικό περικάλυμμα, οι σπόροι τοποθετούνται μέσα σε μία σφαιρική συσκευή, που περιστρέφεται γρήγορα και που περιέχει το κατάλληλο μίγμα. Η βάσις του μίγματος αυτού είναι ένα είδος στάχτης ή φαιστίου, που γίνεται κολλώδης όταν βραχί.

Εκτός απ' τα ειδικά συστατικά που αναφέραμε πιο πάνω, μπορεί να προστεθούν στο περικάλυμμα όρμονες και χημικά λιπάσματα για τα φυτά, ή φάρμακα εντομοκτόνα και παρασιτοκτόνα για την προστασία τους απ' τις ασθένειες, ή βιταμίνες και σκόνη από αίμα ζώου για τον έφοδισμό του φυτού με άζωτον, ή μικρές ποσότητες απαραίτητων μετάλλων όταν δεν τα περιέχει το έδαφος.

□□

Πυροβόλησε... μιά σκιά

Για πρώτη φορά στη ζωή του ο Μπονιφάτσιο Νιέβς, κάτοικος του Σαν Ζαβιέρ της Ουρουγουάης, άφισε τη μικρή φέρμα του για να πάει στην κοντινότερη καμπίνα και να δει στον κινηματογράφο ένα περιπετειώδες φιλμ. Η ώραία ηρωίς τον μάγεψε, κέρδισε αμέσως όλη τη συμπάθειά του. Όταν είδε λοιπόν ένα κακοποίη να προσπαθή να την πετάξει σ' ένα βάραθρο, μαζί με το γέρο πατέρα της, τινάχτηκε πάνω, τράβηξε το περιστρόφο του και πυροβόλησε επανειλημμένα... το πανί του κινηματογράφου!

Χρειάστηκε να επέμβει η αστυνομία, για ν' απομακρύνει απ' τον κινηματογράφο τον ήπιο Μπονιφάτσιο!

Κάτι ανάλογο είχε συμβεί στα χρόνια του πολέμου, όταν ένας Άγγλος αξιωματικός είχε την εμπειρία να προβάλει μία μικρή κινηματογραφική ταινία, με στρατιωτικές επιδείξεις μπροστά σε μιάν άτθαση αφρικανική φυλή. Οι μαύροι πολέμιστοι ταραχθήκαν, βλέποντας να παρουσιάζονται στο πανί κάμποσοι Άγγλοι στρατιώτες με όπλα λόγχη, κι' οι μισοί απ' αυτούς τρέσαν.

Επικολούθησε μιά σκηνή ναυμαχίας. Όταν τα πολεμικά πλοία άρχισαν τις κανονιές, έτράπησαν εις φυγήν όσοι είχαν άπομεινεί...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 219

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

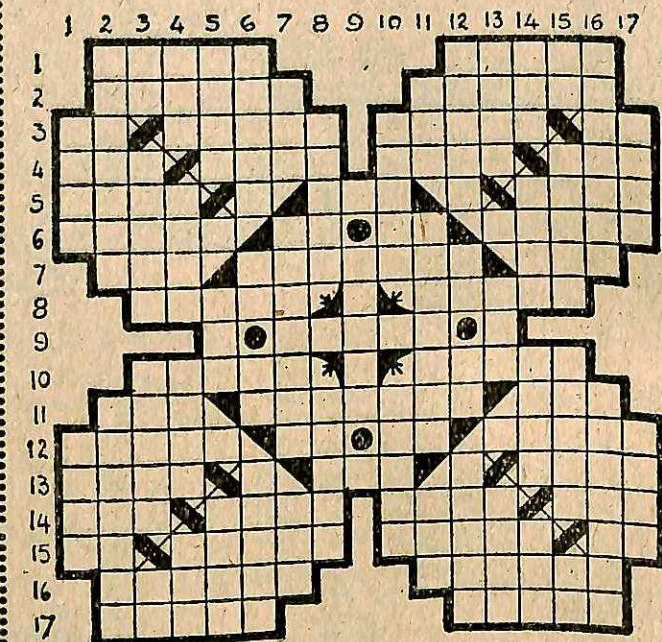
- 1) Τέρμα της μυθολογίας, κόρη του Ποσειδώνος. — Στενός συν-γενής.
- 2) Τέτοια πρέπει να είναι τα σπίτια και ιδίως τα δωμάτια ύπνου. — Απαραίτητοι για την μεταφορά σιτηρών.
- 3) Μισό «κόμμα». — Ρήμα που δικαιολογεί ο φόβος και το κρύο. — Απαραίτητη σ' ένα καυπαρέ.

τόν κρέδατόν σου». — Ένδιαφέρον των φίλων (ξεν.). — Νότα.

5) Μέρος της εκκλησίας (δημ.). — Άποψις. — Γερμανική κινηματογραφική εταιρία.

6) Γυναικείο όνομα, αλλά και πρότερον. — Κορυφαίος εύθυμο-γράφος. — Άρθρο. — Τρώγεται με ψωμί.

7) Χρονικό επίρρημα (δημ.). —

- Άντιθετικός σύνδεσμος. — Χρονικός σύνδεσμος. — Αίσθησις. — Χρονικό διδαστήριον. — Κονώς λέγεται τάπα. — Δηλητήριο. — Μεγάλη εδαφική έκτασις.

6) Φεύγει όταν έρχεται η νύχτα. — Άρθρο. — Συνοδεύει το γέλιο. — Ου γάρ έρχεται μόνον.

7) Αρχικά μεγάλου όργανισμοί. — Τα φορούσαν οι άρχαιοι. — Έτα πάντα.

8) Τόπος όπου βρίσκεται κανείς άρτια λουλούδια. — Τροφή θηρίου (γεν.).

9) Άγριο θηρίο. — Κατοικίδιο πτηνό.

10) Σύγχρονος φιλέλλην. — Κατοικίδιο πτηνό.

11) Χλόη. — Υποβάλλεται στις όπηρεσις του δημοσίου. — Ανδρικό όνομα (ξεν.).

12) Φοιρούνται στις πλάξ. άλλα δεν είναι μαγιώ (ξεν.). — Κτητική αντίληψη. — 21. — Λιμνή της Ν. Ιταλίας.

13) Κλαστή (γεν.). — Νόμισμα της Ρουμανίας. — Άρ-θούρ.

14) Άγγλικό γράμμα που θα βρήτε σ' ένα έντομοκτόνο. — Βρίσκονται μέσα στο στόμα. — Πρόθεσις. — Ναυτικό πρόταγμα.

15) Άρθρο (καθ.). — Νησί του Αιγαίου. — Φόρεμα που δεν ακολουθεί την μόδα, αλλά ώριμους κανονισμούς. — Δύο σύμφωνα που στο αλφάβητο βρίσκονται στην αντίθετη σειρά.

16) Πάτωμα. — Ποιητής από τους πιο μεγάλους.

17) Ουράνιο φαινόμενο των χωρών του Βορρά. — Ακόλαστα.

Συνοδεύει το πρώτο εύρημα (καθ.). — Νότα (άνατολική).

8) Το αγοράζουμε. — Δυστυχισμένος (καθ.).

9) Άτομος (δημ.).

10) Θα το γιορτάσουμε σε λίγες. — Έξοχικό περίπτερο (καθ.).

11) Κοιμήσις (ξεν.). — Εκεί που έγραψα το μεγαλύτερον ελληνικόν έπος. — Νότα.

12) Νησί του Β. Αιγαίου. — Δύο γράμματα απ' το «μάνι».

13) Άνατολική αντίληψη (γεν.). — Βρίσκεται στο πρόσωπο.

14) Άνθρωπος στις δέκα πρώτες. — Όταν δεν είναι άρμονική παραμορφώνεται το πρόσωπο. — Μονάς του ίππικού (γεν.).

15) Κοινοφύσιο ίδρυμα. — Συνηθώς θαρρεπνέουσα. — Αρχικά σιδηροδρόμων. — Τρυφερών ήμιου Ιστορικού ζεύγους.

16) Δύο βουία φωνήεντα. — Υπάρχουν πολλές τέτοιες παροιμίες. — Άγινωτος. — Άρθρο (άνατολικό).

17) Αι Πύλαι αυτές βρίσκονται σ' ένα σημείο του Δουνάβειου. — Πόλις της Θεσσαλίας.

18) Αριθμητικό (δημ.). — Παίζει στον κινηματογράφο (ξεν.).

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΝΙΑΤΗΣ

Η λύσις του 218ου

στη σελ. 76

□□

Το διάβρομα είναι τεμπελιά

Κατά τη γνώμη του λόδρου Χόρντερ, γιατρού ενός μεγάλου νοσοκομείου του Λονδίνου, το πολύ διάβρομα είναι ένα είδος «πνευματικής τεμπελιάς, όπως ακριβώς κι' οι ονειροπολήσεις. Άγτι να ριχνώμαστε λοιπόν επί δακτύλων άρες στο διάβρομα, πρέπει — κατά τη θεωρία αυτή — να εξασκούμε μάλλον το μυαλό μας καλλιεργώντας ή δύνάμει της παρατηρητικότητας ή ένδιαφερόμεθα δηλαδή ζωρά για ό,τι συμβαίνει γύρω μας, αντί να κλεινόμαστε σ' ένα εσωτερικό μας κόσμο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Η πηγή απ' την οποία ξεκινούν τα νομίσματα. — Βουνό που αναφέρεται στην Π. Διαθήκη.

2) Έπικίνδυνο για τις επιτάξεις. — Έτσι λεγόταν ο Πιλάτος.

3) Διφθογγός. — Γίνονται χωρίς να μεσολαβή κανένας άλλος (αδδ.). — Φέρετρα, νεκροί. — Νότα.

4) Δεν γυαλίζουν (ξεν.). — Ά...

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Με το φακό του ματιού

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ζήτημα του κ. Μαρκεζίνι — ή στήλη αυτή, όπως πολλές φορές τώχουμε πη δεν ανακατεύεται σε τέτοια θέματα — χαρτοποίησε πολύ μερικώς από τους υπαλλήλους του Υπουργείου Έργασίας! Ο κ. Γονής, όπως είναι γνωστό, προέρχεται από το Νέον Κόμμα.

— Να παραιτηθώ... να πιούμε καφέ και να καπνίσουμε τσιγάρο! είπε κάποιος υπάλληλος.

— Ν' ανάψω κερί 'ίσασα το μπόι μου! συμπλήρωσε ο άλλος. Ο υπουργός, λοιπόν, τα έμαθε και κούνησε το κεφάλι του περίλυπος.

— Με τί ασχολούνται! έπε. Κι' έβγαλε το παλτό του και το καπέλλο του.

— Πού πάτε, κύριε υπουργέ; ρώτησε ο γραμματέας του.

— Πού να πάω; Στενοχωρήθηκα και... πάω να πιώ έναν καφέ και να καπνίσω ένα τσιγάρο!

ΕΝΑ μικρό έπεισόδιο δημιουργήθηκε στο θέατρον Παπαιώνων μεταξύ της νεαρής και χαριτωμένης πρωταγωνίστριας κ. Νίκης Ντέμις και της έκλεκτης επίσης συναδέλφου της κ. Ηρώς Χαντά. Η Νίκη έφθρη κάπως «άπρεπώς» στη Χαντά και η Έπιτροπή Άδείας Έπαγγέλματος 'Ηθοποιών — το καλλιτεχνικό να πούμε... πρωτοδικείο του θεάτρου — τιμώρησε με προσωρινή παύση τη Νίκη. Η Χαντά, λοιπόν, έκαλαμπούρισε:

— Αυτή πλέον δεν είναι Νίκη, έιπε. Είναι ήττα!

Και οι «περι την Νίκη» κύκλοι, απάντησαν θυμωμένοι:

— Ούτε αυτή είναι «Έπιτροπή άδείας επαγγέλματος». Έπιτροπή... άφιδας, είναι!

ΜΕΤΑ την ψήφο των γυναικών που είναι πλέον γεγονός, θ' αλλάξουν και οι τύποι των κοινοβουλευτικών διαλόγων. Αντί «ο αξιότιμος συνάδελφος», θα λέγεται: «ο γοητευτικός συνάδελφος» ή «ο «καλλιπάραιος εκ Κυκλάδων βουλευτής» ή «ο «κοιμώτας και σαγηνευτικός ύπουργός», κλπ. κλπ.

Και σε καμμία πολύ ζωηρή συζήτηση, μπορεί να έκνευρισθ κανένας ύπουργός κόμματος — άρσενικός, έννοους — και να φωνάξει, άπειθυνόμενος προς το «δῆμος»:

— Μα μην επιμένεις επί τέλους, αγάπη μου!...

ΑΠΟ το αστυνομικό δελτίο: «Συνελήφθη ο Ν. Δ. διότι έντός της στοάς Πάππου έπετέθη κατά της συζύγου του και την έτραυματίσε σοβαρώς διά λίθου εις την κεφαλήν, έπειδή είχε την ύπόνοιαν ότι τον ήπατα». Με μιά άλλη ύπόνοιαν, της έτσάκις το κεφάλι με πέτρα. Φαντασθήτε αν είχε δεβαιότητα!...

ΚΑΙ άλλη σύλληψις: «Συνελήφθη επί του άτμοπλοίου «Καδίων» ο λιποτάκτης λοχίας Π. Α. ο οποίος συνδεδετο από την Θ. Χ. την όποιαν επρόκειτο ν' απαγάγη έκουσιως. Άν δεν άπατώμαι, εδώ πρόκειται περί δύο λιποταξιών. Ο λοχίας λιποτάκτη από το στρατό και ή απαγομένη από το σπίτι της. Με τη σύλληψη του πρώτου όμως, ή διπλή αυτή παρανομία έματαιώθη.

Ο λιποτάκτης ξαναγυρίζει, στο στρατό και ή λιποταξίς στην οικογένειά της. Και ή πειθαρχία αποκαθίσταται.

ΚΑΤΑΡΤΙΖΕΤΑΙ — καθώς διαβάσουμε — αναγκαστικός νόμος «διά την πληρωσιν των κενών εις τας δημοσίας υπηρεσίας». Προφανώς πρόκειται περί των κενών θέσεων. Έχουμε τη γνώμη ότι αυτός ο νόμος είναι περιττός. Διότι το μόνον κενόν που υπάρχει στις δημοσίες υπηρεσίες, είναι ο στόμαχος των υπαλλήλων. Περί της πληρωσεως αυτού του κενού όμως δεν βλέπουμε να γίνεται λόγος!

ΖΟΥΜΕ, λοιπόν, σε... άκατάλληλη εποχή, δηλαδή στην εποχή της επικρατήσεως και της παντοδυναμίας των άκατάλληλων. Άκατάλληλα θεατρικά έργα, άκατάλληλες κινηματογραφικές ταινίες, άκατάλληλα γάλατα, άκατάλληλα τρόφιμα και, τελευταίως, άκατάλληλοι «ίχθείς» προλετωσεως Μαρόκου. Φυσικά οι τελευταίοι ξαναγύρισαν στη βάση εξορμήσεώς τους: στη θάλασσα! Και θα ήταν ευχής έργον αν συνέβαινε το ίδιο και με τα έργα και τα φίλμ. Δυστυχώς όμως αυτά δεν τα πετάνε στην θάλασσα. Άντιθέτως παραμένουν στην ξηρά και... θαλασσοποιούν τα χρηστά ήθη μας!

ΑΤΕΛΕΥΤΗΤΟ κουδεντολόι πρόκειται ν' άρχισή σχετικά με τη σύνθεσι των πληρωμάτων της Άκτοπλοίας. Νομίζουμε όμως ότι εκείνο που ένδιαφέρει τις ναυτικές όργανώσεις δεν είναι ή σύνθεσι των πληρωμάτων, αλλά το κανονικό... πληρωμα των άνδρών του πληρώματος!

ΤΟΥΣ κ. κ. ύπουργούς Έθνικής Οικονομίας και Οικονομικών άσασχολεί το ζήτημα της εξαγωγής ώρισμένων «παθητικών προϊόντων», στο όποια — έλπίζουμε — δεν συμπεριλαμβάνονται οι Μπακόπουλος, Κανελλόπουλος, και Νάϊαντ. Αυτοί άλλωστε δεν είναι «παθητικά», αλλά... άντιπαθητικά, άντιπαθεστάτα προϊόντα της μαρτυρικής και ήρωικής ελληνίδος γης...

ΠΡΟ ήμερών ο πολίτης Πρωθυπουργός μας έδέχθη μιά έπιτροπή σιδηροδρομικήν. Δεν άμφιβάλλουμε λοιπόν ότι οι σιδηροδρομικοί, άποχαρούντες, θα εύχηθήκανε στον κ. Σοφολή:

— Σιδερένιος, κ. Πρόεδρε!...

ΟΙ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΑΙ μας αψάβονται και πληθύνονται. Και κάθε τόσο διαβάσουμε στις έφημερίδες ότι διετάχθη ή παραπομπή στον Εισαγγελέα του τάδε καταχραστού. Μά τί κατάσταση είναι αυτή; Δεν τους φτάνουνε δηλαδή οι τόσες... πομπές, τους έπιβάλλουν και τις παραπομπές;...

ΑΘΗΝΑΙΟΣ, που έτουρτούριζε τις τελευταίες άνοιξιάτικες ήμέρες του Μαρτίου, κουκουλωμένος στο δαρύ του πανωφόρι, φορώντας γαλότσες και κρατώντας όμπρέλλα, έρωτούσε άλλον επίσης τουρτουρίζοντα συμπολίτην:

— Βρε παιδί μου, σε τρεις έβδομάδες θα έχωμε Πάσχα;

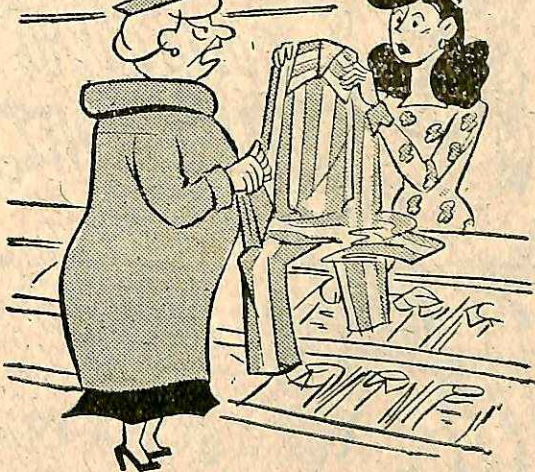
— Άκριβώς...

— Είσαι δέβαιος; Μήπως θαδίζουμε για Χριστούγεννα;

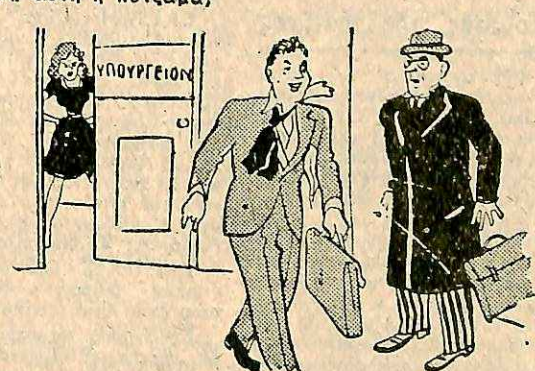
Διότι είχε καταντήσει να πιστέψη ο Χριστιανός, ότι βρίσκόμεσθε στο Δεκέμβριο.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

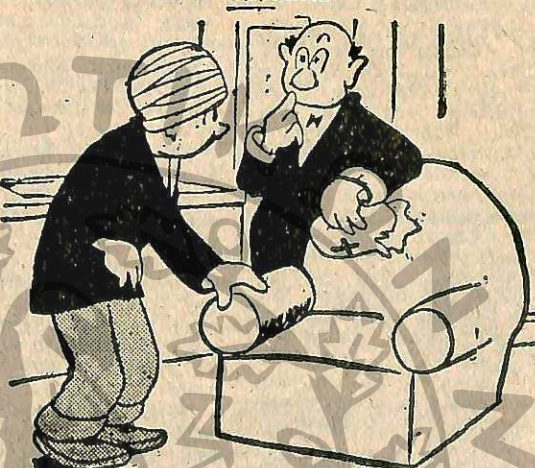
ΑΝΔΡΙΚΕΣ ΕΙΔΗ

Η ΚΑΧΥΠΟΠΤΗ — Πώς το ξέρετε πώς στον άνδρα μου θ' άρση αυτή ή πωτάμα;

— Είναι ή πρώτη φορά που παίρνω μιά θετική απάντησι από το ύπουργείο!...

— Το καπέλλο σας; Τώρα που μου το λέτε δεν θυμάμαι αν τόβγαλα προτού δάλω τον έπίδεσμο!...

— Κούταξε να είναι παχουλό!

Δεσμώτης της ρουτίνας

(Η σκηνή σ' ένα απλό κι' αφορητά κοινό μικροαστικό δωμάτιο. Ο χρόνος έχει ρυθμίσει το «κόντρα» πλάκερ του κρεββατιού κι' η ταπετσαρία στις πολυθρόνες είναι τριμένη. Βράδυ.

ΕΚΕΙΝΗ: 28 χρονών, μά δείχνει να ζυγώνει τα σαράντα. Παραμελημένη, ωμορφιά, μ' ένα φτηνό βαμβάκερο νυχτικό κακοραμένο, που της εξασφαλίζει κάθε θηλυκότητα. Έχει πέσει στο κρεβάτι, πασάλεμένη με μια κρέμα — συνήθεια, υπόλοιπη παλάδα κοκεταρίας. Διαβάζει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 37 χρονών, με πρόωρες ρυτίδες, που μοιάζουν σ' μικρά τραύματα που τα κέρδισε στις αλλεπάλληλες μάχες της βιοπάλης. Φορεί μια παλιά μάλλινη ρόμπα και κάθεται σ' ένα πολυθρόνα κάνοντας άναρη συντροφιά με τη βραδινή εφημερίδα του. Καθώς είναι κυρτωμένος και με μια μόνιμη γκριμάτσα πίκρας στις γωνίες των χειλιών μοιάζει σ' ένα δεσμώτη της ρουτίνας που φορεί καρτερίκα τις βάρειες χειροπέδες της ζωής...

ΕΚΕΙΝΗ: Άνοιξε η αύλαία, και μια μεγάλη κι' ακίνητη «σιγή» εκνευρίζει το θεατή... (Υστερα)

ΕΚΕΙΝΗ (ξαφνικά): Ξέρεις αύριο πρέπει να πληρώσουμε το ηλεκτρικό γιατί θα μάς το κόψουν.

ΕΚΕΙΝΟΣ (στεγνά): Τό ξέρω. (Σιγή).

ΕΚΕΙΝΗ (αφού διάσασε λίγο): Έτσι μολπες και την άλλη φορά κι' άφες και μάς το κόψανε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με συγκρατημένη δυσφορία): Αφού δεν είχα να το πληρώσω;

ΕΚΕΙΝΗ: Δέν είχες γιατί έπαιξες χαρτιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπαιξα κι' έγω μια φορά χαρτιά στη ζωή μου και μου το κοπανώ οχτώ μήνες.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί δεν είχαμε να μαγειρεύουμε. Γι' αυτό. Γιατί το παιδί έμεινε χωρίς παπούτσια... Παίχουνε χαρτιά εκείνοι που

μπορούν. Έσύ δεν έχεις το δικαίωμα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κανένα δικαίωμα δεν έχω έγω στη ζωή, τέλος πάντων;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι. Γιατί δημιουργήσες οικογένεια. Έχεις παιδί, έχεις υποχρεώσεις... Δεν το καταλαβαίνεις αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ (κουνώντας το κεφάλι): Το καταλαβαίνω.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί κουνάς το κεφάλι σου; Έγώ φοβάμαι πώς δεν το αισθάνεσαι καθόλου... Ποτέ δεν το αισθάνθηκες... Παντρεύτηκες επιπόλως, χωρίς σκέψη, χωρίς απόφαση να παλέψεις με τη ζωή και να τη νικήσεις (άναστεναγμός). Άχ, καυμένη Στέλιο... Δε βλέπεις τί κάνουν οι άλλοι; Ο Χρήστος; Ο Κωστής;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με συγκρατημένα νεύρα): Φαίνεται πως έχω είμαι άνικανος...

ΕΚΕΙΝΗ: Λυπάμαι που δε μπορώ να διαφωνήσω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πετάει την εφημερίδα και σηκώνεται): Ός τώρα ήσουν μόνο γκρινιαρά. Τώρα έγινες και πρόστιχη... Και σκληρή...

ΕΚΕΙΝΗ: Σου κακοφαίνεται, βέβαια. Άλλα έχω υποφέρει. Σώ μια ζωή μαρτυρική...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μήπως έχω τί κάνω; (Σουλατσάρεται).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έσύ... είσαι ο υπεύθυνος. Άλλά έχω τί φταίω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ταραγμένος): Μά γιατί, Ντόρα, είμαι ο υπεύθυνος; Έπειδή σ' αγαπάω και σε παντρεύτηκα; Δεν ήμουν πλούσιος, το ήξερες. Υπάλληλος ήμουν.

ΕΚΕΙΝΗ: Έπρεπε να μετρήσεις τις ευκαιρίες σου. Έγώ ήμουν ένα κορίτσακι δεκαοχτώ χρονών πριν δέκα χρόνια. Τί έννοια; Νόμιζα πως η ζωή μας θα κυλήσει μέσα σ' εφίλια και σ' χάδια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άς έφευγες λοιπόν! Γιατί έκατρες;

ΕΚΕΙΝΗ: Τώρα μου το λές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μου φαίνεται πως σ' άνω πη κι' άλλοτε... (Σιγή).

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν... πολλές φορές το σκέφτηκα να φύγω. Μά δεν ξέρω κι' έχω γιατί ποτέ δεν τ' αποφάσισα... Δεν είχα το κουράγιο να σ' αφήσω μόνο... Νόμιζα πως θα λυπηθείς... (σιγή).

ΕΚΕΙΝΗ: Άστερα ήρθε το παιδί... Κι' όστερα... (σχεδόν κλαίει). Άστερα κατάλαβα πως γάρασα πιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (νοιώθει κάτι):

μέσα του σαν τρυφερότητα και σαν όικτο): Άνοησίες. ΕΚΕΙΝΗ: Καθόλου. Πραγματικότητες... (Σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκέπτεται και ψιθυρίζει με κλειστά χείλη στον έαυτο του): Μακάρι ναχες αποφάσισι να φύγης όσο ήταν ακόμα καιρός. Μακάρι να τόχες έσύ το θάρρος αφού έχω δεν τόχα... Πόσες φορές δε μουτχαν ευκαιρίες... Να ριχτώ στην περιπέτεια, να δημιουργήσω μια δουλειά δική μου... να φύγω για την Άμερική. Μά ποτέ δεν τόλμουςα. Καθόμουνα έδω, δέσμιος της αδυναμίας μου, που τόσο είνε δυνατή! Σκεπτόμουνα τί θα γίνης έσύ και το παιδί, κι' έμεινα ζαρωμένος υπαλληλάκος στην Έταιρεία, με γυαλισμένο σακκάκι και πειθίγιο χαμόγελο... (στέκει στη μέση της κάμαρας και φτηνοφιλοσοφεί κουνώντας το κεφάλι). Άδυναμίες!... Αίσθηματισμοί!... Ένα κουτό «παρελθόν» που μάς καρφώνει σ' ένα άνισρο «παρόν» και μάς εξασφαλίζει ένα σίγουρο, φοικό «μέλλον»...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί σκέπτεσαι; ΕΚΕΙΝΟΣ: Τίποτα. Τίποτα συγκεκριμένο... (από μέσα του). Μήπως φταίς κι' έσύ;... Μπορούσες ναχης καλύτερη τύχη...

ΕΚΕΙΝΗ (τρυφερά): Σε λυπεί;

ΕΚΕΙΝΟΣ (βιάζοντας τον έαυτο του): Όχι. Είλικρινώς, όχι.

ΕΚΕΙΝΗ: Καμιά φορά με πιάζουν τα νεύρα μου και δεν ξέρω τί λέω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μήπως κι' έχω δεν παθαίνω το ίδιο; (Έτοιμάζεται να πείση). Θύμισέ μου το πρσά το λογαριασμό του νερού. Μην το ξεχάσω και πάθουμε καμιά δουλειά... (Τη φιλάει μόλις αγγίζοντας τα χείλη της). Καληνύχτα, αγάπη μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Καληνύχτα. (Σαν παιδί). Μά συχνάρες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με βιασμένο γέλιο): Μά τί λές τώρα;... Άνοησίες;

(Και πέφτει κάπως βαρειά και στη σκηνή και στην ψυχή του θεατού, ή:

Αύλαία).

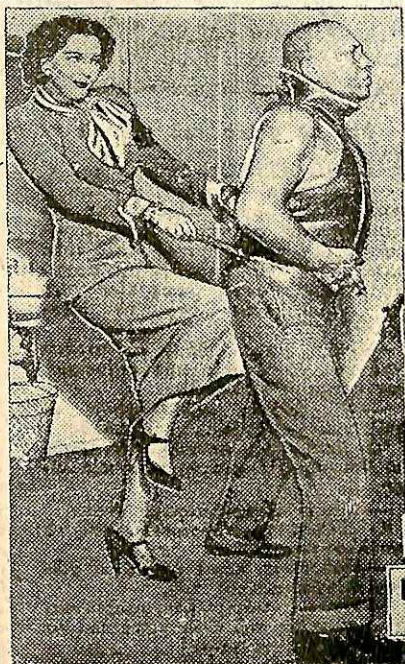
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΟΟ

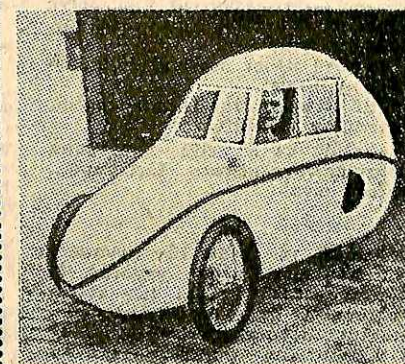
Ένα αύγό μεγάλης αξίας

Ένα αύγό πουλήθηκε πρό ήμερών στο Λονδίνο στην τιμή των 1700 λιρών στερλινών. Πρόκειται για το αύγό που προσέφερε το 1913 ο τσάρος Νικόλαος στην αυτοκράτειρα Μαρία Φεοντορόβνα. Κατασκευάστηκε χρυπό τον αυτοκρατορικό χρυσόχο. Καρλ Φάμπερς και είνε καμωμένο από κρύσταλλο στολισμένο με διαμάντια. Στο έσωτερικό του σχηματίζονται ώραιότατα άνθη από πολύτιμα πετράδια διαφόρων χρωμάτων.

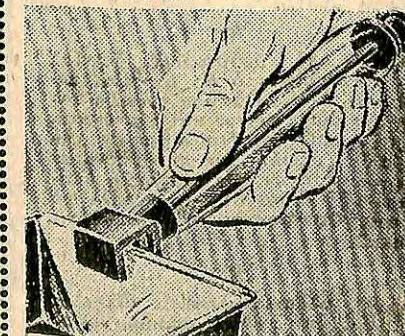
Για ένα τόσο πολύτιμο και σπάνιο αύγό, πρέπει να δηλωγηθή ότι 1.700 λίρες είνε ποσόν μάλλον... άσήμαντο!

Η ΜΑΡΙΑ ΜΟΝΤΕΖ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ Σ' ένα παρισινό στούντιο, ο Έρικ Φόν Στρεζάκι γυρίζει, με πρωταγ. την Μαρία Μοντέζ, ένα γαλλικό φιλμ με τον τίτλο: «Το πορτραίτο ενός δολοφόνου». Η Μεξικάνη στάρ, μετά το Χόλλυγουντ, κατέκτησε και τα γαλλικά στούντιο, χάρις στον άνδρα της Ζαν-Πιέρ Ωμόν, από τον όποιο πρόκειται τώρα να χωρίση. Στη φωτογραφία μας, η Μαρία βοηθάει τον μεγάλο Αυστριακό καλλιτέχνη να φορέση ένα θώρακα που φορούσε και στο φιλμ: «Μετά τη μάχη».

Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ Άσφαλός το φθηνότερο αυτοκίνητο του κόσμου θα είνε αυτό που κατασκευάζεται τώρα από το γερμανικό εργοστάσιο «Φέντ». Κοστίζει μόλις 3.000.000 εμαγ. μέσ. Έπειδή όμως είνε αρκετά «άσφυκτο» δεν βρίσκει πολλούς άγοραστές. Πάντως οι Γερμανοί το προτιμούν γιατί είνε οικονομικό και εοδεύει ένα γαλόνι βενζίνης σιά 220 γιλιόμετρα!

ΒΙΔΙΑ ΧΕΡΟΥΛΙΑ

Νά και μια άλλη άνεσις για τίς νοικοκυρές. Στην περίπτωσι που η κατασρόφα δεν έχει χερουλία, αν θερμανθή σ' εσθμό που να μην μπορεί να την πιάση κανείς με τα χέρια του, δεν έχει παρά να βιδώσει αυτά τα «ελίξερ» στο χέλιος της κατασρόφας και να την κατέδωσι απ' τη φωτιά.

Αθηναϊκά Εθίκαιρα

Άνοιξις

Με το ήμερολόγιον, Άπρίλη διατρέχαμε της άττικής άνοιξης τον δεύτερον τον μήνα μα ο καιρός δεν άλλαζεν ακόμα και προσέχομε μήπως τυχόν άρπάξωμε μια γρίππη στην Άθήνα. Κι' άνημερα Πρωταπριλιά, έρριξαμ' ένα βλέμμα στον ουρανό που έγυρευε και χιόνια να μάς ριξη, κι' είδαμε της Πρωταπριλιάς το πιο μεγάλο ψέμμα, που με Άπριλη, κύτταζε Γενάρη να μάς δείξη.

ΔΗΜ. ΓΙΑΝ.

Η κόμησσα

Του Μπακοπούλου η υπόθεσις ή καταχρηστική προσέλαβεν άπρόοπτα νότα ρωμαντική. Ένεφανίσθη κόμησσα, ώραια και πλουσία που έχει, όπως λέγεται, τρανή περιουσία, μια κόμησσα εξίσια, κομψή, χαριτωμένη, που είνε με το Μπακοπούλου τρελλά έρωτευμένη. Και δήλωσε πως όλα της προθύμως θα τα δώση, ώστε από τη φυλακή το νέο να γλυτώση. Δεν έχουμε αντίρρσι, νομίζω. Δηλαδή, ως μάς πληρώση τα λεφτά και χάρισμά της το

Κι' έτσι ή κυρία κόμησσα κι' ο φίλος της επίσης ελεύθερα ν' άρχίσουνε μαζί τας... καταχρήσεις!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Σωστή άπορις

Η «καθαρά ή πρόσδοος» τα τελευταία έτη, προβάλλει κάπως άσαςης και λίγο μπερδεμένη, γι' αυτό το λόγο γίνεται ή δέουσα μελέτη, να καταστή πιο νοητή και πιο συγκεκριμένη.

Προς τούτο, οι νομομαθείς εκλήθησαν οι άριστοι, αλλά ρωτούν οι άφελεις και λένε σοδάρα: — Έφ' όσον ακαθόριστή την έχουν... κι' άκαθάριστη, (θάριστη, για ποιά αίτία, πρόσδοο την λένε... καθαρά;)

Ευνύητον

Στην Άμερική ποζάρουν τα καινούργια τα μον- (τέλλα με τα πιο εξέλιγμένα και περίεργα καπέλλα. Κατ' αυτά, λοιπόν, θα πρέπει κάθε μια μοντάμ να (βαλν κι' ένα... ραδιοφωνάκι στο κομψό της το κεφάλι.

Τέτοια θάνε, φίλτατέ μου, τα καπέλλα σ' εφίλακι κι' όταν προκειται, νομίζω, και για σύζυγο μοι- (ραία! στο κεφάλι της εκείνη θάχη ραδιοφωνάκι κι' ο φτωχός ο σύζυγος της στο κεφάλι του... κε- (ραία!

Περιττά λεύσα

Δυό στρυγνοί Γερμανάρες, μπατηρήσαντες Ναζί ξεκινήσανε τις άλλες απ' το Κίελο πεζοί και μαζί με δυό... γουρουνία στην Ούασιγκτάνα, για να δείξουνε στον Τρούμαν, πως δεν έχουνε να (φάνε.

Μά γιατί, διερωτάται και μπορεί κανείς να πη, καταρτίσανε άδικως... γουρουνιών έπιτροπή, αφού θάτανε το ίδιο για τους Άμερικανούς, εάν έπαιρναν μαζί τους άλλους δυό... Γερμανούς.

Η μένη εξήγησις

Θολό και άνεξήγητο το βρίσκουν μερικοί, το νάρχωνται τα ψάρια μας από την Άφρική, κι' ο τόπος ο κατ' έσοχην θαλασσινός, — κατ' άλλ- (λους, — απ' το... Μαρόκο να ζητά τσιπούρες και κεφα- (λους.

Στη μόδα θα όφείλεται, νομίζω, τέτοιο πράμα, στη μόδα που λανσάρουνε τα ξένα «μανκεν» κι' ακολουθώντας ο Ρωμός την πρόσφατη ρεκλάμα, είσήγαγε στον τόπο του και ψάρια... «Μαροκεν».

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Άρχηγίνες

Ψήφο παίρνουν οι γυναίκες και ή μέρα δεν άργεί που θα γίνουν βουλευτίνες και κομμάτων Άρχηγοί. Κι' έτσι, άνευ έμποδίων κι' ούδενος προσκόμματος, θα σηκώνεται μια κούκλα, όλο «περμανάντ» και μπουκλα, κι' «είμαι άρχηγός» θα λήη, «νεωτάτου κόμματος!» Μά τον τίτλο και τη θέσι θα τα κόδουμε στη μέση κι' έτσι καθαρά θα βλέπη, ως και ο όόμματος, πως το «άρχηγός» θα φεύγη και θα μένη... «κ ό μ α τ ο ς!»

Ο καιρός

Πρόβλεψη καιρών, μάς κάνει «άνεφέλων και ήπίων», ή γνωστή εκείνη στήλη απ' το Άστεροσκοπείον. Κι' όσο για γλυκές λιακάδες και καιρούς καλούς (μιλάει, δόστου άστράφτει και βροντάει!

Άντιθέτως, όταν λήη το δελτίον το πτωχόν, «άνεμοι μετά βροχών» πως θα πνεύσουν στην Έλλάδα, ζημερώνει και μάς λούζει μια «χαρά Θεού» λια- (κάδα!

Και το Άστεροσκοπείο — είνε όντως φοβερό! — προφητεύει και δεν ξέρει... τον κακό του τον (καιρό!

Λάδι

Άνεδαίνει δυό χιλιάδες από το πρσά... στο βράδυ, κι' ένα μεροκάματό σου κάνει μια μπουκλά λάδι. «Ποιός ευθύνεται;» φωνάζεις και κανείς δε σ' άπαν- (τάει κι' άρχινάς από τον πρώτο, φτάνεις ως τον τελευ- (ταίο, και τους λές πως ο κοσμάκης, λάδι δε μπορεί να (φάη και σηκώνουνε τους ώμους και σου λέν' «έγώ, δε (φταίω!»

Το να διώχνης τις ευθύνες είνε νόμος φυσικός, κι' έτσι όλοι βγαίνουν λάδι... κι' έσύ μένεις νη- (στικός! ΕΨΙΛΟΝ

Ο «όρρος άληθείας»

Τον όρρο της άληθείας όλοι πιά τον εκτιμούνε και ύπερ αυτού οι πάντες κάτι έχουνε να πούνε και τονίζουν ότι φτάνουν μερικές σταλαγματιές για να βγούν στη φόρα όλες των ανθρώπων οι ψευ- (τιές.

Άρα σοβαρολογούνε ή ζητάν να μάς τρελλάνουν; Μ' αν τυχόν, παιδιά, δεν είνε όσα λένε παραμύθια τον όρρο της άληθείας στις γυναίκες ως τον κάνουν για να μάθουν, ότι τέλους, να μάς λένε την άληθεια!

Ακατάλληλα ψάρια

Στον Πειραιά εφρόντισαν ή Άγορανομία και στα σκουπίδια πέταξε με προφανή ζημία τα ψάρια τ' ακατάλληλα, που βρήκε στα ψαράδικα, δικαίως κι' όχι άδικα.

Τον κόσμο, τέτοια ενέργεια πολύ τον συγκινεί που την υγεία των πολιτών, ζητά να προσφάξη, εάν το ίδιο έκανε στην Λυρική Σκηνή, τί ψ α ρ ι α ακατάλληλα, μπορούσε να πετάξη.

Η ύδρευσις

Για την ύδρευσι μας έχουν σχέδια πολύ μεγάλα, λένε πως θα... επιτάξουν την Έλικη, τη Σουβάλα, αλλά ως έκ περισσότερο έποφθαλμιούν επίσης τα νερά του Κηφισού.

Άλλεπάλληλες συσκέψεις κάθε τόσο συγκροτούνται και τα μέτρα τα ληπτέα επί ώρες συζητούνται, μα δεν έχουν καταλάβει κάτι πούνε φανερό! πως με τις συσκέψεις κάνουν μια τρύπα στο νερό!

Γ. ΓΙΑΝ.—

Τὸ δηλητηριασμένο κέικ κι' οἱ καρφίτσες στὸ κεφάλι

Ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου πήρε ἕνα κομμάτι γλυκίσμα κι' εἶπε στους ἐνόρκους:

— Τὸ κατηγορητήριο ὑποστηρίζει ὅτι τὸ κέικ αὐτὸ ἦταν δηλητηριασμένο ἀπ' τὴν πελάτισσα μου κι' ὅτι προκάλεσε τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της. Θὰ σὰς ἀποδείξω λοιπὸν τὸ ἀντίθετο...

Ἐπειτα, ἥσυχα - ἥσυχα, ἔφαγε τὸ γλυκίσμα. Μόλις εἶχε καταπιῇ τὴν τελευταία μπουκιά, ἕνας βοηθὸς τοῦ τὸν πλησίασε θιαστικά καὶ τὸν εἰδοποίησε ὅτι ἡ μητέρα τοῦ εἶχε ἀρρώστησει ξαφνικά σοδάρᾳ. Ὁ δικηγόρος ζήτησε τὴν ἀδεία τοῦ δικαστηρίου καὶ βγήκε γρήγορα γιὰ νὰ τηλεφωνήσει.

Σὲ λίγ' ἰσχυρά, ξαναγύρισε κι' ἐξακολούθησε τὴν ἀγορεύσι του, χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὸ παραμικρὸ σημεῖο ἀδυσθεσίας. Ἡ ἀπόδειξις αὐτὴ εἰπείσε τοὺς ἐνόρκους ὅτι τὸ κέικ δὲν περιείχε δηλητήριο, κι' ἔτσι ἀθώωσαν τὴν κατηγορουμένη. Δὲν μποροῦσαν νὰ ξερουν ὅτι ἡ δέθεν ἀρρώστεια τῆς μητέρας τοῦ συνηγόρου ἀποτελεροῦσε μιά πρόφασι, γιὰ νὰ τρέξῃ στὸ διπλανὸ στίτι, ὅπου τὸν περίμενε ἕνας γιὰτρὸς καὶ τοῦ ἔκανε πλύσι τοῦ στομάχου — γιὰτὶ τὸ κέικ ἦταν ἀληθινὰ δηλητηριασμένο!

Σπάνια δρῖσκειται, δεβαίως, ἕνας συνήγορος διατεθειμένος νὰ διακινδυνεύσῃ ἔτσι τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν πελάτη του.

Κρητικές μαντινάδες

Ἰντὰ νὰ κάμω τῶν πολλῶ ν' ἀρέσω πῶν ὀλίγων;
Σὲ μιάν ἀγάπῃ μπερδεύω καὶ δὲ μπορῶ νὰ φύγω.

Ἰντὰ νὰ πῶ τῇ μοίρᾳ μου ἂ μοῦφταιξῃ κι' ἐκείνη,
πάλι κι' ἂ μοῦφταιξῇ ἄνθρωπος ὁ Θὸς νὰ τόνε κρίνῃ.

Ἰντὰ ψυχὴ κι' ἀπομονὴ πὴν ἔχει τὸ κορμὶ σου,
νὰ βγάινῃ τὸ φουστάνι σου νὰ θέτῃς μοναχὴ σου!

Καρδιά μου ποῦσουν λεύτερη, ποῖος σοῦπε ν' ἀναπήσης
κεῖα ποῦ σ' οὐνε βασιλίσσα σκλάβο νὰ κατατήσης;

Καλλιὰ νὰ ἰδῶ τὸ αἷμα μου στὴ γῆ νὰ κάμῃ βρύση
παρὰ νὰ ἰδῶ τὴν ἀγαπῶ ἄλλος νὰ τὴ φύλῃ.

Μαλλῶν τα τὰ μάθια μου νὰ μὴ σ' ἀντηροῦνε
μὰ κείνα τὰ μαργιόλικά περὶ σὺ σ' ἀγαποῦνε.

Μάθια καὶ φρύδια παίζουνε μὰ σὰ δὲ γυλίζει χέρα,
κορμὶ δὲ θεραπεύεται, καρδιά δὲ παίρν' ἀέρα.

Ὅποιος τὰ λόγια σου γροικᾷ καὶ τ' ὀρκους σου πιστεύει
στὴ θάλασσα πιάνει λαγούς καὶ στὰ βουνὰ ψαρεύει.

Σὺ πα παραπονιάρικο κι' ὁ κόσμος δὲν ἐχάθη
καὶ μὲ τὰ βότανα τῇ γῆς γιὰτρεῖνται τὰ πάθη.

Τρεῖς χρόνοι εἶνε σήμερα, τέσσερες λογαριάζω
κι' ἄλλο εἶνε ἐκατάλαφα παρὰ ν' ἀναστενάω.

Χίλιες χιλιάδες ἀγιασμοὺς νὰ κάμῃς δὲν ἀγιάζεις,
γιὰτ' ἔφαγες τὸν κόπο μου κι' ἐμένα δὲ λογιάζεις.

Ψηλὰ ν' ἀ παραθύρια σου σὰν καραβιοῦ κατάρτια,
κρέμασε τὰ μαλλάκια σου νὰ κάμω σκαλοπάτια.

Ἰδιόρρυθμο κατέλλο. Ἐπειτα, σὲ μιά διακοπὴ τῆς δικῆς φρόντισε, νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τοῦ μνητοῦ με διαφορὲς κουβέντες σχετικές με τὰ κτήματά του. Ξαφνικά, τὸν ρώτησε:

— Μπορεῖτε ν' ἀναγνωρίσετε με δεξιότητὰ τὸν κλέφτη τοῦ ἀλόγου σας;

— Νά, ἐκεῖνος εἶνε! ἀπάντησε ἀδίστακτα ὁ μνητής, δείχνοντας τὸν κουρελιὴ που καθόταν στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου.

— Εἰσθε δέβαιοι;

— Βεβαίωτατος! δήλωσε ὁ μνητής.

Ὁ δικηγόρος τὸν εὐχαρίστησε τότε εὐγενικά κι' εἶπε ἔπειτα στους ἐνόρκους:

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κάβεται στὸ ἐδῶλιο, εἶνε ἕνας βοηθὸς μου, ντυμένος σὰν τὸν κατηγορούμενο. Ὁ πελάτης μου βρίσκεται προσωρινῶς σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο... Πιστεύω νὰ πεισθῇ κατὰ τὴν ἰδέαν ποῖος ἐκλεψε τὸ ἀλόγο του!

Ἡ ἀβωακτικὴ ἀπόφασις τῶν ἐνόρκων προσέθεσε ἄλλον ἕνα στὸν τῶσους θριαμβοὺς τοῦ Ρότζερς.

Ὁ ἐπίσης περίφημος συνάδελφός του Οὐίλλιαμ Χόου, στὴ Ν. Ὀρκι, υπερασπιζόμενος κάποτε μιά γυναῖκα ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸ φίλο της. Τῆς συνέστησε λοιπὸν νὰ κλαίῃ, με τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ χέρια της, γιὰ νὰ συγκινήσῃ τὸ δικαστήριο. Καί, τὴν κατὰλληλῃ ψυχολογικῇ στιγμῇ, φώναξε στους ἐνόρκους:

— Κυττάχτε τὸ πρόσωπό της!... Πῶς μπορεῖ αὐτὸ τὸ ἀτελειώσιμο πλάσμα νὰ σκότωσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε;

Συγχρόνως ἔπιασε τὰ χέρια της, γιὰ νὰ τὰ ἀπομακρύνῃ ὁρῶν ἀπὸ τὸ πρόσωπό της... καὶ ἔβρεξε ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ χάσῃ κρυφὰ τὰ νύχια του στὴν σάρκα της. Ἐκεῖνη ἔβγαλε μιά φωνὴ σπαρτακτικῇ. Οἱ ἐνόρκοι ρίγησαν... καὶ τὴν ἀθώωσαν!

Στὴν Ἀϊόβα, δικαζόταν μιά σιδηροδρομικὴ ἐταιρεία, ὡς υπεύθυνος ἐνὸς δυστυχήματος, ἀπ' τὸ ὁποῖο ὁ μνητής εἶπε πάθει ὀξεῖα νευρασθένεια — ὅπως ἔλεγε στὴ μὴνυσί του. Ὁ δικηγόρος τοῦ παθόντος τοῦ τσίμπησε τὸ κεφάλι με μιά καρφίτσα, γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶχε χάσει τὸ αἰσθημα τοῦ πόνου. Τότε ὁ συνήγορος τῆς ἐταιρείας — ποὺ συνέπεσε νάναι φαλακρὸς — εἶπε χαμογελώντας στους δικαστὰς:

— Τότε πρέπει νὰ πιστέψουμε ὅτι πᾶσχα κι' ἐγὼ ἀπὸ νευρασθένεια!...

Καὶ βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του κάμπους καρφίτσες, τὶς ἔχωσε μιά-μιά στὸ γυμνὸ κρᾶνίον του, χωρὶς νὰ δείξῃ τὸν παραμικρὸ πόνο!

Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἦταν ἀθωακτικῇ. Γιὰτὶ δὲν ἔφεραν οἱ δικαστὰς ὅτι ὁ συνήγορος, προβλέποντας τὸ ἐπιχειρήμα τοῦ ἀντιδίκου, εἶχε κάμει, λίγα λεπτὰ ἐνωρίτερα, μιά ἀναίσθητικὴ ἐνεσι κοκαίνης στὸ δέρμα τοῦ κρᾶνίου του!...

Συντήρησις καὶ παρασκευὴ ΤΩΝ ΦΑΓΗΤΩΝ

Γιὰ νὰ μὴν καταστρέφονται τὰ μεταλλικὰ ἄλατα καὶ οἱ βιταμίνες

Δὲν εἶνε ἀρκετὸ νὰ γνωρίζωμε ὅτι τὰ καρότα, οἱ πατάτες, τὸ βούτυρο ἢ τὰ φρούτα περιέχουν αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ εἶδος βιταμινῶν ἢ ὅτι οἱ φακές περιέχουν σίδηρο καὶ ἄλλα μεταλλικὰ ἄλατα, ποὺ εἶνε ὠφέλιμα στὸν ὁργανισμό μας. Πρέπει νὰ ξέρωμε ἀκόμη καὶ τὸν τρόπο τῆς διατηρήσεως καὶ τῆς παρασκευῆς των, γιὰ νὰ περιέχουν τὸ μέγιστο ποσοστὸν χρησίμων στοιχείων ὅταν τὰ τρώμε.

Νὰ μερικὸι σχετικοὶ κανόνες:

1) Ὃταν ξεφλουδίζωμε πατάτες ἢ διάφορα ἄλλα χορταρικά, ὅπως τὰ καρότα ἢ τὸ σέλινο, πρέπει νὰ προσέχωμε, ὥστε ἡ φλούδα ποὺ βγάσωμε νὰ εἶνε ἐξαιρετικὰ λεπτὴ (τόσο λεπτὴ ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ διακρίνωμε ἀνάμεσα σ' αὐτήν). Γιὰτὶ τὰ μεταλλικὰ ἄλατα βρίσκονται ἀκριβῶς στὸ ἐξωτερικὸ περίκλυμμα αὐτῶν λαχανικῶν. Ὃταν, λοιπὸν, τὸ πετάμε, μειώνωμε τὴ θρεπτικὴ τους ἀξία.

2) Μὴν ἀφήνετε τὰ ξεφλουδισμένα λαχανικά (πατάτες κτλ.) νὰ μουσκεύουν μέσα στὸ νερὸ, γιὰτὶ ἕνα μέρος τῶν μεταλλικῶν στοιχείων ποὺ περιέχουν διαλύονται σ' αὐτὸ καὶ ἐπέρχεται καὶ πάλιν μείωσις τῆς θρεπτικῆς τους ἀξίας. Πρέπει, λοιπὸν, μὲ τὰ ἐτοιμάσετε (πλύσιμο, ξεφλούδισμα κτλ.) νὰ τὰ βάζετε ἀμέσως νὰ βράσουν.

3) Εἶνε πολὺ κακὴ ἡ συνήθεια νὰ χύνετε τὸ νερὸ ὅπου βράσατε πατάτες ἢ ἄλλα χορταρικά. Γιὰτὶ αὐτὸ τὸ νερὸ περιέχει πολλὰ θρεπτικὰ στοιχεία καὶ μπορεῖτε νὰ τὰ χρησιμοποῖσετε γιὰ τὴν παρασκευὴ μίας σούπας, μίας σάλτσας κτλ. Τὸ ἴδιο μπορεῖτε νὰ κάμετε καὶ με τὸ νερὸ ὅπου βράζετε νὰ μουσκεύουν φασιανὰ, ἔπρους καρπούς, κτλ.

4) Μὴν ἀφήνετε τὸ βούτυρο ἐκτεθειμένον στὸ φῶς. Οἱ φατεινὲς ἀκτίνες καταστρέφουν σημαντικὸ μέρος ἀπὸ τῆς βιταμίνες ποὺ περιέχει. Κατὰ κανὸνα τὸ βούτυρο πρέπει νὰ βρίσκεται σὲ μέρη σκοτεινὰ καὶ ψυχρά, π.χ. στὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς ντουλαπιῦ, ἐνὸς ψυγείου κτλ. Οἱ πωληταὶ βουτύρου, τυριῶν κτλ. τὰ ἔχουν συνήθως ἐκτεθειμένα στὴς βιτρίνες τους, ὅπου προσβάλλονται ἀπὸ τῆς φατεινὲς ἀκτίνες. Αὐτὸ εἶνε ὀλέθριο.

5) Μὴν βράζετε χορταρικά, πατάτες κτλ. ἀπὸ τὸ μεσημέρι γιὰ νὰ τὰ ἔχετε γιὰ τὸ βράδυ. Τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τῆς βιταμίνες ποὺ περιέχουν, καταστρέφονται ἔπειτα ἀπὸ 3-4 ὥρες. Τὰ χορταρικά πρέπει νὰ τρώγονται ἔπειτα ἀπὸ μιά ἢ τὸ πολὺ μιάμιση ὥρα μετὰ τὸ βράσιμο. Ποτὲ ἀργότερα.

6) Ἀποφύγετε τὰ σκεύη ἀπὸ χαλκὸ ἢ ἀπὸ λαμαρίνα με «εμαγιέ», τόσο γιὰ τὴν ἐναπόθεσι δσο καὶ γιὰ τὴν παρασκευὴ φαγητῶν. Τὰ σκεύη αὐτοῦ τοῦ εἶδους καταστρέφουν ἕνα μεγάλον μέρος ἀπὸ τῆς βιταμίνες τῶν τροφῶν.

7) Τὸ ξεφλούδισμα τῶν χορταρικῶν, φρούτων κτλ. πρέπει νὰ γίνεταί με ἀνοξείδωτα μαχαίρια.

8) Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι: Οἱ βιταμίνες Α, ἐρχόμενες σ' ἐπαφὴ με τὸν ἀέρα, καταστρέφονται βαθμιαία. Ἀντέχουν, ὅμως, στὴ θερμότητα.

Οἱ βιταμίνες Β εἶνε πολὺ εὐαίσθητες στὴ θερμότητα.

Οἱ βιταμίνες C εἶνε ἐπίσης εὐαίσθητες στὴ θερμότητα. Τὸ παρατεινόμενον βράσιμο τὶς καταστρέφει. Ἐπηρεάζονται ἀπὸ τῆς ἀλκαλικῆς οὐσίας, τὰ μέταλλα (χαλκὸ, σίδηρο, μπρούντζο κτλ.) καὶ τὸν ἀέρα. Γι' αὐτὸ, δὲν πρέπει ν' ἀφήνετε τὰ χορταρικά καὶ τὰ φρούτα νὰ μαοαίνονται.

9) Μὴν χρησιμοποῖτε στὸ βράσιμο σόδα, ποὺ καταστρέφει τῆς βιταμίνες.

10) Τὰ χορταρικά πρέπει νὰ βράζουν ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ εἶνε εὐκολομάσητα. Μὴν τὰ παραβράζετε ποτέ.

ΤΟΥ ΤΙΣ ΕΒΡΕΧΕ!
—Γιὰτὶ δὲν παίρνετε καὶ τὴ γυναῖκα μου; Εἶνε, ξέρετε, πιό... μαχητικὴ ἀπὸ μένα!...

Ροζαρίτα

Η νεράιδα της ζωής

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Βουαροζέ, ο Πέτες, ο Γουαύφρο και η Φλογερά 'Ακτίς μαζί με τους συντρόφους τους επιτίθενται εναντίον των 'Ερυθροδερμών και τους τσακίζουν. Στην προσπάθειά τους τους βοήθησαν ο γενναίος Πέτρος Διάξ, ένας 'Αμερικανός κυνηγός κι ένας 'Αγγλος κυνηγός. Ένω οι γενναίοι αυτοί πολεμιστές, ο 'Ελ Μεστίτσο πέρα από τη λήψη των βονάσων, ο 'Ελ Μεστίτσο με το γυίο του και με δέκα 'Ινδούς άτακτους, μεταμφιεσμένοι, φτάνουν στη λίμνη και κρυμμένοι στα χόρτα, παρακολουθούν κάθε κίνηση του δόν Αύγουστινο και της συνοδείας του. Όταν ο Αύγουστινο, ο Τραγασούρος και η Ροζαρίτα, μαζί με τους τρεις υπηρέτες, τραβούν καβάλα προς το δάσος, ο 'Ελ Μεστίτσο και ο γυίος του, τους επιτίθενται, σκοτώνουν τους τρεις υπηρέτες, δένουν και φωνάζουν τον δόν Αύγουστινο και τον δόν Τραγασούρο, ενώ την ώρα που Ροζαρίτα την άρπάζει ο γυίος του 'Ελ Μεστίτσο. Η Ροζαρίτα αφήνει μια κραυγή απελπισίας. Μια άλλη κραυγή της απαντάει απ' το βάθος το δάσος και η διμορφή κόρη αναγνωρίζει τη φωνή του Φαβίου, του άσχημου της.

21ον — Μή φωνάζεις, αν αγαπάς τη ζωή σου, του είπε ο γυίος, φωνάζοντας τον καλύτερα. Δεν πρόκειται άλλωστε να σου κάνουμε κακό. Θα πληρώσεις λύτρα και θα σ' αφήσουμε ελεύθερο και σένα και το σύντροφό σου. Όσο για την κόρη σου, αυτή μένει μαζί μας. Θα γίνει γυναίκα μου. Ο δόν Αύγουστινο έφραζε ακούγοντας τα λόγια αυτά. Μά τι μπορούσε να κάνει καθώς ήταν δεμένος;

— Μή χάνεις τον καιρό σου με φλυαρίες, είπε ο 'Ελ Μεστίτσο στο γυίο του. Πρέπει ν' αποτραπεί στο βάθος του δάσους, όπου έχουμε και τον άλλο αιχμάλωτο.

— Αυτό είνε φρόνιμο, γέρο, απάντησε ο νέος ληστής.

— Ήταν κατευχαρισμένος. Είχε στα χέρια του την ωραία κόρη, που τόσο την ποθούσε.

Κι' ο ίδιος ο 'Ελ Μεστίτσο κύτταζε τώρα με θαυμασμό την ωραία Ροζαρίτα. Άρα με την αλήθεια, τον κόπο να πετούσε, και να αιματοκυλίσουν για μια τόσο πανέμορφη νεράιδα!...

— Όλα πειά ήταν έτοιμα. Φόρτωσαν τους αιχμαλώτους τους στ' άλογα τους και τράβηξαν προς το βάθος το δάσος, αφήνοντας εκεί, πάγω στο αιματόρεχτο έδαφος, τα πτώματα των τριών υπηρέτων του δόν Αύγουστινο.

Δεν είχαν προχωρήσει πολλήν ώρα κι' άξαφνα σταμάτησαν. Άκουσαν θρόυβο άπέναντί τους, σαν να πλησίαζαν πολλοί μαζί άνθρωποι.

— Τι τρέχει; αναρωτήθηκε ο 'Ελ Μεστίτσο.

Ο γυίος του πήδησε πάνω σ' ένα δέντρο και κύτταξε να δει τι συμβαίνει.

— Τι βλέπεις; ρώτησε ο γυίος το γυίο του.

Ο ληστής πήδησε κάτω από το δέντρο και είπτε:

— Έρχεται το Μαύρο Πουλί με τους πολεμιστές του.

Ο 'Ελ Μεστίτσο κατσούφιασε.

Τι θάλεγαν στο Μαύρο Πουλί για τους πολεμιστές του που χάθηκαν έξ αιτίας τους στην Πηγή του Χρυσαφιού;

Πώς θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν που δεν κράτησαν το λόγο τους;

Είχαν υποσχεθεί να παραδώσουν στο Μαύρο Πουλί αιχμαλώτους και τους τρεις λευκούς κυνηγούς την Φλογερά 'Ακτίδα και τον Κομάγχους αρχηγό, που τόσο τον μισούσε ο 'Ερυθροδερμός.

Κι' όμως να που δεν είχαν κατορθώσει, παρά μονάχα έναν απ' όλους να πιάσουν αιχμάλωτο. Το Φάβιο!

Τι θάλεγε το Μαύρο Πουλί για την άθετησι του λόγου τους;

Αυτά σκέφτοταν ο 'Ελ Μεστίτσο, όταν ξαφνα παρουσιάστηκε μπρός του ο 'Ινδός αρχηγός.

Το Μαύρο Πουλί έριξε ένα άγριο βλέμμα στους δυο μιγάδες και άρχισε να τους μιλάει με θυμό.

Ο 'Ελ Μεστίτσο προσπαθούσε να δικαιολογηθεί...

— Εχούσατε άδικα το αίμα των 'Ινδών πολεμιστών, φώναξε ο 'Ερυθροδερμός με λύσσα.

— Εκάναμε, δτι μπορούσαμε, είπε ο 'Ελ Μεστίτσο.

— Πού είνε οι τρεις λευκοί κυνηγοί του Βορρά;

— Κρατούμε τον ένα απ' αυτούς και θα σου τον παραδώσουμε.

— Κι' ο 'Αέτος των Χιονοσκεπών Βουνών; Κι' η Κίχλα που ξέρε να βρίξη τους 'Ινδούς, πού είνε;

— Θα τους βρούμε πολύ γρήγορα και θα τους παραδώσουμε στα χέρια σου.

— Κι' ο Κομάγχους αρχηγός;

— Ούτε κι' αυτός θα μπορούσε να ξεφύγει. Ξέρουμε πώς προκειται νάρθει προς τα μέρη αυτά και θα του στήσουμε καρτέρι.

— Η Φλογερά 'Ακτίς δεν είνε πρόβατο να το πιάσει κανείς εύκολα. Ξέρει ν' αμύνεται και να σκορπίζει το θάνατο.

— Κι' όμως σου υποσχεθήκαμε, να τον πιάσουμε και θα τον πιάσουμε. Ήξ άλλου κύτταζε...

— Επίασαμε προ δλίγου τρεις αιχμαλώτους. Για να ελευθερωθούν θα μας δώσουν πλούσια λύτρα και θάχης και συ το μερίδιό σου...

Ο 'Ινδός γύρισε και κύτταζε τους αιχμαλώτους.

Το άγριο βλέμμα του καρφώθηκε πάνω στη δόνα Ροζαρίτα.

Η άμορφη της κόρης είχε θαμπώσει το σκληρό 'Ερυθροδερμό.

Ο γυίος του 'Ελ Μεστίτσο το πρόσεξε αυτό κι' άγρίεψε.

Η δόνα Ροζαρίτα ήταν δική του. Άλ-

— Υπάρχει λόγος που δεν αποχωρίζομαι αυτό το γουναρικό. Είνε από την λεοπαράδωλη που κατασπαράζει τον δυστυχισμένο τον άνδρα μου!...

λοίμονο σ' εκείνον που θα τολμούσε να του την άμφισβήτηση!... Γι' αυτό, για ν' άπασχολήσει το Μαύρο Πουλί μ' άλλα πράγματα, φώναξε άποτομα:

— Εμπρός! Τι καθυστερείτε; Άς προχωρήσουμε για την κατασκήνωσή μας. Βρίσκεται εκεί ο λευκός κυνηγός, που θα τον παραδώσουμε στον 'Ινδό αδελφό μας.

Το Μαύρο Πουλί δεν έφερε αντίρρηση. Προχώρησαν προς το βάθος της ζούγκλας και σε λίγο φτάσανε κοντά στο μέρος όπου βρισκόντουσαν ο Φάβιος και οι φρουροί του.

Ο γυίος του 'Ελ Μεστίτσο φρόντισε να σταματήσει λίγο άπόμερα και να τοποθετήσει τους αιχμαλώτους του κάτω από μια σκηνή.

Έφτασαν κατόπιν στην κατασκήνωσι.

Ο Φάβιος ήταν ξαπλωμένος στη χλοή, άνάμεσα στους 'Ινδούς που τον φρουρούσαν.

Κύτταζε αδιάφορος τους μιγάδες και τους 'Ερυθροδερμούς και ξαναθυβίστηκε στις σκέψεις του.

Ήταν εξαιρετικά άνήσυχος.

Δεν ενδιαφερόταν για τη ζωή του. Εκείνο που τον άνησυχούσε ήταν η κραυγή που είχε ακούσει προ δλίγου.

Η κραυγή αυτή έκαμε την καρδιά του να σκίρτη. Γιατί δεν τού φάνηκε άγνωστη. Γνώρισε τη φωνή της νέας που έλατρεψε, της ωραίας Ροζαρίτας.

Βρισκόταν λοιπόν τόσο κοντά τους ή άραφα κόρη του δόν Αύγουστινο;

Και γιατί ξεφώνισε έτσι τρομαγμένα;

Τι της είχε συμβεί;

— Ω, γιατί να μην μπορεί να σηκωθεί και να τρέξει να την βοηθήσει;

Τη στιγμή αυτή πλησίασε το Φάβιο ο 'Ελ Μεστίτσο και του είπτε:

— Ετοιμάσου να πεθάνεις! Άπ' τη στιγμή αυτή άνήκεις στο Μαύρο Πουλί.

Ο 'Ινδός αρχηγός β' άποφασίση για σένα.

Ο Φάβιος κύτταζε τον πειατή της ερήμου περιφρονητικά και δεν τού έδωσε απάντησι.

Συγχρόνως πλησίασε και το Μαύρο Πουλί. Κύτταξε το Φάβιο άγρια και φρενιασμένα και του είπτε, σφίγγοντας με λύσσα τα δόντια του:

— Εσύ κι' οι σύντροφοί σου χύσατε το αίμα πολλών 'Ινδών πολεμιστών. Τώρα ήρθε η σειρά σου να πληρώσεις με τη ζωή σου το θάνατο των γενναίων πολεμιστών μου. Θα πεθάνεις, σκυλε!

Ο Φάβιος σήκωσε αδιάφορα τους ώμους του.

— Θα πεθάνεις! συνέχισε το Μαύρο Πουλί. Θα υποστής τα πιο σκληρά μαρτύρια. Και τον ίδιο σκληρό θάνατο θα υποστούν κι' οι άλλοι δυο σύντροφοί σου, μόλις πέσουν στα χέρια μας. Θα τους βρούμε, όπου κι' αν πάνε, όπου κι' κρυφτούνε...

— Δεν θα δυσκολευθήτε να τούς βρήτε, είπτε ειρωνικά ο Φάβιος.

— Τι έννοεις με τα λόγια σου αυτά;

— Θέλω να πώ ότι οι σύντροφοί μου θα φτάσουν εδώ άπο στιγμή σε στιγμή και θα σάς έκδικηθούν σκληρά για το θάνατό μου.

— Τολμάς ν' άπειλής, σκύλε;

— Δεν σάς άπειλώ. Σας προειδοπρώ, άποκρίθηκε άτάραχος ο Φάβιος.

Ο 'Ινδός αρχηγός λυσσούσε άπ' τη μαγία του. Γύρω του είχαν συγκεντρωθεί οι πολεμιστές του, ρίχνοντας άγρια βλεμματα μίσους στον αιχμάλωτο.

Το Μαύρο Πουλί χτύπησε τις παλάμες του.

— Εμπρός! ούρλιαξε. Ν' άρχισή ο Χόρος του Θανάτου. Άνάψτε φωτίες. Βάλτε τις λόγχες σας να πυρκαϊχθούν. Θέλω να βασανίσετε το λευκό, έτσι που να πεθάνη σκούζοντας άπ' τους πόνους, να σπάση τα δόντια του άπ' την αγωνία...

Οι 'Ερυθροδερμοί ούρλιαζαν σαν θηρία κι' άρχισαν να χορεύουν και να πηδούν σαν δαιμονισμένοι.

Κύτταζαν τον Φάβιο με μίσος, έτοιμοι να ριχτούν και να τον κατασπαράξουν.

Άλλοι άναβαν μεγάλες φωτίες κι' άλλοι άκονίζαν τα πλατιά τους μαχαίρια για να γδάρουν τον αιχμάλωτο τους.

Ο Φάβιος βρισκόταν στην ίδια θέση που είχε βρεθεί κι' ο κακός της Βαράγας. Μά δεν έδειχνε κανένα φόβο. Δεν λιποψυχούσε. Κύτταζε τις έτοιμασίες των 'Ερυθροδερμών αδιάφορα, σαν να μην έπρόκει-

το γι' αυτόν, σαν να έπρόκειτο να βασανίσουν κάποιον άλλον.

Η άδιαφορία του αυτή, η ψυχραιμία του κι' η γενναίότητά του, έκανε τους 'Ινδούς να θυμώνουν περισσότερο.

Τού έδειχναν τις γροθίες τους, κουνούσαν άπειλητικά πάνω άπ' το κεφάλι του τα τεκούρια τους.

Μά ο Φάβιος δεν έχασε ούτε στιγμή το θάρρος του.

Ήταν γενναίος, αλλά και έλπιζε.

Ήξερε ότι ο άτρόμητος Βουαροζέ και ο τρομερός Πέτες θάτρεχαν σαν λιοντάρια για να τον ελευθερώσουν. Θ' άκολουθούσαν τα ίχνη των 'Ινδών, θα τους άναζητούσαν παντού και θα φτάναν άπο στιγμή σε στιγμή στην κατασκήνωσή τους.

Κάνοντας τις σκέψεις αυτές ο Φάβιος κύτταζε προσεκτικά γύρω του και πρόσεχε και στον ελάχιστο θρόυβο.

Γιατί άργούσαν οι γενναίοι σύντροφοί του;

Ανυπομονούσε να ελευθερωθή, όχι τόσο για τον εαυτό του, αλλά για να τρέξει για να έκδικηθώ άπο που έρχόταν η κραυγή που είχε ακούσει.

Τι να ζητούσε η Ροζαρίτα στα μέρη αυτά; Νά έπεσε τάχα άπάνω στους μιγάδες ή στους 'Ινδούς του Μαύρου Πουλίου; Νά την είχαν αιχμαλωτίσει;

Οι σκέψεις αυτές έκαναν το Φάβιο ν' άνυπομονή.

Θα πεθάνει λοιπόν πριν ξαναβεί την κόρη που λάτρευε; Γιατί άργούσαν ο Βουαροζέ κι' ο Πέτες;

Οι φωτίες των 'Ινδών ήσαν πιά έτοιμες. Οι 'Ινδοί γύρω του ούρλιαζαν, πηδούσαν σαν δαίμονες, κουνούσαν άπειλητικά τα όπλα τους, άφριζαν και έβρυχάντο. Ένα σύνθημα του Μαύρου Πουλίου, μια κραυγή, ένα σφύριγμα και οι κόκκινοι αυτοί διάβολοι, θα ριχνόντουσαν έπάνω του, θα τον έδεσαν στον κορμό ενός δέντρου και θ' άρχιζαν να τον βασανίζουν σκληρά, άπάνθρωπα, με λύσσα θηριών, που διφούν ανθρώπινο αίμα, χωρίς λύπη, χωρίς οίκτο, άποφασισμένοι να τον κάνουν να υποφέρει, πριν ξεψυχήσει, φρικτά.

Τέλος το Μαύρο Πουλί, έριξε ένα άγριο βλέμμα στο Φάβιο και χτύπησε τα χέρια του, τρεις φορές.

Θ' άρχιζε το μαρτύριο.

Οι 'Ινδοί ούρλιαζαν άπάσις και ρίχτηκαν εναντίον του Φαβίου άσυγκράτητοι.

Τη στιγμή όμως αυτή, πριν προλάβουν ν' άγγίξουν το λευκό κυνήγό, μια κραυγή ακούστηκε μέσ' άπο το δάσος, μια κραυγή σαν βροντή καταιγίδος, μια κραυγή σαν βρυχηθμός λιονταριού που βλέπει να κινδυνεύουν τα παιδιά του:

— Φάβιε!... Φάβιε!...

Οι 'Ερυθροδερμοί άκουσαν την τρομερή αυτή φωνή και κοντοστάθηκαν διστακτικοί, τρομαγμένοι.

Το Μαύρο Πουλί άρπαξε με βία τον κεφαλασπαστή του.

Οι δυο μιγάδες κυττάχτηκαν άνήσυχoi Τι συνέβαινε;

Ποιος είχε φωνάξει;

Και γιατί η φωνή του ή βροντερή σκόρπισε γύρω τον τρομό και την ταραχή;

Την έξηγήσι της άπορίας αυτής, θα μπορούσε να την διάβασει κανείς στο πρόσωπο του Φαβίου.

Ο νέος κυνηγός άκουσε κι' αυτός την κραυγή εκείνη και το πρόσωπό του φωτίστηκε.

Γιατί η βροντερή εκείνη φωνή ήταν η φωνή της σωτηρίας. Ήταν η φωνή του Βουαροζέ.

Πραγματικά ο γηραιός κυνηγός είχε φτάσει με τους συντρόφους του κοντά στο μέρος που βρισκόνταν οι 'Ινδοί. Άκουσε το κακό που γινόταν, υποψιάστηκε και έφώνησε δυνατά δυο και τρεις φορές:

— Φάβιε!... Φάβιε!...

— Βουαροζέ!... Πατέρα μου! άποκρίθηκε κατασπυκνιμένος ο Φάβιος.

Ο γιγαντώσμως κυνηγός άκουσε τη φωνή του Φαβίου. Η χαρά του ήταν πιά άσυγκράτητη, η λαχτάρα του άπερίγραπτη.

— Θάρρος, Φάβιε!... Έρχομαστε... Φτάνουμε!... Βροντοφώνησε.

Το Μαύρο Πουλί λυσσούσε άπο τη μαγία του. Έτσι λοιπόν; Θα τού άρπαζαν τον αιχμάλωτό του; Δεν θα πρόσφαινε να τον βασανίση για να έκδικηθώ για το θά-

νατό των πολεμιστών του; Όχι, όχι, αυτό δεν έπρεπε να γίνει.

Κι' έπειδή οι πολεμιστές του έστεκαν διατακτικοί, άναγνώριζοντας τη φωνή του τρομερού 'Αέτου των Χιονοσκεπών Όρέων, τράβηξε το μεγάλο μαχαίρι του και άρμυσε κατά του Φαβίου.

— Σκύλε, ούρλιαξε, θα πεθάνεις άπο το χέρι μου. Δεν θα πάρουν οι σύντροφοί σου παρά μόνον το πτώμα σου...

Τη στιγμή αυτή πρόβαλαν άνάμεσα στα δέντρα ο Βουαροζέ, η Φλογερά 'Ακτίς, ο Πέτες, ο 'Αγγλος περιηγητής, ο 'Αμερικανός σύντροφός του και οι άλλοι Κομάγχους πολεμιστές.

Μόλις ο Βουαροζέ άντίκρυσε τον 'Ινδό αρχηγό να τρέχει κρατώντας το μαχαίρι του, εναντίον του Φαβίου, σήκωσε, χωρίς να χάση καιρό, την καρραμπίνα του και τον σμάδεψε.

Η ζωή του Φαβίου κρεμόταν άπο μια κλωστή. Έπρεπε να πυροβολήση άμέσως και άσφαλώς. Μά, άλλοιμονο, η συγκίνησίς του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε το βλέμμα του βόλωνε. Έπριζε τα δόντια του γεμάτος λύσσα και ξανασημάδεψε.

Αυτή τη στιγμή ο 'Ινδός σήκωσε το μαχαίρι του για να χτυπήσει το Φάβιο...

Κατάρτα!... Κατάρτα!...

Και πάλιν ο Βουαροζέ έννοιωσε σκοτοδίνη άπο τη μεγάλη του αγωνία.

Κατάρτα!... Κατάρτα!...

Ο Φάβιος του ήταν χαμένος!...

Μά τη στιγμή αυτή άντηχησε πλάι του η καρραμπίνα του Πέτε. Κι' ο Βουαροζέ είδε μ' άνείπωτη χαρά, το Μαύρο Πουλί να σωριάζεται κάτω, πριν προφτάση να χτυπήσει τον αιχμάλωτο.

Μά το δράμα δεν είχε τελειώσει.

Δυο 'Ινδοί που φύλαγαν τον αιχμάλωτο, έχοντας διαταγή να τον σκοτώσουν, μόλις δούν ότι υπάρχει κίνδυνος να τους ξεφύγη, άρμυσαν τώρα εναντίον του, με ύψωμένα τα τεκούρια τους.

Μά ο Βουαροζέ είχε συνέλθει πιά.

Ο Βουαροζέ είχε ξαναβρή την ψυχραιμία του.

Και γρήγορος σαν άστραπή, πηδώντας σαν άνήνηρας, έτρεξε καταπάνω τους, τους άρπαξε άπ' το λαιμό και τους σκότωσε, χτυπώντας με τρομερή δύναμη το κρανίο του ενός πάνω στο κρανίο του άλλου.

Στο μεταξύ ο Πέτες έτρεξε κοντά στο Φάβιο κι' έκοψε με το μαχαίρι του τα δεσμά του. Ο νέος τινάχτηκε έπάνω και

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Τρέξετε να σώσετε το παιδί μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

Εκείνος που θα ξαναβρή την κόρη μου!

ρίχτηκε στην άγκαλιά των φίλων του.

Αδιαφορώντας για ό,τι γινόταν γύρω του ο Βουαροζέ, άγκάλιασε το Φάβιο και τον φίλουσε παράφορα, ξεφωνίζοντας:

— Φάβιε!... Παιδί μου, Φάβιε!... Νά που σε ξαναβρίσκα!...

Οι 'Ινδοί βρισκόνταν στο μεταξύ καιρό, πήδησαν στ' άλογά τους κι' έφυγαν σαν δαιμονισμένοι, μεταφέροντας μαζί τους και τον αϊμόφυρτο αρχηγό τους.

Μόλις είδαν τους κυνηγούς και τους Κομάγχους, κατάλαβαν ότι έπρεπε να φύγουν το ταχύτερο.

— Εμπρός, δρόμο!... μούγκρισε ο 'Ελ Μεστίτσο.

Ο γυίος του θέλησε για μία στιγμή να μείνει και να πολεμήση. Άλλαξε όμως άμέσως γνώμη, γιατί είδε άσφανα να φτάνουν άπο μακριά νέοι έχθροι. Ήταν οι κυνηγοί του δόν Αύγουστινο, μαζί με τον Έγκινα και τους άλλους βονάσων κι' άλλους.

— Εμπρός λοιπόν! Τι κάθεται; Ήταν πάλι ο 'Ελ Μεστίτσο.

— Κι' οι αιχμαλώτοι, γέρο μπεκρή; ρώτησε ο γυίος του.

— Στο δάβολο να πάνε! Έδώ κινδυνεύει το τομάρι μας.

Μά ο γυίος του δεν είχε την ίδια γνώμη. Και χωρίς να χάση καιρό, έτρεξε κοντά στη δόνα Ροζαρίτα, την σήκωσε άπο κάτω, τη φόρτωσε στ' άλογό του, πήδησε κι' αυτός έπάνω κι' έκάλπασε σαν άστραπή μέσα στο δάσος, ακολουθούμενος άπ' τον πατέρα του και τους 'Απαχίδες.

ἀπ' τοὺς ληστὰς καὶ τοὺς Ἰνδοὺς, θὰ γίνῃ κοντὰ μου, ἐκεῖνος πού θὰ τὴν ἐλευθερώσῃ πλούσιος. Θὰ τοῦ χαρίσω ἄφθονο χρυσάφι...

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ δὸν Αὐγουστίνου κτύπησε τὸ Βουαροζέ καὶ τὸν Πέπε. Τὸ εἶχε καμμεῖ ἐντὺπῶσι τὸ γιγάντιο ἀνάστημα τοῦ κυνηγοῦ καὶ ἡ μεγάλη του γενναϊότης. Φανταζόταν ὅτι τὰ λόγια του θὰ συγκινούσαν τοὺς ἀτρόμητους, ἀλλὰ φτωχοὺς αὐτοὺς κυνηγοὺς.

Ὁ Βουαροζέ ὅμως ἄκουσε τὰ λόγια του, χωρὶς νὰ δεῖξῃ καμμίαν συγκίνησι. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὸν Πέπε. Ὅχι γιὰτὶ δὲν ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐλευθερώσουν τὴν κόρη τοῦ δὸν Αὐγουστίνου, ἀλλὰ γιὰτὶ τὸ χρυσάφι πού ὑποσχόταν ὁ πατέρας τῆς νέας, δὲν τοὺς ἐπέφερε καθόλου. Μήπως δὲν εἶχαν ἀφήσει, στὴν Πηγὴ τοῦ Χρυσοαφίου σωροὺς τὸ χρυσάφι;

— Δὲν θὰ τρέξουμε λοιπὸν νὰ σώσουμε τὸ παιδί μου; ρώτησε καὶ πάλι ὁ δὸν Αὐγουστίνου, γεμάτος ἀγωνία.

— Ἡ Φλογερά Ἀκτίς, εἶπε ὁ γηραιὸς κυνηγὸς, θὰ προφτάσῃ τὸν μιγάδα καὶ θὰ ἐλευθερώσῃ τὴν κόρη σου...

— Κι' ἐμεῖς; Θὰ περιμένουμε ἐδῶ ἀπρακτοί;

— Ὅχι δὲ... Θὰ τρέξουμε τώρα ἀμέσως νὰ βοηθήσουμε τὸ γενναῖο Κομάγχη.

Καὶ πράγματι οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ ὑπηρετές τοῦ δὸν Αὐγουστίνου, ἐτοιμασθέντες γρήγορα-γρήγορα, πήδησαν στ' ἄλογά τους κι' ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους, ὅπου εἶχαν κατευθυνθῇ οἱ μιγάδες.

Ἐπειτα ἀπὸ πορεία ἀρκετῆς ὥρας ἐπρόφτασαν τῇ Φλογερῇ Ἀκτίδῃ νὰ καλπάζῃ πρὸς τὸ πῖο πυκνὸ μέρος τῆς ζούγκλας.

— Οἱ ἐχθροὶ μας, τοὺς ἐξήγησε ὁ Κομάγχης, ἔχουν σταθῇ πῖσω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ δέντρα κοντὰ στὰ ἔλη. Ἐκεῖ ἔχουν καὶ τὸ ἄνθος τῶν Λειμῶνων πού ἄρπάζαν.

— Ἀς τοὺς ἐπιτεθούμε! φώναξε ὁ δὸν Αὐγουστίνου.

— Ὅχι, δὲ. Αὐτὸ δὲν εἶνε φρόνιμο, εἶπε ὁ Βουαροζέ.

— Τότε τί πρέπει νὰ κάνουμε; ρώτησε ὁ πατέρας τῆς δόνας Ροζαρίτας.

— Πρέπει νὰ τοὺς περικυλώσουμε πρῶτα.

— Αὐτῆς τῆς γνώμης εἰμαι κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Πέτρος Διάς.

Ὁ δὸν Αὐγουστίνου δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Πραγματικὰ οἱ κυνηγοὶ ἔστειλαν τοὺς ὑπηρετές τοῦ δὸν Αὐγουστίνου μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἑγκίνα καὶ τοὺς ἄλλους δόνασ-σώθρας, νὰ τοποθετηθοῦν στὰ νῶτα τῶν Ἰνδῶν. Κι' ὅταν ἡ κυκαλιτικὴ αὐτὴ κίνησις ἔγινε, μὲ ἀπόλυτὴ τάξι, χωρὶς νὰ συμβῇ κανένα ἀπρόοπτο, οἱ κυνηγοὶ ἄρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν κατασκήνωσι τῶν Ἑρυθροδέρμων.

Οἱ μιγάδες καὶ οἱ Ἰνδοὶ δὲν ἄρρησαν νὰ καταλάβουν τί εἶχε συμβῇ. Μολαταῦτα δὲν εἶδαν κανένα φόβο. Θέλοντας ὥσ-τὸς νὰ ἐξαπατήσουν τοὺς λευκοὺς κατέφυ-γαν σ' ἕνα προδοτικὸ καὶ κακοῦργο σχέδιο.

Ὁ γιὼς τοῦ Ἑλ Μεστίζου παρουσιά-στηκε σ' ἕνα ὕψωμα τοῦ δάσους καὶ φώ-ναξε στοὺς κυνηγοὺς:

— Τί ζητοῦν ἀπ' τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τοὺς συμμάχους τοὺς τὰ ὥρα πρόσωπα;

— Αὐτὸ πού θὰ μάθετε πολὺ γρήγορα, ἀπάντησε μ' ὀργὴ ὁ Πέπε.

— Στάσου, Πέπε, εἶπε ὁ Βουαροζέ. Ἀ-φῆσε νὰ δοῦμε τί θέλει ὁ ἀχρεῖος αὐτός. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ μιγάδα, τοῦ φώ-ναξε:

— Αἰταιοῦμε νὰ μᾶς παραδώσῃς ἀμέ-σως τὴ λευκὴ κόρη πού ἄρπάζες.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη σας ἀπαίτησις;

— Αὐτή.

— Καλὰ. Δεχόμαστε νὰ συζητήσουμε μαζί σας καὶ νὰ συμφωνήσουμε. Ἀς ἔρθῃ πρὸς τὸ μέρος μας ἕνας ἀπ' τοὺς πολεμι-στάς σας.

— Θὰ πάω ἐγὼ ὁ Ἰδιος, εἶπε ὁ δὸν Αὐγουστίνου.

— Ὅχι, δὲν πρέπει, τοῦ ἀπάντησε ὁ Βουαροζέ. Δὲν ξέρετε φεῖς τίς πονηρίες τῶν κακοῦργων αὐτῶν; Ἀφήστε με νὰ ἐ-ξηγηθῶ μαζί τους.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸ μιγάδα, τὸν ρώτησε:

— Ποῖον θέλετε νὰ σας στείλουμε γιὰ νὰ συνεννοηθῇ μαζί σας;

— Ἀς ἔρθῃ ἡ Φλογερὴ Ἀκτίδα, ἀπο-κρίθηκε ὁ μιγάς.

— Ὁ Διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν δὲν μα-γερεύουν κάποια προδοσία, μωρμούρισε ὁ Πέπε.

Μὰ ὁ Βουαροζέ προσποιούμενος ὅτι δὲν ὑποπτεύεται τίποτε, φώναξε στὸ γιὼ τοῦ Ἑλ Μεστίζου:

— Καὶ πῶς θὰ γίνῃ ἡ συνεννόησις αὕτη;

— Ὁ ἀνθρώπος σας θὰ συναντηθῇ μὲ τὸν πατέρα μου καὶ θὰ μιλήσουν οἱ δύο τους, σὰν καλοὶ φίλοι.

— Στὸ στρατόπεδό σας;

— Φυσικά.

— Αὐτὸ δὲν τὸ δεχόμαστε, μιγά. Πρό-τεινε τίποτε ἄλλο, ἂν θέλῃς.

— Ὁ μιγάς σκέφτηκε λίγο κι' ἀπάντησε:

— Ἀφοῦ οἱ λευκοὶ δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύ-νη, τί θέλουν νὰ γίνῃ;

— Προτείνω, ἀπάντησε ὁ Βουαροζέ, νὰ συναντηθοῦν οἱ δύο πολεμιστὰι στὸ μέρος πού βρίσκεται μεταξύ τῆς κατασκήνωσέως σας καὶ τῆς δικῆς μας. Δέχεσαι;

— Ἀς γίνῃ ἔτσι, ἀπάντησε ὁ μιγάς.

— Ὁ Βουαροζέ γύρισε τώρα πρὸς τὴν Φλογερὴ Ἀκτίδα.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε, ἄκουσε τὴ συμ-φώνίαν μας.

— Τὴν ἀκούσα, ἀπάντησε ὁ Κομάγχης.

— Δέχεσαι νὰ πάς νὰ συνεννοηθῇς μὲ τὸν Ἑλ Μεστίζο;

— Ἡ ὄψις τοῦ Κομάγχη σκυθώπασε.

— Ποτέ δὲν θὰ καταδεχθῶ νὰ μιλήσω μ' ἕναν ἄθλιο ληστὴ, ἀπάντησε. Προτιμῶ νὰ πολεμήσω μαζί του καὶ νὰ τὸν σκοτώ-σω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, σὰν σκύλο.

— Ὁ Βουαροζέ θυβίστηκε σὲ σκέψεις.

— Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Πέπες ἀνυπομο-νώντας.

— Θὰ προτείνω στὸ μιγά νὰ πάω ἐγὼ ὁ ἴδιος, εἶπε ὁ γηραιὸς κυνηγός.

— Σταθῇτε! φώναξε ἐξαφνὰ ὁ Πέτρος Διάς. Θὰ σας βγάλω ἐγὼ ἀπ' τὴ δύσκολη αὕτη θέσι.

— Πᾶς;

— Θὰ πνίξω μέσα μου τὴν ἀηδία πού αισθάνομαι γιὰ τοὺς ληστὰς αὐτοὺς καὶ θὰ πάω ἐγὼ νὰ συναντήσω τὸν Ἑλ Με-στίζο. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως προσέχετε τοὺς ἀχρεῖους αὐτούς. Σὲ κάθε ὑποπτὴ κί-νησι τοὺς πυροβολήστε ἀδίστακτα.

— Ὅσο γι' αὐτὸ μπορεῖς νὰ εἶσαι ἡσυ-χος, ἀπάντησε ὁ Πέπες, ἐτοιμαζόμενος τὸ ὄπλο του.

Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ Ἀμερικανὸς κυνη-γὸς πού συνόδευε τὸν Ἀγγλο ἐκκεντρικό. Στήριξε τὸ ὄπλο του στὸν ὦμο του, ἔστρε-ψε τὴν κίνησιν του πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἰν-δῶν καὶ περίμενε, ἐτοιμὸς νὰ πυροβολήσῃ, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη. Τὸν Ἀμερικανὸ κυνηγὸ ἐμιμήθηκαν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι λευ-κοὶ πολεμισταί.

Τότε ὁ Βουαροζέ φώναξε στὸ μιγάδα:

— Ἡ Φλογερὴ Ἀκτίδα δὲν δέχεται νὰ μιλήσῃ μαζί σας. Ἀντὶ τοῦ Κομάγχη ἀρ-...

κηγοῦ θὰ ἔρθῃ ὁ Πέτρος Διάς.

Τὰ μάτια τοῦ μιγάδος ἀστράψαν γεμάτα κακία.

— Ἀς ἔρθῃ, ἀπάντησε. Ὁ πατέρας μου θὰ τὸν πλησιάσῃ, χωρὶς τὴν καραμπίνα του.

Χωρὶς νὰ πῇ λέξι ὁ γενναῖος Διάς, πέ-ταξε στὴ χλόη τὴν καραμπίνα του καὶ προχώρησε μὲ θάρρος πρὸς τὸ μέρος ὅπου θὰ συναντοῦσε τὸν Ἑλ Μεστίζο.

Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ Ἑλ Μεστίζο. Προ-χώρησε γρήγορα, ἔφτασε στὸ μέρος τῆς συναντήσεως καὶ στάθηκε μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια στὸ στήθος.

Ὁ Πέτρος Διάς τὸν πλησίασε καὶ τὸν χαιρέτησε περήφανα.

Ὁ μιγάς προσποιήθηκε τὸ χαρούμενο καὶ τοῦ ἄπλωσε καὶ τὰ δύο του χέρια, γιὰ νὰ τὸν χαιρέτησῃ μ' ἐγκαρδιότητα.

Ἀνύποπτος ὁ Διάς ἄπλωσε τὰ χέρια του στὸ μιγάδα.

Τότε ὅμως συνέβη κάτι τὸ ἀπρόοπτο, κάτι τὸ προδοτικόν.

Ὁ Ἑλ Μεστίζο ἔσφιξε τὰ χέρια τοῦ ἀνύποπτου Διάς δυνατὰ μέσα στὰ δικά του, ἔτσι πού γιὰ μερικὲς μόνον στιγμὲς τὸν κάρφωσε στὴ θέσι τοῦ ἀκίνητο.

Αὐτὲς ὅμως οἱ λίγες στιγμὲς ἔφτασαν γιὰ νὰ γίνῃ τὸ κακὸ πού εἶχαν σχεδιάσει οἱ κακοῦργοι.

Ὁ γιὼς τοῦ Ἑλ Μεστίζου, κρυμμένος πῖσω ἀπὸ ἕνα δέντρο, μὲ τὸ τουφεκὶ ὕψω-μένο, πυροβόλησε ἐναντίον τοῦ Διάς καὶ τὸν πέτυχε στὸ στήθος!

Ὁ γενναῖος φονῆς τῶν Ἰνδῶν τινά-χτηκε ἀπὸτομα, γεμάτος ὀργὴ καὶ λύσσα. Μὰ τὸ τραῦμα τοῦ ἦταν θανατηφόρο.

Ὁ Βουαροζέ κι' οἱ ἄλλοι κυνηγοὶ ἐ-φύραξαν.

— Πυροβόλησε, Ἑγκίνα! φώναξε ὁ δὸν Αὐγουστίνου.

Ὁ δόνασσοκυνηγὸς τοιμάστηκε νὰ πυ-ροβολήσῃ, μὰ συγκρατήθηκε.

— Χίλιοι διαβόλοι! μωρμούρισε μὲ λύσσα.

Τί εἶχε συμβῇ;

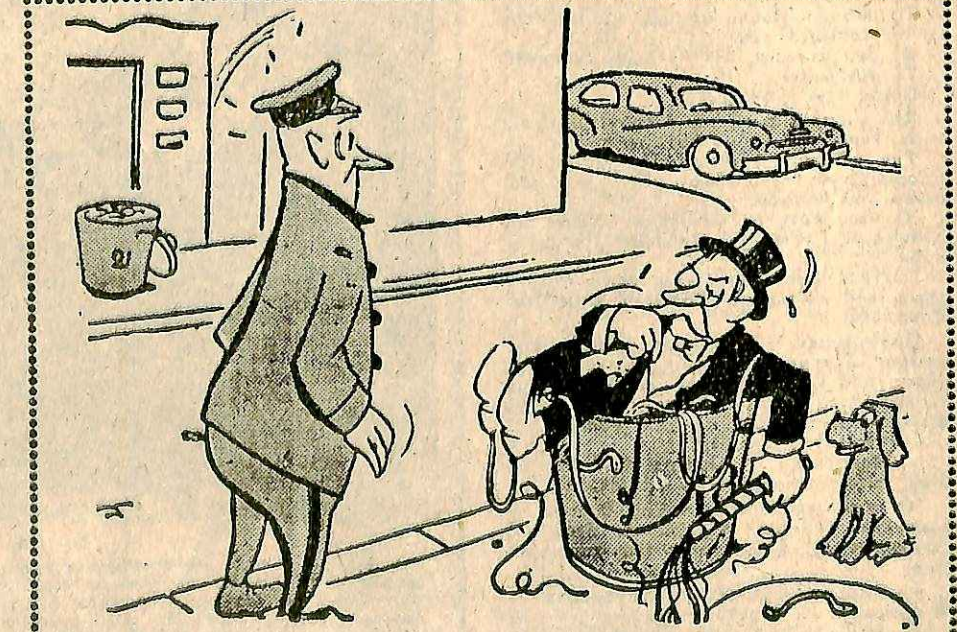
Ὁ Ἑλ Μεστίζο, γιὰ νὰ φυλαχθῇ ἀπ' τὴς σφαῖρες τῶν κυνηγῶν ὅσο νὰ φτάσῃ στὴν κατασκήνωσι του, σήκωσε στὸν ὦμο του τὸν ἐτοιμοθάνατο Πέτρο Διάς κι' ἄρ-χισε νὰ υποχωρῇ σιγά-σιγά καὶ μὲ προ-φύλαξι...

— Κατάραι! φώναξε ὁ Πέπες μανιασμέ-νος ἀπ' τὸ θυμὸ του. Ὁ ἀφήσουμε τὸ δο-λοφόνου αὐτὸν νὰ ξεφύγῃ;

Τί μπορούσαν ὅμως νὰ κάνουν;

Ἄν πυροβολούσαν θὰ χτυποῦσαν οἱ σφαῖρες τὸ Διάς. Δὲν ἤξεραν ὅτι ὁ ἀτρό-μητος τυχοδιώκτης ἦταν θανάσιμα πληγω-μένος κι' ὅτι λίγες στιγμὲς ζωῆς τοῦ μέ-νανε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

— Ἀγασίλας, ποῖος πήρε τὸ μαξιλάρι ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου;

Ἡ μοιραία Ἱρλανδὴ

Ἡ Κατερίνα Κόμγουελ εἶχε περά-σει σὰν φωτεινὸ μετέωρο ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Γιὰ ἕνα διάστημα εμεῖνε στὶς Βρυξέλλες. Ἀργότερα εἶχε θαμπώσει τοὺς Παρισίους μὲ τὰ πραιντογάλαζα μάτια τῆς καὶ τὴν ὑπέροχον ἱρλανδικὴν ομορφίαν τῆς κι' εἶχε καταλήξει στὴ Νεάπολι.

Ποιὰ ἦταν; Ἀπὸ πού ἐρχόταν; Οἱ βιογράφοι τῆς τὸ δῆρκαν, ἀνασκαλεύον-τας σὰ παλὰ ἀρχαία τῆς μητροπό-λεως τοῦ Δουβλίνου. Ἀλλ' οἱ σύγχρο-νοὶ τῆς δὲν εἶχαν τὸν καιρὸ κι' ἴσως τὴ διάθεσι, νὰ τὸ κάμουν. Ἡ κυρία Κα-τερίνα Κόμγουελ ἦταν νέα, πολὺ ὁμορ-φη καὶ ζούσε μὲ ζωὴ, ἀν' ὅχι πολυτε-λή, πάντως πολὺ ἀνετή. Γιὰ ποῖο λόγο θ' ἀνασκαλεύαν τὸ παρελθόν τῆς; Ἡ ἴδια εἶλεγε ὅτι ἦταν χθρὰ ἐνὸς Ἀγγλοῦ ἀξι-ωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, πού εἶχε σκο-τωθῇ στὴ Ζαμαΐκα.

Τὸ ὅτι ὁ ἄντρας τῆς εἶχε πεθάνει σκοτωμένος, αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Ἡ ὁ-μορφὴ Κατερίνα ἀπέφυγε, ὅμως, νὰ πῇ ὅτι ἐκείνη πού τὸν εἶχε σκοτώσει, ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια.

Γιὰ τὴν καταγωγή τῆς, οἱ βιογράφοι τῆς ἀνακάλυψαν πῶς δὲν ἦταν κόρη Ἱρ-λανδοῦ βαρωνέτου, ὅπως ἰσχυρίζονταν, ἀλλ' ἐνὸς φανῆ, πού δούλευε στὸ στρεϊ-δοτροφεῖο ἐνὸς πλουσίου καπνικοῦ τοῦ Δουβλίνου. Ἀλλ' ἡ Κατερίνα, πού ἦταν πολὺ ὁμορφὴ, προκάλεσε σὲ ἡλικία δε-κά ἑπτὰ χρόνων τὴν προσοχὴ ἐνὸς νεα-ροῦ Ἀγγλοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, τοῦ Ἐντουαρντ Πόλσετ.

Αὐτὸς ὁ Πόλσετ δὲν δίστασε νὰ τὴν παντρευθῇ, μ' ὅλο πού οἱ γονεῖς του ἐ-ναντιώθηκαν στὸ γάμο. Ἐπειδὴ ἔπαψαν νὰ τοῦ στέλνουν τὴν ἐπιχορήγησι πού τοῦ ἔδιναν πρὶν, παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ ναυτικὸ κι' ἐφυγε μαζί μὲ τὴ γυναῖκα του γιὰ τὴ Ζαμαΐκα.

Ἐκεῖ ζέσπασε, ἔπειτα ἀπὸ λίγο και-ρὸ, τὸ δράμα.

Ἡ Κατερίνα δὲν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ τὸν Πόλσετ καὶ τὸν εἶχε παντρευθῇ μὲ τὴ σκέψι ὅτι ὁ γάμος τῆς θὰ τὴν ἐβγαζε ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ ζῇ τὴν πολυτελεῖ ζωὴ πού ὀνειρευόταν. Ἀλλὰ τὰ οικονομικὰ τοῦ ἀντρώγου μὲ βρίσκονταν τώρα σ' ἐλλειψὴν κατάστασι. Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ πειρασμὸς πα-ρουσιαστικῆς μπροστά, στὰ μάτια τῆς Κατερίνας μὲ τὴ μορφὴ ἐνὸς νεαροῦ καὶ πλουσίου ἐφοπλιστοῦ τῆς Ζαμαΐκας, τοῦ δὸν Φελίπε Σόλεντατ.

Ἐνα φλογερὸ εἰδυλλιο ἀναπτύχθηκε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ μετὰ τὸν κί' ἡ Κατερίνα παραδόθηκε στὸ αἶσθημά της, χωρὶς νὰ παύσῃ οὔτε τίς πρὶς στοι-χειώδεις προφυλάξεις.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ ἄντρας τῆς τοὺς δρόμους καὶ μὲρα μαζί μὲς στὴν κρεββατοκάμαρά τους. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἔβγαλε τότε τὸ περιστροφὸ τοῦ καὶ πυροβόλησε ἐναντίον τοῦ Σόλεντατ.

Ἀλλὰ τότε ἔγινε κάτι τὸ τρομερό. Ἡ Κατερίνα, βλέποντας τὸν ἀγαπημένο της νὰ σωριάζεται στὸ πάτωμα, ὤρμησε σὰν λέαινα ἐναντίον τοῦ ἀνδρός τῆς κι'

ἦταν τόση ἡ ὀρμὴ τῆς, ὥστε δὲν δυσκο-λεύθηκε νὰ τοῦ πάρῃ τὸ περιστροφὸ ἀπὸ τὰ χέρια του. Τὸ ἔστρεψε τότε ἐναντίον του καὶ πῆσε τρεῖς φορές στὴ σειρά τὴ σκανδάλη.

Ὁ Πόλσετ σωριάστηκε ἀμέσως νε-κρός. Πιὸ πέρα, ὁ Σόλεντατ ψυχωρρα-γούσε. Τὸν μετέφεραν τότε σ' ἕνα νο-σοκομεῖο, ὅπου πέθανε ἔπειτα ἀπὸ με-ρικές ὥρες. Προτὺ πεθάνῃ, ὁ πλούσιος ἐφοπλιστὴς τῆς Ζαμαΐκας εἶπε σὲ κείνους πού τὸν περιστοιχίζανε ὅτι ἄφηνε ὅλη του τὴν περιουσία στὴν Κατερίνα.

Ἡ θλιβερὴ ἡρώδις εἶχε συλληφθῇ στὸ μεταξύ καὶ σὲ λίγο ἔγινε ἡ δίκη τῆς. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριό βρῆκε πῶς ὑπῆρ-χαν ἐλαφρυντικά στὴν περίπτωσί της. Καὶ τὴν κατέδικασε σὲ εἰρκτὴ 6½ χρό-νων. Ἀπ' αὐτὰ, ἡ Κατερίνα ἔκαμε τὰ τέσσερα. Τὰ ὑπολοιπὰ τῆς χαρίσθηκαν, γιὰτὶ εἶδει καλὴ διαγωγή στὴ φυλακή.

Ὅταν ξαναβῆκε στὸν ἐλευθερὸν ἄ-έρα, βρέθηκε στὴν ἀνάγκη ν' ἀντιμετω-πίσῃ τοὺς συγγενεῖς τοῦ Σόλεντατ, πού διεκδικούσαν τὴν περιουσία του καὶ προσπαθοῦσαν ν' ἀποδείξουν ὅτι οἱ θε-λήσεις, πού ἐξέφρασε πρὶν πεθάνῃ, δὲν εἶχαν νομικὸ κύρος.

Ἡ χθρὰ τοῦ Πόλσετ μπλέχτηκε τότε σὲ δικαστικὸ ἀγῶνα μαζί τους. Ἀλλὰ κατάλαβε πολὺ γρήγορα ὅτι αὐτὴ ἡ ὑ-πόθεσις ἦταν κίνδυνος νὰ τὴν κρατήσῃ φυλακισμένη γιὰ πάντα στὴ Ζαμαΐκα. Προτίμησε, λοιπὸν, νὰρθῇ σὲ συμβιβα-σμὸ μὲ τοὺς συγγενεῖς τοῦ Σόλεντατ καὶ δέχτηκε τὸ 1/3 περίπου τῆς περιουσίας του.

Αὐτὰ τὰ χρήματα τὴν ἔκαναν οικονο-μικὰ ανεξάρτητη καὶ τῆς ἐπέτρεπαν νὰ ἱκανοποιῇ τὰ καπρίτσια της. Ἡ Κατε-ρίνα ξαναγύρισε τότε στὴν Εὐρώπῃ κι' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μικρὸ διάστημα στὸ Λον-δίνο, στὶς Βρυξέλλες καὶ τὸ Παρίσι κα-τέληξε, ὅπως εἴπαμε, στὴ Νεάπολι.

Ἦταν τότε εἰκοσιτριῶν χρόνων κι' ἔ-

λαμπε ἀπὸ ομορφιά. Ἐκεῖ ἡ Κατερίνα γνωρίστηκε μὲ τὸν Ἱταλὸ μαρκησιο Λου-ίτζι Ἀντονέλλι, πού αἰσθανθῆκε γι' αὐ-τὴν ἕνα φλογερὸ αἰσθημα καὶ τῆς πρό-τεινε νὰ τὴν παντρευθῇ.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν πρότασι. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς ὅμως πέρασε πολὺ γρήγορα. Ὁ Ἀντο-νελλι τὴν εἶχε γοητεύσει μὲ τὴν εὐγένεια τῶν τρόπων του, ἀλλὰ δὲν τῆς εἶχε ἐμ-πνεύσει κανένα αἰσθημα. Δέχθηκε, ὁ-πωσδήποτε, νὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ καὶ ἐ-πέβλεψε μάλιστα ἡ ἴδια στὴ διαρρύθμισι τοῦ μεγάρου του, πού ἐπρόκειτο νὰ τοὺς στεγάσῃ.

Ἀλλὰ, δυὸ μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους, ἡ Κατερίνα ἐφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴ Νεάπολι, χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἴχνος τῆς.

Τὸ πλῆγμα ἦταν τρομερὸ γιὰ τὸν Ἀν-τονέλλι. Δὲν ἦταν μόνο ὅτι ἀγαποῦσε τὴν Κατερίνα. Εἶχε ρεζίλευθῇ καὶ οἱ φί-λοι τοῦ διασκεδάζαν μὲ τὸ πᾶθμά του.

Ὁ δυστυχισμένος δὲν μπόρεσε ν' ἀν-θέξῃ. Μία μέρα πηγαίνοντας στὴ λέσχη του, ἄκουσε ἐκείνους πού βρίσκονταν ἐ-κεῖ νὰ ψιθυρίζουν καὶ νὰ γελοῦν εἰς βά-ρος του. Πῆγε τότε σ' ἕνα μικρὸ σαλό-νι, ἔγραψε ἐκεῖ ἕνα γράμμα πρὸς τὴ μη-τέρα του καὶ αὐτοκτόνησε.

Ἡ Κατερίνα ἔμαθε τὸ θάνατό του, στὴ Βιέννη. Κυριευμένη ἀπὸ τύψεις, πῆγε τό-τε στὴ Νεάπολι, γιὰ νὰ σκορπίσῃ μερι-κά λουλούδια πάνω στὸν τάφο τοῦ ἀν-θρώπου, πού εἶχε σκοτωθῇ γι' αὐτήν.

Ἀλλὰ συνάντησε ἐκεῖ τὴν περιφρόνη-σι καὶ τὴν ἐχθρότητα ὅλων. Οἱ ἀνθρώποι τὴν εἶδαν μὲ τὸ δάκτυλο στὸ δρόμο, οἱ γυναῖκες ψιθυρίζαν προσδλιτικὲς φρά-σεις στὸ πέρασμά της καὶ τὰ γκαρσό-νια τοῦ ξενοδοχείου τὴν σεβρίζαν ἀπρό-θυμα καὶ ἔκαναν πῶς δὲν ἄκουγαν τίς πα-ραγγελίες της.

Θάλεγε πῶς ὁλόκληρὴ ἡ πόλις εἶχε συνομοτηθεῖ ἐναντίον της. Αὐτὴ ἡ ἐκ-δηλ ἐχθρότητα ἔκαμε τὸ μυαλό της δυ-στυχισμένης νὰ σαλέψῃ. Ἡ Κατερίνα ἐ-πάθε σὲ λίγο μονία καταδιώξεως. Οἱ μέρες τῆς ἦταν μαρτυρικὲς κι' οἱ νύχτες τῆς πλημμυρισμένες ἀπὸ ἀγωνία. Μὲ τὸν καιρὸ, ριζώθηκε στὸ μυαλό της ἡ ἰδέα πῶς ὁ Ἀντονέλλι δὲν εἶχε πεθάνει, ἀλλ' ὅτι ζούσε καὶ μηχανεύονταν χίλια-δυὸ σχέδια γιὰ νὰ τὴν καταστρέψῃ...

Ἦταν πιά τρελλή. Ἀναγκάστηκαν τό-τε νὰ τὴν κλείσουν σ' ἕνα ἀσυλὸ τῆς Φλωρεντίας, ὅπου ἡ Κατερίνα

Τό άμαρτωλό «μπριγιάν»!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Η κ. ΝΙΝΟΝ: "Ωμορφη, γλυκειά και κομψή σύζυγος 35 χρονών. Η κ. ΝΑΝΑ: "Ωμορφη, γλυκειά και κομψή χήρα 29 χρονών. Ο κ. ΠΕΤΡΟΣ: Σαραντάρης, άδρος και κοσμικός κύριος, σύζυγος της κ. Νινών.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σαλόνι της κ. Νινών). ΝΙΝΟΝ: Ξέρεις, έχω να σου πω κάτι πολύ σοβαρό. Γι' αυτό σου τηλεφώνησα. ΝΑΝΑ (μ' ενδιαφέρον): Λέγε, χρυσή μου. Σ' άκούω.

ΝΙΝΟΝ: Ο Πέτρος με άπατά! ΝΑΝΑ: Άδύνατον! ΝΙΝΟΝ: Απολύτως δυνατόν και... αποδεδειγμένο!

ΝΑΝΑ (με πολύ περισσότερο ενδιαφέρον): Αποδεδειγμένο;... (με δυσπιστία). Νομίζω πως θλίπεις φαντάσματα!

ΝΙΝΟΝ: Καθόλου! ΝΑΝΑ (άνησυχά): Έχεις άληθινές αποδείξεις;

ΝΙΝΟΝ: Χειροπιαστές! ΝΑΝΑ (άκόμη πιο άνησυχά): Και με ποιόν;

ΝΙΝΟΝ: Αυτό, δυστυχώς, δεν το ξέρω! ΝΑΝΑ (Αναπνέει με ανακούφιση): Α! Τί ξέρεις, λοιπόν;

ΝΙΝΟΝ: Τώρα, θα στα πω. (Ανάδει Ένα τσιγάρο, της προσφέρει και διηγείται νευρικά)... Ποτέ μου δεν είχα την κακή συνήθεια να ψάχνω στις τσέπες του άντρός μου. Κι' ούτε ποτέ είχα το έλαττωμα της παθολογικής ζήλειας. Έσύ το ξέρεις.

ΝΑΝΑ: Φυσικά!

ΝΙΝΟΝ: Λοιπόν!... Η καινούργια μου καμαριέρα είναι λίγο ύποπτη. Νομίζω, πως είναι κλέφτρα. Και μ' αυτή τη σκέψη, προχτές το πρωί, πριν σηκωθεί ο Πέτρος, λέω ως αδειάσω τις τσέπες του μην τυχόν και του κλέψω τίποτα. Αδειάζοντάς τις, τί νομίζεις πως βρίσκω;

ΝΑΝΑ: Τί;

ΝΙΝΟΝ: Ένα μονόπετρο «μπριγιάν»,

θαύμα!... Λέω, μπορεί να τ' άγράσσε για μένα!

ΝΑΝΑ (ταραγμένη): Φυσικά! (Παίρνει το τσιγάρο της από το άλλο χέρι).

ΝΙΝΟΝ: Μα στάσου να δης!... Το ξαναβάδω στην τσέπη του. Ξυπνεί, ντύνεται, φεύγει, γυρίζει, τρώμε, πέφτει να πάρη τον ύπνο του τον μεσημεριανό... και ξαναψάχνω στις τσέπες του! Πουθενά το μπρι... (Κυττάζει άεσφα με γουρλωμένα μάτια τα δάχτυλα της Νανάς). Να!... Αυτό ακριβώς ήταν!

ΝΑΝΑ (κατακόκκινη): Δηλαδή... θέλεις να πής σαν αυτό!... Γιατί δεν μπορεί, βέβαια, να είναι το ίδιο!

ΝΙΝΟΝ (συνέρχεται): Με συγχωρείς! Είμαι σαν τρελή πιά!... Φυσικά, ήθελα να σου πω ένα «μπριγιάν» σαν αυτό. Έ λοιπόν; Πού τώδωσε;... Δεν είναι φως φανερό;

ΝΑΝΑ: Για να δούμε! Μπορεί... να κάνει κι' εμπόριο! Μπορεί να του τώδωσαν ενέχυρο! Αποκλείεται;

ΝΙΝΟΝ: Ο Πέτρος να πάρη ενέχυρα; Δεν το πιστεύω.

ΝΑΝΑ: Άσε να δούμε, τέλος πάντων!

ΝΙΝΟΝ: Ναι, αλλά πως θα δούμε;

ΝΑΝΑ: Θα παρακολουθήσουμε!

ΝΙΝΟΝ (σκέπτεται): Είναι μια ιδέα!

ΝΑΝΑ: Ίδέα και καλή!

(Ριντώ).

ΣΚΗΝΗ 2η

(Τηλεφωνικώς)

ΠΕΤΡΟΣ: Μπρός!... Ά, λέγε, μωρό μου.

ΝΑΝΑ: "Άκου. Η γυναίκα σου, έψαξε τις τσέπες σου, είδε το «μπριγιάν» που μου χάρισε κι' έπειτα το ξαναείδε στο δάχτυλό μου!... Εύτυχώς, κατάφερα να την πείσω πως δεν είναι το ίδιο. Καταλαβαίνεις, τώρα, τί πρέπει να γίνει. Να πάρει ένα όμοιο «μπριγιάν» και να της το χαρίσεις.

ΠΕΤΡΟΣ: Ναι... αλλά... ύστερα από τόσες μέρες;

ΝΑΝΑ: Κουτέ! "Όλα έχω πρέπει να στα ρυθμίζω! Ξεχνάς πως την Πέμπτη, έχετε την επέτειο του γάμου σας;

ΠΕΤΡΟΣ: Ά, ναι! Μπράβο!... Ναννά, είσαι σπουδαία!

ΝΑΝΑ: Είμαι σύμφωνη!... Και τα μάτια σου δεκατέσσερα, κακομοιρή μου, μην τυχόν και δεν τα καταφέρεις καλά γιατί δεν έχω καμιά διάθεση να γίνω ρεζίλι και να χάσω τη φήμη της... «έναρτετης χήρας»! Άντε, γεια σου!... Και στις έφτα «έκει».

ΠΕΤΡΟΣ: Ωρεθούρα, μωρό μου!

(Ριντώ).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο σπίτι της Νινών και του Πέτρου. Το βράδυ που έχουν την επέτειο του γάμου τους. Η Νανά, σαν πιο στενή φίλη, είναι η μόνη προσκαλεσμένη στην τρυφερή συζυγική γιορτή. Το γεύμα βρίσκεται στα επιδόρπια κι' ό):

ΠΕΤΡΟΣ (άνοιγει μια μπουκάλια σαμπάνια γαλλική): Στην υγεία σου, Νινόν!

ΝΙΝΟΝ (με ψυχρή ευγένεια): Στην υγεία σου, Πέτρο!

ΠΕΤΡΟΣ (με ύφος Μινωτή όταν ήταν στην Ελλάδα καλός ήθοποιος): "Άγάπη μου, σου έχω πάρει κι' ένα δαρο για άνάμνηση της σημερινής ημέρας. (Βγάζει άπ' την τσέπη του ένα βελούδινο κουτί).

Άνοιξε το!

ΝΙΝΟΝ (παίρνει το κουτί, τ' άνοίγει και βγάζει από μέσα το «μπριγιάν» που το περιγράφεται με ικανοποίηση): "Ά, ευχαριστώ, Πέτρο! Είσαι πολύ ευγενικός!

ΝΑΝΑ: Τί περιφρομένο δαρό!... Θαύμα!

ΝΙΝΟΝ: Είναι ακριβώς σαν το δικό σου!... (Τους κυττάζει κατέματα). Μόνο που της Νανάς έχει από μέσα μια μικρή άφιέρωση. «Στην άγάπη μου»! Το δικό μου δεν την έχει!... Δεν πεiráζει! Φαίνεται πως τη Νανά, την αγαπάει περισσότερο... ο αγαπημένος της!

ΠΕΤΡΟΣ (από μέσα του): Την πάθαμε! Αυτό το είχα ξεχάσει!

ΝΑΝΑ (ταραγμένη φωνά): Τί θέλεις να πής;

ΝΙΝΟΝ (σηκώνεται): Θέλω να πω ν' άφήσης εδώ το δαχτυλίδι και να φύγης! Γιατί έσύ, δε θα μου πάρης τον άντρα μου! Γυναικάριο!

ΝΑΝΑ (σηκώνεται): Δεν καταλαβαίνω, τί έννοεις! Άλλά, επιτέλους, ναι! Έμένα αγαπάει ο Πέτρος! Έτσι, Πέτρο;

ΠΕΤΡΟΣ: ...Δεν καταλαβαίνω, τί έννοεις! Μου ζήτησες να σου αγοράσω ένα δαχτυλίδι και μου το πλήρωσες... με δώσεις! Μου είπες ακόμα να παραγγείλω στο χαράκτι να γράψω από μέσα «στην άγάπη μου». Σου έκανα τη χάρη... φιλικώς! Αυτό είν' όλο! Ούτε ήξερα τί το θέλεις!

ΝΑΝΑ (έξαλλη, στη Νινών): Τόν πιστεύεις;

ΝΙΝΟΝ (άπλά): "Όχι!... Άλλά είναι το ωραιότερο ψέμμα του που έχω άκούσει στη ζωή μου!

ΠΕΤΡΟΣ (ψιθυριστά): Γι' αυτό το είπα κι' εγώ!

(Κι' ενώ η Νανά φεύγει κατακόκκινη πετώντας χάμω το δαχτυλίδι άπ' το κακό της, ο Πέτρος σερβίρει πάλι σαμπάνια και εισπράττει μια γλυκειά χαμογελαστή επιείκεια της γυναίκας του. Τώρα πιά, φυσικά:

Αυλαία).

ΕΦΙΛΟΝ

Ευδύμα λόγια

Στο Δικαστήριο:

—Το πάθος σου για το κρασί, κατηγορούμενε, σ' έφερε ως εδώ...

—Μα τί λέτε, κύριε πρόεδρε!... Έδώ είναι το μόνο μέρος, που δεν σκέφθηκα ποτέ νάρθω να τα κοπανήσω!...

★

Έ κ ε ί ν η: Μ' αυτό το φιλί, άγάπη μου, στα είπα όλα...

Έ κ ε ί ν ο ς: Δεν κάνεις τον κόπο να μου τα ξαναπής γιατί είμαι βαρύνκοος!...

★

Η σ ύ ζ υ ο ς: Τί σημαίνει, Άναξιμανδρε, αυτή η μαύρη γυναικεία τρίχα επάνω στο σακκάκι σου;

Ο σ ύ ζ υ ο ς: Σημαίνει ότι έχεις να μου ξεσκονίσης το σακκάκι μου από τότε που έβαψες τα μαλλιά σου ξανθά!...

★

—Πώς σου φαίνονται οι νέοι μας γέροντες κύρ Άντανάκη;

—Δεν μπορώ να τους υποφέρω... Είμαι αναγκασμένος να μένω διαρκώς άμιλητος έξ ατίας των!...

—Γιατί βρε παιδί μου;

—Γιατί θέλει η γυναίκα μου ν' άκούη τί λένε!...

★

Συζητούν δυο σύζυγοι, που οι γυναίκες τους λείπουν στην έξοχή:

—Είναι περίεργο. Κάθε βδομάδα στέλνω λεφτά στη γυναίκα μου, κι' αυτή δεν μου άπαντά ούτε άν τα έλαβε καν!

—Εγώ γράφω στη δική μου κάθε βδομάδα ότι της στέλνω λεφτά, κι' εκείνη μου άπαντά άμέσως.

—Μπράβο!

—Ναι, αλλά, ξέρεις, ξεχνώ πάντα να βάλω λεφτά μέσα στο γάμμα!

Ν εξετάσωμε την αρχιτεκτονική των ποδιών, στην όρθια στάση (όταν τα κυττάζωμε από έμπρος), έά ίσοουμε ότι η γραμμή των οστών δεν είναι καθετή, άλλα λοξή στο κάτω μέρος και προς τα μέσα.

Άλλά ποια είναι η ιδανική γραμμή που πρέπει να έχουν τα πόδια; Η κλασσική αρχαιότης μας προσφέρει πολύτιμα διδάγματα. Τα τέλεια πόδια πρέπει να έφαιπώνται στα έξης σημεία (μιλούμε πάντοτε για την όρθια στάση): 1) Το επάνω μέρος των μηρών. 2) Την έσωτερική επιφάνεια των γονάτων. 3) Την έσωτερική επιφάνεια του γαστροκνημίου. 4) Τους αστραγάλους. 5) Πρέπει επίσης, στην όρθια στάση, να έφαιπώνται τα δυο μεγάλα δακτύλα.

Άλλ' αυτόι οι κανόνες βρίσκονται μόνο στα αρχαία αγάλματα και σε έλαχίστους άνδρες και γυναίκες, που άποτελούν έξαιρέσεις. Το συνηθέστερο φαινόμενο είναι (χωρίς να μιλήσωμε για άλλες δυσμορφίες) η έκτροπή του γόνατος, είτε προς τα μέσα, είτε προς τα έξω.

Η έκτροπή του γόνατος προς τα έξω είναι συνηθής στους άνδρες με δυνατόνους μύς, στους αθλητάς κλπ. Στις γυναίκες, αντίθετα, τα γόνατα λοξεύουν συνήθως προς τα μέσα.

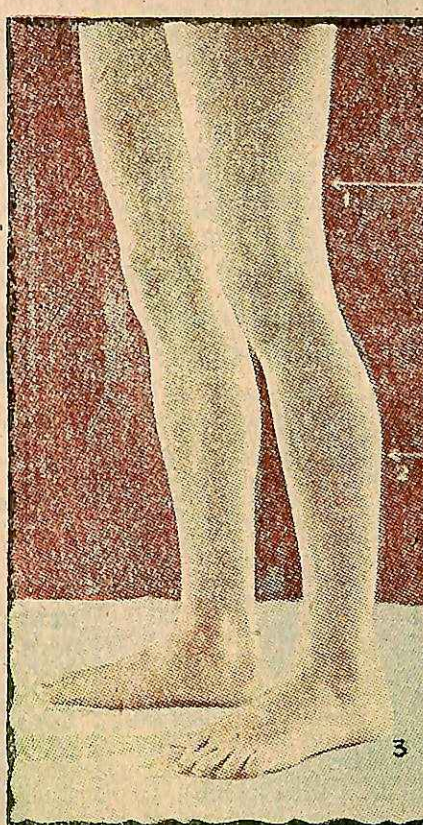
Το ότι αυτή η έλαττωματική διαμόρφωση είναι σχεδόν γενική μας κάνει να μην την βλέπωμε. Πάντως είναι μια άνωμαλία, που έχει δυσάρεστες συνέπειες στη στάση του σώματος, το βάδισμα κλπ.

Όταν τον βλέπωμε από τα πλάγια, ο άξων της κνήμης πρέπει ν' άποτελή, εκτεινώντας το γόνατο, συνέχεια του άξονος του μηρού. Άλλά συμβαίνει, πολλές φορές, η χαλαρότης των τενόντων του γόνατος να προκαλή μεγαλύτερο τέντωμα της κνήμης. Σ' αυτή την περίπτωση, οι άξονες του μηρού και της κνήμης σχηματίζουν μια όξετη γωνία, άνοιχτή προς τα έμπρος. Λέμε τότε ότι η κνήμη παρουσιάζει ύπερεκτασί.

Η κνήμη και συνεπώς ολόκληρο το σώμα στηρίζεται πάνω στην περόνη, που μεταβιβάζει το βάρος του στο πέλμα. Αυτό πάλι δεν στηρίζεται ολόκληρο πάνω στο έδαφος, άλλα μόνο πάνω, στη φτέρνα, στο πίσω μέρος και την κορυφή του πρώτου μεταταρσίου οστού στο έμπροσθιο μέρος.

Κάθε παρέκκλιση, άκόμη κι' η πιο έλαφρη, προς τα μέσα, προς τα έξω, προς τα έμπρος ή προς τα πίσω των κανονικών στηριγμάτων του ποδιού, προκαλεί διασάλευσι της ίσορροπίας όλου του σώματος κατά το βάδισμα.

Αυτή η έλλειψις ίσορροπίας είναι μικρότερη όταν το πόδι λοξεύη προς τα μέσα και άκουμπάη στο έδαφος μόνο κατά το έξωτερικό άκρο του, παρά όταν λοξεύη προς τα έξω και τείνη να στηριχθή στο έσωτερικό άκρο. Στην τελευταία περίπτωση, όλη η κνήμη ταλαντεύεται. Η ίσορροπία διατηρείται τότε μόνον χάρις σ' ένα ύπερβολικό τέντωμα των αρθρώσεων, που άπαιτεί μεγάλη και συνεχή προσπάθεια των μυών και,

Ύπερεκτασίς της ίκνιτερως κνήμης, συνεπεία χαλαρότητας των μυών του γόνατος. Το πέλμα γέρνει προς τα μέσα.

δπως είναι έπόμενο, έπαύσεται τον κόπο. Δεν πρέπει να ξεχνώμε ότι οι μύς των κατωτέρων άκρων είναι από τους περισσότερους άνεπτυγμένους και τους πιο ίσχυρους όλου του σώματος.

Οι περισσότερες γυναίκες παρουσιάζουν το έλαττωμα ότι έχοντ της κνήμης. Γι' αυτό τα πόδια των σχηματίζουν συνηθως ένα αντίαισθητικό γούδιασμα σ' αυτό το μέρος.

Ένα άλλο έλαττωμα στη γυναίκα είναι τα βαρεία πόδια. Όλοι οι μύς της κνήμης είναι, ως γνωστόν, πολύ σαρκάδεις στο άνω μέρος τους και καταλήγουν στο κάτω σε έπιμήκεις τένοντας, που είναι γερά συνδεδεμένοι με τα όστα της κνήμης. Όταν, όμως, οι μύς της κνήμης κατεβαίνουν πολύ χαμηλά και οι τένοντες δεν είναι αρκετά έπιμήκεις, η κνήμη φαίνεται πολύ βαρεία.

Οι μύς του κατωτέρου μέρους του ποδιού είναι άτροφικοί στον πολιτισμένο άνθρωπο και δεν παίζουν κανένα σχεδόν ρόλο στο βάδισμα. Η σημασία των είναι, αντίθετα, μεγάλη σε όρισμένες άσκήσεις και ειδικότερα στο χορό.

Μην περφηανεύσθε για την χαλαρότητα των αστραγάλων. Δεν είναι πλεονέκτημα, άλλα μειονέκτημα. Γιατί προδιαθέτει στις έξαρθώσεις και στην πλάτυνσι του πέλματος. Πρέπει, λοιπόν, να προσπαθήσετε να τονώσετε τους μύς σ' αυτό το μέρος και να σφιίξετε την άρθρωσί σας.

Στην όρθια στάση, πρέπει ν' άποφεύγετε να κρατάτε τα πόδια σας τ' ένα κοντά στο άλλο. Αυτό είναι κουραστικό και άντισαισθητικό. Είναι καλύτερο να ρίχνετε το βάρος σας ποτέ στο ένα πόδι και ποτέ στο άλλο. Μην διατάζετε, μάλιστα, ν' άνασηκώνετε το ένα σας πόδι πάνω στα δακτύλα, σύμφωνα με το άρμονικό πρότυπο των αρχαίων αγαλμάτων. Τίποτε δεν βαρύνει περισσότερο τη γυναικεία σιλουέττα άπ' την άκαμπτη στάση. Το μυστικό της γοητείας είναι η εύλυγισία και η κυματοειδής κίνησις της μέσης και των γονάτων.

Όταν περπατάτε, όταν τρέχετε, όταν κατεβαίνετε μια σκάλα κλπ. μην βάζετε πρώτα τη φτέρνα, άλλα τη μύτη του ποδιού. Όταν βάζετε πρώτα τη φτέρνα, αυτή η κίνησις κάνει ολόκληρο το σώμα σας να ταλαντεύεται και σας άναγκάζει να πετάξετε την κοιλία σας προς τα έξω.

Ένώ, αντίθετα, αν βάλετε πρώτα τα δακτύλα, η κίνησις σας γίνεται άνάσφρη κι' έλαστική και η κοιλία σας παραμένει στην κανονική της θέσι. Για να συνηθίσετε σ' αυτό το είδος του Βαδίσματος, είναι καλό να περπατάτε ζυπόλητη και με τις άκρες των ποδιών σας μέσα στο δωμάτιό σας κάθε φορά που σας δίνεται ευκαιρία.

Δεν πρέπει να ξεχνάτε ποτέ ότι το βάδισμα είναι η «βιτρίνα» της γυναίκας, το βασικό στοιχείο της γοητείας της, που ξεχωρίζει από μακριά και πριν άπ' όλα τ' άλλα.

Η χάρις και η άρμονία ΤΟΥ ΒΑΔΙΣΜΑΤΟΣ

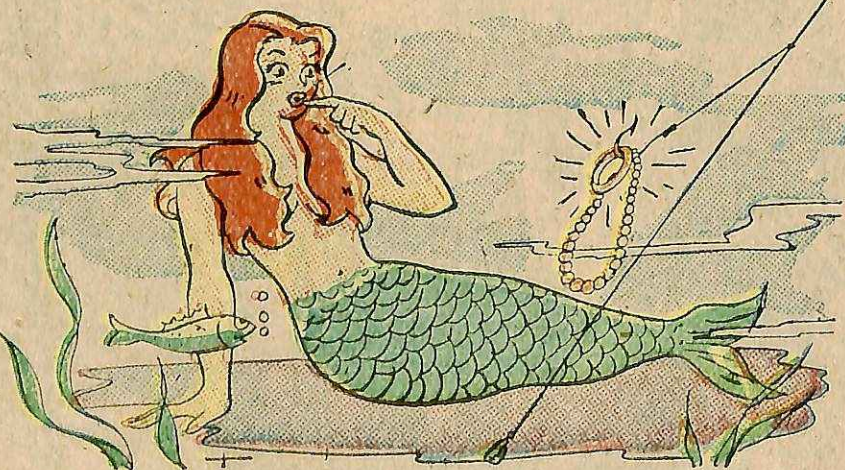
Μερικά πράγματα που πρέπει να προσέχετε

Ένώ, αντίθετα, αν βάλετε πρώτα τα δακτύλα, η κίνησις σας γίνεται άνάσφρη κι' έλαστική και η κοιλία σας παραμένει στην κανονική της θέσι. Για να συνηθίσετε σ' αυτό το είδος του Βαδίσματος, είναι καλό να περπατάτε ζυπόλητη και με τις άκρες των ποδιών σας μέσα στο δωμάτιό σας κάθε φορά που σας δίνεται ευκαιρία.

Δεν πρέπει να ξεχνάτε ποτέ ότι το βάδισμα είναι η «βιτρίνα» της γυναίκας, το βασικό στοιχείο της γοητείας της, που ξεχωρίζει από μακριά και πριν άπ' όλα τ' άλλα.

Σχεδιάσματα που δείχνουν τη διεύθυνσι του άξονος της κνήμης, από το έμπροσθιο μέρος. 1. Ίδανική στάσις, σύμφωνη με τα πρότυπα της κλασσικής αρχαιότητος. 2. Γόνατα προς τα έξω. Διαμόρφωσις συνηθής στους άνδρες. 3. Γόνατα προς τα μέσα. Διαμόρφωσις συνηθής στις γυναίκες. Διεύθυνσις του άξονος της κνήμης από τα πλάγια. 4. Ίδανική στάσις.

Το δόλωμα...

Έρωτες με έναν «δερβίση»

Ο ύπαστυνός κ. Μιχαηλίδης μας αφηγήθηκε τελευταία, μία συντακτική υπόθεση έρωτος που τον είχε απασχολήσει εδώ και μερικά χρόνια. Είπε εξαιρετικά ενδιαφέρον, γι' αυτό αξίζει τον κόπο να την διαβάσετε κι' εσείς:

Ένα απόγευμα πήγε στο γραφείο του, έναν καλοντυμένο κύριο. Φαινόταν από τους τρόπους του ότι ανήκε στην αριστοκρατία. Εκείνο ωστόσο που έκανε εντύπωση στον άστυνομικό ήταν το ύψος του. Ο άνθρωπος φαινόταν περίλυπος.

— Τι σας συμβαίνει; άπορησε ο κ. Μιχαηλίδης.

— Ήρθα, του εξήγησε ο επισκέπτης του, να σας ζητήσω τη βοήθειά σας. Είμαι πιά ένας χαμένος άνθρωπος. Μου λέρωσαν τ' όνομά μου, κατεστράφη το σπίτι μου κι' η οικογένειά μου, που τόσο αγαπώ είναι μοιραίο να διαλυθεί. Με συγχωρείτε για την αδυναμία μου που με βλέπετε να κλαίω. Μά κάθε άνθρωπος, έχει μία ώριμη άνοιξη. Από εκεί και πέρα δεν μπορεί πια να προσποιηθεί. Ναι, είμαι ένας χαμένος άνθρωπος. Είμαι πλούσιος, πολύ πλούσιος, σπουδάζω στην Ευρώπη, μα όλα αυτά δεν έχουν πια καμμία σημασία. Είμαι σήμερα ένας άπατημένος σύζυγος.

Ο κ. Μιχαηλίδης που έχει ιδή χιλιάδες τέτοιες υποθέσεις, προσπάθησε να εξηγήσει στον επισκέπτη του ότι η ζωή δεν είναι τόσο τραγική όσο αυτός την φανταζόταν.

— Όχι, όχι, άφησε με να σας εξηγήσω, παρατήρησε εκείνος. Όταν εδώ και δέκα χρόνια τελείωσα τις σπουδές μου στην Ευρώπη και γύρισα στο σπίτι μου, άρχισα να σκέπτομαι ότι ήταν καιρός να δημιουργήσω οικογένεια. Μέσα στον κύκλο μου, μου είχε κάνει εντύπωση μία κοπέλλα για την ωμορφιά της. Συνδεθήκαμε και συμφωνήσαμε να παντρευτούμε. Μά τότε αντέδρασαν τ' αδελφία της. Δεν ήθελαν να παντρευτεί από έρωτα ή αδελφία τους. «Θα γίνει δυστυχισμένη, της παρατήρησαν, γιατί ο έρωτας τυφλώνει τους ανθρώπους και δεν τους αφήνει να βλέπουν τις αδυναμίες τους». Όμολογώ ότι σήμερα τους δικαιώσω. Μά τότε τόσο εκείνη, όσο κι' εγώ δεν τους άκουσαμε. Προτιμήσαμε ν' ακούσουμε τη φωνή της καρδιάς μας και παντρευτήκαμε. Τα πρώτα χρόνια της ζωής μας ήταν ευτυχισμένα. Είχαμε αποκτήσει κι' ένα κοριτσάκι που συγκεντρώνει όλες τις φροντίδες μας. Όλοι με μακάριζαν για την επιτυχία που είχα κάνει στο γάμο μου. Έτσι άφοσιώθηκαν στην επίτησή μου, γίνονταν πασίγνωστος, υπέροχος και να γίνω ένας χρήσιμος άνθρωπος.

Μία μέρα όμως εκεί που μελετούσα ένα βιβλίο μου, μπήκε άδορυβα το κοριτσάκι μας στο γραφείο μου. Το είδα ότι κάτι το απασχολούσε και ότι ήταν πολύ σκεπτικό.

— Τι έχεις, Νίνα κι' είσαι στενοχωρημένη; τη ρώτησα.

— Η μαμά, μου είπε, έφυγε και πάλι διασπασμένη σήμερα τ' απόγευμα δίχως καθόλου να με προσέξει. Κάθε απόγευμα θυαίνει μόνη της από το σπίτι. Πρόσεξα ότι πρώτα χτυπάει το τηλέφωνο. Παίρνει το ακουστικό και μιλάει με χαρά κι' ύστερα νύνεται διασπαστικά και φεύγει σαν τρελή...

— Μή λες άνοησίες, Νίνα, της είπα αυστηρά, δεν κάνει να άκουσ πίσω από τις πόρτες. Πήγαινε να παίξεις...

Τό βράδυ όμως, με τρόπο, ρώτησα τη γυναίκα μου. Είδα όμως με δικαιολογημένη έκπληξη ότι μου απέκρυψε τα τηλεφωνήματα κι' αυτές τις απογευματινές εξόδους της. Δεν ξέρω τί μ' έκανε να ενδιαφερθώ γι' αυτή την περίπτωση της και να διαπιστώσω τα τηλεφωνήματά της και τις άπουσιές της. Μά και απέναντί μου φαινόταν αλλαγμένη. Αντιλαμβάνομαι ότι η παρουσία μου την ένοχλούσε.

Έκανα τότε κάτι που δεν έσπευξε. Μία μέρα κατώρθωσα ν' ανοίξω το ιδιαίτερο γραφείο της. Κι' εκεί εύρηκα αυτά τα γράμματα.

Κι' έριξε επάνω στο τραπέζι του άστυνομικού μία δέσμη επιστολών. Εκείνο όμως που έκανε εντύπωση στον άστυνομικό ήταν ο γραφικός χαρακτήρας των επιστολών, οι φοβερές ανωρθογραφίες τους κι' οι χυδαίες φράσεις τους.

Πολύ φοβόμουν, παρατήρησε ο επισκέπτης, στον άστυνομικό, ότι πρόκειται περί ενός χυδαίου υποκειμένου το οποίο δεν ξέρω πως έχει μπλέξει στα δίχτυα του τη γυναίκα μου. Αυτό θα σας παρακαλέσω να εξακριβώσετε.

Ο κ. Μιχαηλίδης πράγματι, έπεληφθη με την λεπτότητα που τον διακρίνει, αυτής της υποθέσεως. Λίγο αργότερα διαπιστώνει την αλήθεια. Η όμορφη αριστοκράτισσα είχε έρωτα με τρελά έναν κακοποιό. Τον αγαπούσε γιατί ήταν καλός χορευτής, άνθρωπος της «πιάτσας», «βαρύς μάγκας», παλληκάρης και «δερβίσης». Τι κοινό τώρα υπήρχε μεταξύ αυτής της αριστοκράτισσας κι' αυτού του «δερβίση» μόνον ο Θεός το ήξερε! Το γεγονός ήταν όμως ότι αυτή είχε ξετρελλαθεί και για κατήρι του ξεχνούσε τη θέση της, τον άνδρα της και το παιδί τους.

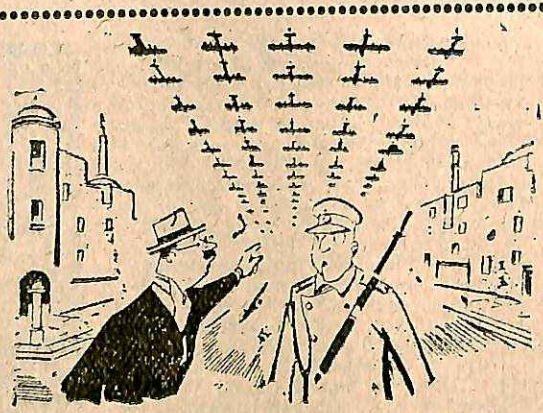
Λίγο αργότερα ο άστυνομικός διαπίστωνε την περίπτωση της παραδίσεως της συζυγικής πίστης. Ο πλούσιος αριστοκράτης έπαυσε διαζύγιο κι' εκείνη παντρεύεται το «δερβίση» της.

Μά οι «μάγκες» δεν κάνουν για τη συζυγική ζωή. Αφού της έφαγε όλα τα λεφτά της, την εγκατέλειψε στο έλεος της τύχης της. Μά εκείνη ακούη τον αγαπάει κι' επιμένει να κάνει ό,τι της ζητήσει, φτάνει να την θυμάται καμμία φορά στο φτωχικό δωμάτιό που ζει. Η γυναίκα αυτή είναι τόσο τυφλωμένη από το πάθος της ώστε και σήμερα δεν καταλαβαίνει τη φοβερή δυστυχία της και δεν επιθυμεί ούτε το μέγαρο του συζύγου της, ούτε το παιδί της.

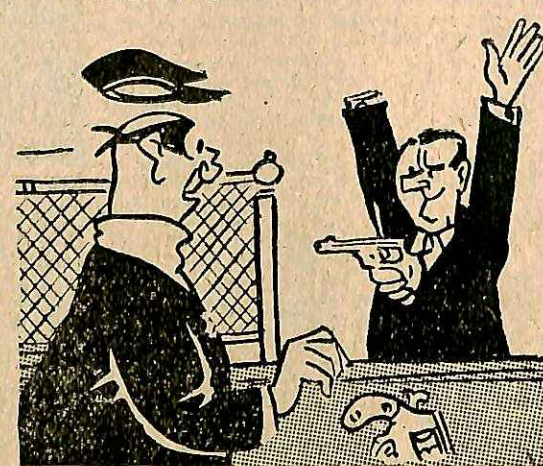
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ο μικρότερος καπνιστής

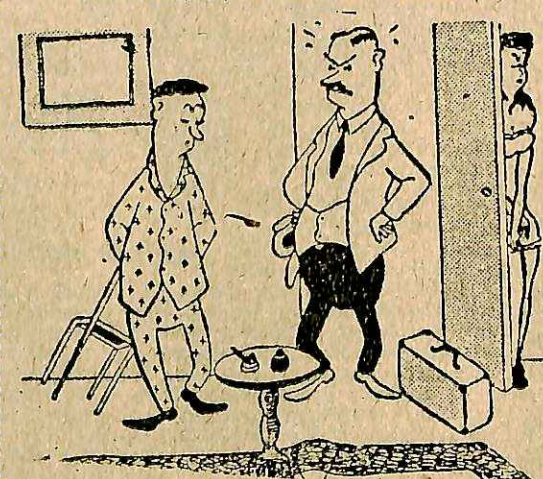
Ήταν μόλις ενός έτους ο μικρός Λάρενς Φίλιπς, στο Σπρίνγκφιλντ της Μασαχουσέτης, όταν άρχισε να τραβάει μ' ευχαρίστηση, ορυφές «π» τη τσιγάρα της γιαγιάς του! Συνήθισε δε τόσο πολύ στο κάπνισμα, ώστε τώρα που είναι δύο ετών, καπνίζει δυο πούρα την ημέρα, ένα το πρωί κι' ένα το απόγευμα! Η μητέρα του είναι ένθουσιασμένη!

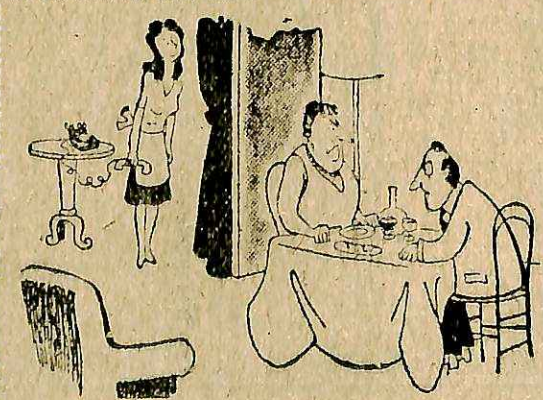
Μήπως ξέρεις από πού πέφτει το Βερολίνο;...

Όταν ο ταμίας είναι ταχυδακτυλουργός...

Τη πίπα μου, τις πιτζάμες μου... Μήπως θα βελάτε να σας δώσω και τη γυναίκα μου;...

ΤΟΜΠΟΛΑ

Κάποια δεσποινίς Σούζυ των «Φοκί Μπερζέρ» ζητάει τον κύριο!...

Χαρίλαος Τρικούπης

ΕΥΝΟΗΤΟ είναι ότι για νά «συμπιέση» κανείς το πορτραίτο του μεγάλου αυτού πολιτικού και πρωθυπουργού της Ελλάδας, μέσα σε μία σελίδα του «Θησαυρού», θα ρίξη αβέλα μια μελαγχολική ματιά στην πέννα του και θα επαναλάβει του Γάλλου σοφού το δίκαιο ρητό:

— Πτωχή πέννα μου! Όποιον άθλιον έργαλειον εις χείρας μου!

Άλλ' ήτο «πεπρωμένον» και... «αναμενόμενον», που έλεγε και ο μακαρής ο Σίμος, να γίνει και αυτό, για τον εξαιρετικό άνδρα που έφερε και το συμβολικό όνομα της χαράς του λαού (Χαρίλαος) γιατί γεννήθηκε στο Ναύπλιο ακριβώς την ώρα που άνηγγεθ (11 Ιουλίου 1832) η υπογραφή του συμφώνου της ανεξαρτησίας της Ελλάδας.

Έτυχε εκείνη την ώρα να βροντήσουν τα κανόνια του Παλαμηδίου, κι' ο ναύαρχος Μισούλης, που βρέθηκε στο σπίτι του Σπ. Τρικούπη, μπήκε άσυγκράτητος στο δωμάτιό της λεχώνας και φώναξε:

— Κυρά - Κατερίνα, φίλος και πρώτος κουμπάρος, ενάδι!...

Οι γονείς δέχτηκαν, με χαρά, την προσφορά του ένδοξου ναυάρχου. Και σε λίγες μέρες έγιναν τα βαφτίσια του πρώτου παιδιού του Σπυριδωνος Τρικούπη, του Χαρίλαου.

Εάν ανατρέξω κανείς στις παραδόσεις της νεανικής ηλικίας του Χαρίλαου Τρικούπη, θ' απαντήσει, πολλές, πάρα πολλές φωτεινές ενδείξεις για την εξέλιξη του απ' τη νομική επιστήμη στη διπλωματία και για την γοργή, έπειτα ανέλιξή του, στην πολιτική.

Με το σπουδαίο πνευματικό του περιεχόμενο υπηρέτησε, μετά τις σπουδές του, ως γραμματέας στην Πρεσβεία του Λονδίνου, όπου έφυγε ο πατέρας του που ήταν πρέσβης εκεί και ήρθε πληρεξούσιος εδώ, στην Έθνοσυνέλευση το 1863.

Ακριβώς, απ' την

έποχή εκείνη άρχισε η θριαμβευτική «ανούσα» στην πολιτική του Χαρίλαου Τρικούπη, άμέσως, μετά την ιστορική διπλωματική επιτυχία του να εξασφαλίση την ένωση της Επτανήσου με την Ελλάδα και την έκλογή του Γεωργίου Α'.

Όστόσο, όταν ήρθε εδώ, το πρώτο του καθήκον έκρινε ότι ήταν να εκπληρώσει τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις. Ήταν, τότε, η εποχή της Έθνοφυλακής. Τον ένθουσιασμο των έθνοφυλάκων, τότε, είχε γαλθανήσει ο Γεώργιος Παράσχος (άδελφός του Αχιλλέως) με τους πεταχτούς στίχους του:

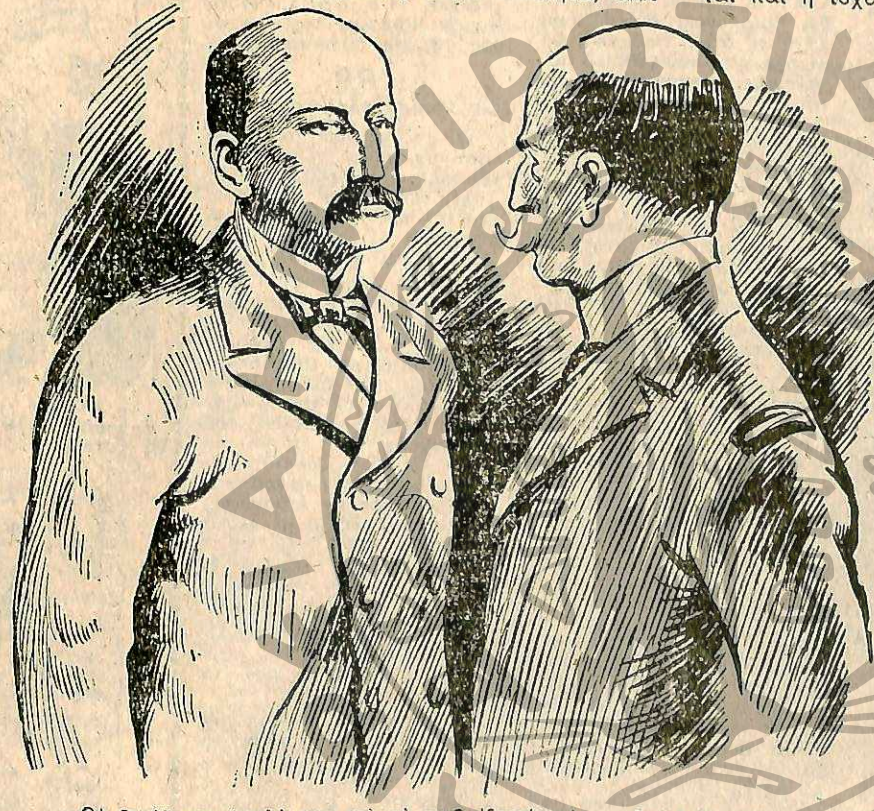
«Σε δακτυλιθύνει μέση το σπαθί κι' έχω φορό κι' όπλος θέλω και μ' άρέσει την πατρίδα μου φρουρά!».

Αδιάφορος, λοιπόν, για την εξέλιξη του, ο Τρικούπης μόλις έφθασε στας Αθήνας, πήγε και παρουσιάστηκε στον άρχηγό της Έθνοφυλακής Βυζάντιο που τον δέχτηκε με υπερηφάνεια.

Σε συγχάριρα, παιδί μου, το είπα ο Βυζάντιος, που ήρθες για νά υπηρετήσεις στις δύσκολες στιγμές την πατρίδα σου και θα διατάξω άμέσως να καταταχθείς και νά άποσπασθής στο γραφείο μου, διότι έχω ανάγκη έγγραμμάτων ανθρών!

Ο νεαρός Τρικούπης, τότε, εις «στάσιν άσπλην προσοχής» και με την άκαμπτη αξιοπρέπεια του, άπάντησε άμέσως, χωρίς διαταγμό:

— Ευχαριστώ, κύριε διοικητά, άλλ'

Θά δεχθώ την έντολή σας που με τιμά έξαιρέτως!... είπα ο Τρικούπης στο Βασιλιά Γεώργιο.

έπιθυμώ ν' άγωνισθώ τώρα, με το όπλον και όχι με τον κονδυλοφόρο! Γι' αυτό ήρθα, άλλωστε!

Κατεπλάγη με την άπάντησή αυτή ο Βυζάντιος, αλλά και δεν είπε λέξη. Σε δύο άρες ο Χαρίλαος Τρικούπης κατατάχτηκε ως άπλως έθνοφύλακας, στον ίδιο λόγο της συνοικίας Νεαπόλεως όπου είχε καταταχθεί και ο έπίσης νεαρός τότε, Στέφανος Δραγούμης.

Έτσι, συμπληρώσαν, τότε, οι δύο μάλλοντες πρωθυπουργοί της Ελλάδας, στον ίδιο λόγο, χωρίς βέβαια να φαντάζονται ότι ή μοίρα τους προώριζε νά κυβερνήσουν την Ελλάδα.

Τό κυβερνητικό έργο του Χαρίλαου Τρικούπη δεν περιγράφεται σύντομα. Τό μόνο που μπορεί, με λίγες γραμμές, νά γραφή είναι ότι στις έπτά φορές που έγινε πρωθυπουργός, ο τόπος είδε μεγάλες ημέρες και μεγάλα έργα. Φύσηξε, τότε, άερας πολιτισμού στην Ελλάδα και για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, ο τόπος βρήκε την ήσυχία του και ο έλληνικός λαός πέρασε εύτυχισμένα και ξένοιαστα χρόνια.

Ο Τρικούπης έπίστευε και έμεινε πάντα πιστός στο κοινοδοιευτικό πολιτεύμα. Όταν πρωτόγινε, πολύ νέος, πρωθυπουργός, πήρε την έντολή (24 Απριλίου 1875) ακριβώς όταν οι άλλοι άρχηγοί είχαν γίνει άνω-κάτω. Έγιναν τούμπανο από φθορά.

Ο Γεώργιος Α', τότε, του είπα:

— Όλοι θέλουν νά διοικήσουν και όλοι κατορθώνουν νά φθειρύνονται πριν προφθάσουν νά χρησιμοποιηθούν, ενώ άρχίζουν με τόσο καλές διαθέσεις!

Πριν νά δεχτή την έντολή, ο Τρικούπης είπα στον Βασιλέα:

— Θα δεχθώ την έντολή σας που με τιμά έξαιρέτως! Άλλά θά ζητήσω την έγκρισή του λαού. Έπ' αυτής στριβήται και ή ισχύς του Ανωτάτου Άρχοντος και ή δύναμις του Κυβερνήτου!

Με τις πεποιθήσεις αυτές, ο μεγάλος Μισολογγίτης άρχηγός κατώρθωσε έπι πολλά χρόνια νά κρατήσει τη δύναμή του και νά κυβερνήσει με μικρά διαλείμματα, την Ελλάδα, με σπουδαιότητα θράση και άπόδοσι, απ' τό 1875 ως τά 1895.

Ο πρόεδρος θανάτος του (1896) στις Κάννες της Γαλλίας όπου πήγε, μετά την άποτυχία του κοιμιστός του στις εκλογές, υπήρξε πλήνναι για την Ελλάδα. Όλος ο τόπος τον έκλαψε τότε και θυμήθηκε την ιστορική φράση του:

— Κύριοι, ανθ' ήμων ό Γουλιμής καληνύκτα σας!

Από τότε, είπαν συχνά οι Έλληνες:

— Ποδ' είσαι καύ- μένε Τρικούπη! Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΕΡΙΟΝ ΠΟΥ ΤΑ ΚΑΙΕΙ ΟΛΑ

Χρησιμοποιείται για την
ατομική βόμβα

Τό δραστήκιότερο χημικό
στοιχείο απ' όσα ανακαλύ-
φθηκαν ποτέ, είναι ένα τρο-
μερό πρασινοκίτρινο αέριο,
που ονομάζεται «φθόριον».
Πήρε την ονομασία αυτή
γιατί φθείρει, καταστρέφει
το κάθε τι. Καίει το άσφα-
λι, το μολύβι, το χαλκό, το
χρυσάφι, το χυράσι, το ά-
σχημα, την πλαστική... Καίει
ακόμη και τον αιώνα, το
γυαλί και... το νερό!

Στο Πανεπιστήμιο της
Καλιφόρνιας, ένας φοιτητής
διωχέτευε λίγο φθόριον μέσα
από μια γυάλινη συσκευή.
Ξαφνικά ανέληφθη ότι υ-
πήρχε κάπου μια μικρή τρύ-
πα και θέλησε να την φρά-
ξει, διαπυρώνοντας το γυαλί
στο σημείο εκείνο. «Αμέσως
όλη η συσκευή πήρε φωτιά
και μετεβλήθη σ' ένα σύννε-
φο καπνού, απ' τη χημική
ένωση του γυαλιού με το
φθόριον.

Ένας άλλος επιστήμων
πέρασε απρόσδεκτα το χέρι
του μέσα από ένα ρεύμα
φθορίου κι είδε με φρίκη να
παίρνουν φωτιά τα νύχια
του. «Άλλος πάλι, στο Πα-
νεπιστήμιο Κολομβία ανα-
κινούσε ένα δοχείο, που πε-
ριείχε μια ένωση φθορίου. Ε-
ξαφνα, το δοχείο έσκαψε,
κάπκε μέσα στα χέρια του.
Ευτυχώς δέ που κύτταξε άλ-
λο το στιγμή εκείνη, κι έ-
τσι διέσωσε τα μάτια του.

«Αλλά και πολλοί άλλοι
χημικοί έχουν σημάδια από
έγκαυμα φθορίου.
«Όστόσο, το φοβερό αυτό
αέριον έχει σήμερα δαμα-
σθή. Οι χημικοί βρήκαν τον
τρόπο να το «παρατρέφουν»
με άλλα στοιχεία και να το
κάνουν ακίνδυνο—γιατί μό-
νον έλευθερο το φθόριον εί-
νε επικίνδυνο, ενώ υπό μορ-
φήν ένωσης, γίνεται εντε-
λώς αβλαβές. Μάλιστα, ενώ
το αέριο φθόριον κατακαίει
τους ζωντανούς Ιστούς, οι
ένώσεις του σώζουν τη ζωή.
Πράγματι, έχουν παρασκευα-
σθή ήδη φθοριούχα αντιση-
πτικά, σουλφαμίδες, φάρμα-
κα κατά της έλκυσσης και
της συφιλίδος, ανασθητικά
αποτελεσματικά και ασφα-
λή, κλπ.

Τό αέριο φθόριον κατα-
στρέφει ταχύτατα τα υφά-
σματα. Με τις ένώσεις του
όμως παράγονται ωραιότα-
τες βαφές για ύφασματα λε-
πτά. Μία απ' τις πρώτες τέ-
τοιες βαφές χρησιμοποιήσαν
οι Γερμανοί χημικοί για το
λαμπρό κόκκινο χρώμα της
αζοϊκής σημαίας. Οι Α-
μερικανοί χημικοί αντιπα-
θούν στη σημαία αυτή, άλ-

λά αναγκάστηκαν να παρα-
δεχθούν ότι τό κόκκινο χρώ-
μα της ήταν υπέροχο. Κι
έφτιασαν κατόπιν άλλα πα-
ρόμοια, σε διάφορες απο-
χρώσεις του κόκκινου, του
μπλε και του πράσινου, ευ-
χάριστα στο μάτι κι άνε-
κτικά στον ήλιο και στα χη-
μικά διαλυτικά. «Ένα απ' τα
χρώματα αυτά μάλιστα α-
πεδείχθη τυχερώς ότι έχει Ι-
σχυρές μικροβιοκτόνους Ι-
διότητες.

Τό φθόριον καίει ή κατα-
τρώγει όλα τα κοινά μέταλ-
λα. Κι' όμως παράγονται
τώρα φθοριούχα λιπαντικά
λάδια, που προφυλάσσουν
περίφημα τα μέταλλα των
μηχανών απ' τη φθορά της
τριβής, διατηρούν δέ τη λι-
παντική τους ικανότητα ά-
κόμη και σε θερμοκρασίες
δπου λιώνουν πολλά μέταλ-
λα. «Έξ άλλου, οι κατα-
σκευαστάι αυτοκινήτων σχε-
διάζουν να χρησιμοποιήσουν
μέσα σε πυλεια τελείως
κλειστά ένα ψυκτικό υγρό
φθοριούχον, αντί νερού.

Κατασκευάστηκαν επίσης
συνθετικές πλαστικές ού-
σιες, με βάση το φθόριον,
που αντέχουν στη θερμότη-
τα, τό όξεία, τό αλκάλια...
και την επίδραση του ίδιου
του φθορίου. Υπάρχουν νέα
έντομοκτόνα, βυροδεφικά
προϊόντα, ούσιες για τη συν-
τήρηση τροφών, τσιμέντο α-
διάβροχο, κλπ., όλα από έ-
νώσεις του φθορίου.

Κι' οι χημικοί βεβαιώνουν
ότι βρίσκονται ακόμη στην
άρχη κι' ότι ή πρακτική έ-
κμετάλλευση του φθορίου πα-
ρουσιάζει τεράστιες δυνατό-
τητες.

Στη φύση, τό φθόριον
βρίσκεται βεβαίως ένωμένο
με άλλα στοιχεία, ιδίως στα
δρυκτά «φθορίτην» και
«κρυόλιθον». Για ν' απομο-
νωθή απ' τις ένώσεις του
αυτές, χρησιμοποιείται ή ή-
λεκτρολύση. Είναι όμως μία
μέθοδος κάθε άλλο παρά εύ-
κολη κι' ακίνδυνη. «Ο Γάλ-
λος χημικός Μουασσάν, που
την εφημέρισε για πρώτη
φορά τό 1886, λίγο έλειψε
να τό πληρώσει με τη ζωή
του. Ευτυχώς διασώθηκε και
πήρε τό βραβείο Νόμπελ
για τις ανακαλύψεις του.

Φαντασθήτε τώρα την κα-
τάπληξη μερικών Αμερικα-
νών χημικών, όταν στα χρό-
νια τό δεύτερου πολέμου,
έλαβαν την έντολή να πα-
ραγάγουν... 500 χιλιάδες
τόνους απ' τό διαβολικό
αυτό αέριον, τό φθόριον!...
Τί χρειαζόταν ή τεραστίη
αυτή ποσότης; Για την κα-
τασκευή της ατομικής βόμ-
δας.

Πράγματι, δ χημικός
Γκρός είχε ανακαλύψει, τό
1931, ότι τό ούράνιον μπο-
ρεί να παράγει αέριο μορφή
αν ένωθή με φθόριον. «Όταν
λοιπόν οι επιστήμονες που
ασχολήθηκαν με την ατομ-
ική βόμβα, ανέζησαν τον
τρόπο να ξεχωρίζουν τό κοι-

νό ούράνιον 238 απ' τό ρα-
διενεργό ούράνιον 235, σκέ-
φθηκαν να μεταχειρισθούν
τή μέθοδο Γκρός: να εξαε-
ρώσουν δηλαδή τό μίγμα κι'
έπειτα να διαχωρίζουν τό
δυό αέρια.

Για τό σκοπό αυτό τους
χρειαζόταν φθόριον, σε τε-
ράστιες ποσότητες. Πώς ό-
μως να τό παραγάγουν, να τό
άποθηκεύσουν, να τό με-
ταφέρουν; Τί συσκευές, σω-
λίνες, άντλίες, δοχεία, κλπ.,
να μεταχειρισθούν, αφού τό
φθόριον κατέστρεφε όλα τα
συνηθισμένα υλικά;

«Όστόσο έλυσαν τό μεγα-
λά αυτά τεχνικά προβλήμα-
τα. Έπενόησαν δηλαδή και-
νούργιες πλαστικές ούσιες,
απρόσβλητες απ' τό ισχυρό
αέριο. Κι' έτσι ή παραγωγή
έκατοντάδων χιλιάδων τό-
νων φθορίου έγινε χωρίς να
σημειωθεί παρά ένα μόνο δυ-
στυχήμα: μία έκρηξη που
κατέστρεψε ένα εργοστάσιο
και σκοτώσε δυό ανθρώπους.

Στό διάστημα της έργα-
σίας αυτής, βρέθηκαν κι'
άλλες άγνωστες ένώσεις του
φθορίου, με πολύτιμες ιδιο-
τητες — όπως γράψαμε και
στην άρχή. Χάρης σ' αυτές,
εφαρμόστηκαν σημαντικές
τελειοποιήσεις σε διάφορες
βιομηχανίες.

«Από μία ένωση π.χ. φθο-
ρίου και κάρβουνου κατα-
σκευάζονται σήμερα υφά-
σματα, που όχι μόνο δέν ά-
νάδουν, αλλά και καταπνί-
γουν τη φωτιά. Τό ίδιο προ-
φυλακτικό αποτέλεσμα έχει
μία βαφή για τους τοίχους,
με βάση αυτή την ένωση.

Τέλος, παρετήρηθη ότι οι
μικρές ποσότητες φθορίου,
που εισχωρούσαν στον όρ-
γανισμό των εργαζομένων,
προστάτευαν
τά δόντια τους απ' την τε-
ρήδονα. «Η ανακάλυψη αυτή
άνοιξε καινούργιους όρίζον-
τες για την οδοντιατρική.

ΟΟ

ΟΙ ΣΤΟΛΕΣ ΤΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Οι ναύτες του πολεμικού
ναυτικού όλων των χωρών
του κόσμου φορούν γιακάδες
μπλέ, με λευκά σειρήνια.
Ξέρετε πως βγήκε αυτή ή
συνήθεια;

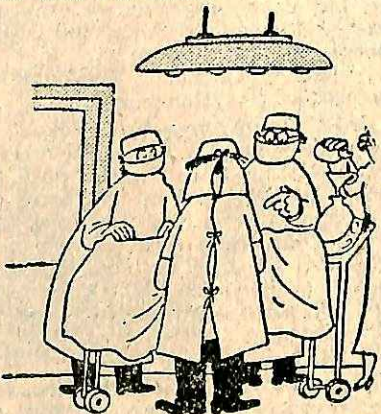
Κατά τό 1745, δ βασι-
λιάς της Αγγλίας Γεώρ-
γιος δ 3ος είχε οργανώσει
ένα κυνήγι. «Ανάμεσα σε
πολλούς άλλους ευγενείς
της ανωτάτης άριστοκρα-
τίας που μετείχαν σ' αυτό
ήταν και δ δούξ του Μπέντ-
φορντ, πρώτος λόρδος του
Ναυαρχείου μαζί με τη γυ-
ναίκα του. «Η δούκισσα φο-
ρούσε εκείνη την ημέρα μία
μπλέ τουαλέττα ίππασίας,
με γιακά γαλάζιο με λευκά
σειρήνια.

«Ο βασιλιάς Γεώργιος έ-
μεινε ένθουσιασμένος βλέ-
ποντας αυτό τό συνδυασμό.
— «Αγαπητέ μου δούξ, εί-
πε στον Μπέντφορντ, γιατί
δέν τον καθιερώνετε και για
τους ναύτες σας;

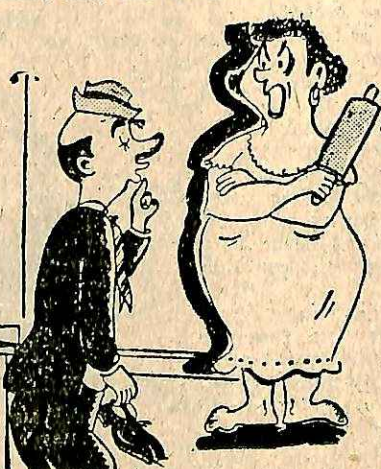
«Ο δούξ του Μπέντφορντ
άκολουθησε τη συμβουλή
και σε λίγο οι μπλέ γιακά-
δες με τα λευκά σειρήνια
καθιερώθηκαν στο άγγλικό
ναυτικό. «Από κεί πέρασαν
στο πολεμικό ναυτικό όλων
των χωρών του κόσμου.

— Σε είχα για έξυπνο άνθρωπο, ρε
Μιστόκλη... Αλλά από τότε που τό έ-
σκασες με τη γυναίκα μου, έχασα πά-
σαν ιδεάν για σένα!...

— Δεν του χρειάζεται ναρκωτικό!...
Μόλις μας είδε λιποθύμησε!...

— Στάσου γυναίκα, δέν επιστρέφω...
«Έρχομαι άπλώς να πάρω λεφτά και
θα ξαναφύγω!...

— Είλν' ο μόνος τρόπος, για να μεί-
νη δ μικρός στο κρεβάτι του!...

Η ΝΗΣΤΕΙΑ και τ' ανέκδοτά της

Σαρακοστιανό... άρνάκι του γά-
λακτες

«Όπως είναι γνωστό, οι τιμωρίες
ήσαν αυστηρότατες άλλοτε έναντιόν
έκείνων που παρέβαιναν την προπα-
σχαλίη νηστείας.

«Ο Καρλομάγνος μάλιστα είχε
έκδώσει ένα διάταγμα που επέβαλλε
την ποινή του θανάτου στους διά-
φορους παραβάτες.

«Ο Μπραυτόμ (1550 - 1620) ά-
ναφέρει σ' ένα βιβλίο του τό πρωτο-
φανές ρεζιλίκι μίας γυναίκας που
την έπιασαν να μαγειρεύη άρνάκι
κατά την προπασχάλιη περίοδο.

Τό περιστατικό αυτό έγινε στο
Παρίσι.

«Η άστυνομία έπιασε την άμαρ-
τωλή Παρίσιανη και την περιέφερε
σ' όλη την πόλη, αφού της φόρεσε
στο κεφάλι τον τέττερο που μαγει-
ρευε και της κρέμασε στο λαιμό τό
κομμάτι του κρέατος!

Και στην Ολλανδία, όπως άνα-
φέρει δ Έρασμος, οι μαστιγώσεις
έναντιόν των παραβατών της νη-
στείας ήσαν συνθηότατες.

Κατά τον 13ον αιώνα συνέβη και
τό εξής εξωφρενικό: «Η Δυτική Έκ-
κλησία, ακολουθώντας τό δόγμα
του Αγίου Θωμά ότι... «τά που-
λιά που ζούν στο νερό είναι νηστή-
σιμα», επέτρεψε στους πιστούς να
τρώνε τις χήνες και τις πάπιες!

Σιγά-σιγά μάλιστα, δ λαός, έ-
βαλε χέρι και στις κόττες, έστω
κι' αν δέν ήσαν «υδρόβιες». Πολλοί
μάλιστα έτρωγαν κατά την περίοδο
της νηστείας ακόμα και τους βα-
τραχούς και τις χελώνες.

Μαζί με τις κόττες θεωρήθηκαν
νηστήσιμα και τα αυγά. Κι' δ λαός
τό έρριξε στην αυγοφαγία κατά τη
σαρανταήμερη νηστεία.

★

Κατά τό 1420 παρουσιάστηκε
έλλειψις λαδιού. «Ο λαός υπόφερε
φρίχτα. Νήστευε κυριολεκτικά γιατί
δέν είχε τί να φάη. Από τη δύσκο-
λη αυτή θέση έβγαλε τους πιστούς
δ τότε Πάπας, δ όποιος σε μία τε-
λετή... ανακήρυξε τό Βούτυρο νη-
στήσιμο!...

★

Στά 1362, δ στρατηγός Κιτιέρ,
ζήτησε από τον Πάπα να έπιτρέψη
στους στρατιώτες του να τρώνε
κρέας τή σαρακοστή, γιατί στην πε-
...

Παροιμίες

«Ανάβρεψε όφι τό χειμώνα να σε
πάη τό καλοκαίρι.

★
«Δείρε τον κακό, να νενή χειρότε-
ρος.

★
«Ο παππας για την κοιλιά του έ-
χασε τη λειτουργία του.

★
«Έφανες τα γλυκομάρουλα, φά-
ει τα πικρομάρουλα.

★
«Η γρή κι' αν στολιστή δέν γλ-
εται κοπέλλα.

★
Καύσος του που δέν έχει νύχια
+ έυστή.

★
Κουφού καμπάνα κι' αν λαλεις
τυφλόν κι' αν θυματίεις, και μεθυ-
σμένον αν κερνάς, τίποτα δέν κε-
ρίσεις.

★
Μαραθο και μαράθο γεμίζ' ή
νοση τον κάλσθο.

★
Λείψε από μία κακή ώρα, να ζή-
λης χιλίους χρόνους.

★

ριφερία όπου στρατοπέδευε τό σώ-
μα είχαν εξαντληθή τα υψήσιμα.
«Ο Πάπας όμως αρνήθηκε να κάνει
τη χάρι αυτή στο στρατηγό.

«Ο Κιτιέρ τον παρακάλεσε θερμά
για δεύτερη φορά.

«Αλλά και πάλι δ Πάπας αρνήθη-
κε, κι' αυτή τη φορά μάλιστα θυ-
μωσε έναντιόν του στρατηγού.

«Άγριεψε τότε κι' δ Κιτιέρ. Κι'
έστειλε στον Πάπα τό παρακάτω λι-
γόλογο και τοσεκουράτο γράμμα:

«Οί στρατιώτες μου, αν και είναι
περίοδος νηστείας, θα φανε κρέας,
χωρίς την άδειά σας. «Αν μάλιστα
παραπεινάσουν, σας πληροφορώ,
ότι θα φανε κι' όλους τους παπαδες
της περιφέρειας.

«Έπειτα απ' αυτή την άπειλή, δ
Πάπας υποχώρησε κι' έδωσε την ά-
δεια της σαρακοστιανής κρεωφα-
γίας.

★

Στά 1490, ή βασίλισσα της Αγ-
γλίας Άννα, κατώρωσε ν' άποσπά-
ση από τον Πάπα την άδεια να
τρώη κατά την περίοδο της νηστείας
φαγητά μαγειρεμένα με βούτυρο,
γιατί υπήρχε έλλειψις λαδιού στην
Αγγλία.

«Αλλά σε λίγες μέρες, ή άπαιτη-
τική βασίλισσα βαρέθηκε τό βούτυ-
ρο. Της είχε ανοίξει πια ή όρεξη για
κρέας.

Κι' άρχισε να τρώη, πριν τε-
λειώσει ή σαρακοστή, άρνάκι του
γαλακτός.

Ξέρετε δέ πως δικαιολογούσε την
άμαρτία της αυτή;

— «Αφού τό γάλα θεωρείται νη-
στήσιμο, έλεγε, κι' αφού τό μικρό
άρνακι τρέφονται με τό μητρικό
γάλα, είναι κι' αυτά νηστήσιμη τρο-
φή!

Τότε και τό μεγάλο άρνά που
τρέφονται με χοιράρι έάτρεπε κι'
αυτά να θεωρησουν νηστήσιμα!

«Αλλά ή βασίλισσα Άννα άπέφυ-
γε να φιλολογήση τό ζήτημα. Της
έφτανε τό άρνάκι του γαλακτός.

★

«Ο Έρρίκος δ Β' απαγόρευσε
κατά τη σαρακοστή και την πώλη-
σιν ακόμη κρέατος, χωρίς ειδική ά-
δεια.

Μόνο οι ασθενείς που είχαν πι-
στοποιητικό γιατρού μπορούσαν να
τό προμηθευτούν. Λίγο άργότερα
και δ Πάπας απαγόρευσε αυστηρό-
τατα την κρεωφαγία. «Έτσι δ λαός
ξαναγύρισε στα νηστήσιμα.

Δέν συνέβαινε όμως τό ίδιο και
με τους καλόγηρους των μοναστη-
ριών της Δύσεως.

Οί καλοφάγους αυτοί βρήκαν έ-
ναν πρωτότυπο τρόπο να παραβεί-
νουν τή νηστεία χωρίς ν' άμαρτά-
νουν: έβάφιζαν τα ψάρια και τό
λαρόύ και τα έκαναν νηστήσιμα!...

«Έτσι καλοτρώγαν και πάχαιναν,
χωρίς να διατρέχουν τον κίνδυνο να
χάσουν την Βασίλεια των Ουράνων.

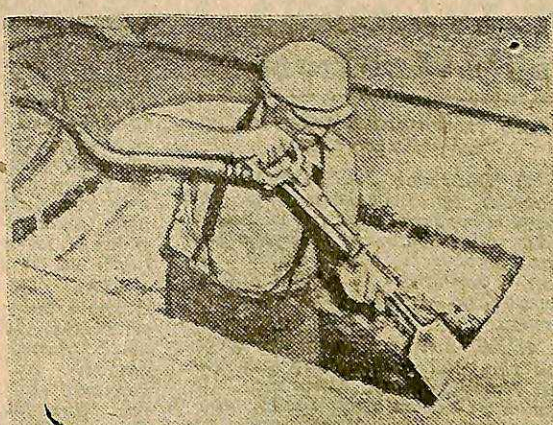
Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΟΟ

Θύμωτα της επιστήμης

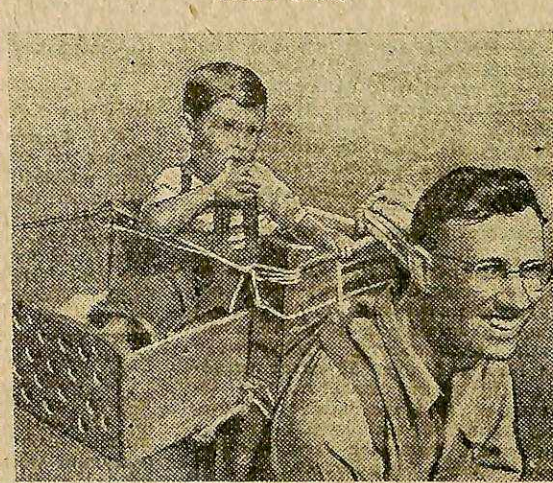
Πέντε επιστήμονες τυφλώθηκαν,
γιατί δέν φράνισαν να προσφιλούν
τα μάτια τους απ' την ισχυρή ρα-
διενεργεια των κυκλοτρονίων. Έτσι
και πρό 50 έτών, όταν ήσαν ακόμη
καινούργιες οι ακτίνες Χ, πλέον ά-
πό 50 γιατροί έπαθαν απ' αυτές σο-
βαρά και φρικτά έγκαύματα, που έ-
ξελίχθηκαν σε καρκίνο και τους
στοίχισαν τη ζωή τους.

Ευτυχώς, τα θύματα της άκτινο-
βολίας των κυκλοτρονίων μπορούν
να ξαναβρουν την όρασή τους, αν υ-
ποβληθούν σε έγχειρίσιμ καταρρά-
κτου και φορέσουν κατάλληλα ματο-
γυάλια.

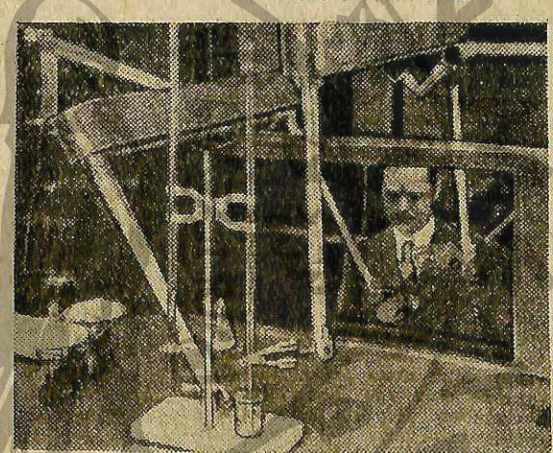
ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΦΥΤΑΡΙ

ΟΙ Αμερικανοί κατασκευάζουν σε μεγάλο όριθμό αυτό
τό φυτάρι που λειτουργεί με πεπιεσμένο αέρα. Είναι έ-
λαφρότατο και λειτουργεί γάρις σ' ένα κουμπί που βρλ-
σεται κάτω απ' τη λαβή. Με τό θαυματούργό αυτό
φυτάρι μπορεί κανείς να μαζέψη και τό σκληρότερο
άκομα χόμα.

Ο ΠΙΟ ΜΙΚΡΟΣ ΑΛΠΙΝΙΣΤΗΣ

«Ο Νταύγκυ Γκρόνι μπορεί να χαρακτηριστεί ως δ πιο
μικρός αλπινιστής του κόσμου. «Ο πατριάρχας αυτός, ή-
λικίας έξη χρόνων έχει ανέβει — με τα πόδια του πατέρα
του — στις πιο ψηλές και άπρόσιτες βουνοκορφές των Η-
νωμένων Πολιτειών. «Ο κ. Γκρόνι λατρεύει τον αλπινισμό,
άλλα δέν εινοεί με κανένα τρόπο ν' αποχωρήσει και τό
γυιό του. Βρήκε λοιπόν ένα πρακτικό μέσον που του έπέ-
τρεψε να συνδυάση τό φιλασλο πνεύμα του και την πα-
τρική του στοργή. Χάρης στο συνδυασμό αυτό δ μικρός
Νταύγκυ από ήλικίας έξη μηνών συνοδεύει τον πατέρα
του σ' όλες τις πολυμέρες ανάβάσεις του.

ΜΗΧΑΝΙΚΑ ΧΕΡΙΑ

Τελευταίως Ιδρύθη ένα ειδικόν εργοστάσιον που τελειο-
ποιεί τα μηχανικά χέρια και που έπεταισε ως τώρα
πραγματικά θαύματα σ' αυτόν τον τομέα. Στη φωτο-
γραφία μας βλέπετε έναν τέλειο τύπο μηχανικών χεριών
με τα όποια μπορεί κανείς να πιάνη χωρίς φόβο τα
γενναία ραδιενέργεια είδοτοπων.

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ του 'Ανδρούτσου

Από τη Ρούμελη στὸν πύργο
τῆς Ἀκροπόλεως

Ὁ Ὀδυσσεύς Ἀνδρούτσος, ἐπὶ
λιοντάρι τῆς Ρούμελης, ὅπως τὸν
ἔλεγε ὁ πρῶτος καὶ μεγαλύτερος
φίλος τοῦ Καραϊσκάκης, ὕστερα ἀπὸ
τὸν ἐξοντωτικὸ διωγμὸ πού τοῦ ἔ-
κανε ἡ Κυβέρνησις Γ. Κουντουριώτη,
παράδοθηκε τὸ 1825 στὸ στρατηγὸ
Γκούρα.

Ἡ θεληματικὴ αὐτὴ παράδοσις
τοῦ εἶχε γίνῃ φιλικώτατα στὸ χω-
ριὸ Λιδωνάτες τῆς Ρούμελης. Ὁ
Γκούρας ἄλλωστε ἦταν παλιὸς προ-
στατευόμενος τοῦ Ἀνδρούτσου. Καὶ
ὁ τελευταῖος τὸν εἶχε πάρα πολλές
φορὲς εὐεργετήσει, μάλιστα κάποτε,
πρὶν ἀπὸ τὸ Εἰκοσιένα, τοῦ εἶχε σώ-
σει καὶ τὴ ζωὴ. Μ' ἓνα ἐξυμνο τε-
χασμα τὸν εἶχε ἀρπάξει μέσα ἀπὸ
τὰ χέρια τὸν Τούρκον, πού τὸν εἶ-
χαν πιάσει στὴν Ἀθήνα γιὰ δολο-
φονία ἐνὸς μπεῖ καὶ τὸν εἶχαν κα-
ταδικάσει σὲ θάνατο.

Θὰ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τοῦ εἶχε
ἐμπιστοσύνη. Καὶ τὸ λιγώτερο πού
εἶχε νὰ περιμένῃ ὁ Ὀδυσσεύς ἀπὸ
τὸν Γκούρα ἦταν ὅτι δὲν θὰ τὸν
πρόδιδε. Ἀλλὰ ὁ Ἀνδρούτσος εἶχε
ἀπεκτηθῇ. Κι' ὅταν τὸ κατάλαβε ἦ-
ταν πιά ἄργα γιὰ νὰ γλυτώσῃ.

Ἡ σύλληψις τοῦ Ὀδυσσεὺς ἔγινε
γνωστὴ ἀμέσως παντοῦ. Ὅλοι τότε
ξεσηκώθηκαν ζητώντας τὴν ἀπελευ-
θέρωσιν τοῦ.

«Επανερχόντο τὰς ἡμέρας ἐκεί-
νας — λέγει ὁ Σούτσος — οἱ με-
γαλοὶ ἐξορίσται Ζαΐμης, Λόντος καὶ
Νικητάς, ἀπελθόντο οἱ μεγάλοι δέ-
σμοι Κολοκοτρώνης, Δελγιάννης
καὶ Νοταράς, ὅλοι δὲ αὐτοὶ ἐπιμό-
νος ἐζήτησαν τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Ὀ-
δυσσεὺς. Ὁ Καραϊσκάκης συγχρό-
νως, σεβόμενος καὶ θερμῶς ἀγαπῶν
τὸν ἄνδρα, συνώνυμε μετὰ τοῦ Κί-
τσου Τζαβέλα ὕψαν αὐτοῦ».

Ὁ Γκούρας ὅταν βρέθηκε μπρο-
στὰ σὲ μιά τέτοια ἐπιμονὴ τῶν ἐν-
δοξωτέρων στρατηγῶν τῆς Ἐπана-
στασεως ὑπὲρ τοῦ Ἀνδρούτσου, ἀ-
νησύχησε. Οἱ φίλεις καὶ οἱ ἀφοσι-
ώσεις πού εἶχε ὁ Ὀδυσσεύς ἀπὸ
τοὺς στρατιωτικοὺς ἀρχηγούς τῆς
Ρούμελης καὶ τοῦ Μωριά, ἀπὸ τὸ
ἓνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο,
ἡ προσωπικὴ ἀξία καὶ ἡ ση-
μασία τοῦ Ἀνδρούτσου, πού ἂν ἐ-
λευθερωνόταν δὲν θὰ ἄφηνε νὰ πε-
ράσουν δίχως ἐκδίκησι ὅλες οἱ κα-
ταδρομὲς πού ὑπέφερε αὐτός, ἄν-
θρωπος τόσο ὑπερήφανος καὶ ἐκδι-
κητικός, κατατρόμαξαν τὸν Γκούρα.
Ἐκτὸς δὲ ἀπὸ τὸν Ἀνδρούτσο φο-
βόταν ὁ Γκούρας καὶ τὸν Καραϊσκά-
κη. Τότε λοιπὸν δίνει διαταγὴν σὲ
μια δύναμι τριάντα στρατιωτῶν τοῦ
ἰα δέσουν τὸν «ὑπὸ ἐπιτήρησιν» Ἀν-
δρούτσο καὶ νὰ τὸν περιορίσουν σ'
ἓνα μοναστήρι.

— Εἶνε διαταγὴ ἀπὸ τῆς Διοίκει-
σις (Κυβέρνησις), εἶχε ἐξηγήσει τότε ὁ
Γκούρας στοὺς Ρουμελιώτες ὀπλαρχ-
ηγούς πού τὸν ρώτησαν γιὰ τὴν
ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἀλλαγὴ τακτικῆς
ἀπέναντι τοῦ ἄμιου, ἀλλὰ μεγα-
λογύμου στρατηγοῦ.

Οἱ ὀπλαρχεῖοι, πού οἱ περισσό-
τεροὶ τοὺς ἦταν ἄνθρωποι εὐσε-
γετημένοι ἀπὸ τὸν Ἀνδρούτσο, ὅ-
ταν ἀκούσαν γιὰ τὴν κυβερνητικὴν
διαταγὴν δέχθησαν. Ὁ Καραϊσκά-
κης ὅμως ὄχι. Ἐκανε ὅ,τι μπορούσε
γιὰ νὰ πάρῃ τὸν Ὀδυσσεά ἀπὸ τὰ
νύχια τοῦ Γκούρα, τοῦ εὐτελέστα-
του δημίου τοῦ. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ
τόση ἀδελφικὴ σχέσις τῶν δυο, σπᾶ-
νιων αὐτῶν ἀγωνιστῶν — τοῦ Καρα-
ϊσκάκη καὶ τοῦ Ἀνδρούτσου — ἔ-
δειχνε πῶς εἶχαν ζήσει χρόνια καὶ
γνωρίσῃ πολὺ, ἀκόμη ἀπὸ τὸν και-
ρὸ τοῦ Ἀλὴ Πασᾶ στὰ Γιάννενα καὶ
πῶς ὁ Καραϊσκάκης κατὰ μεγάλο

καλὸ χρῶστούσε στὸν ἀγαθὸ καὶ
γενναῖο Ὀδυσσεά.

Καὶ τὸ καταλαβαίνουμε αὐτὸ ἀπὸ
τὴν τόσο γενναίαν διαγωγή τοῦ Καρα-
ϊσκάκη στὴν περίστασις ἐκείνην
(ἀφοῦ ἔφτασε ὡς τὸ σπαθί του νὰ
τραβήξῃ γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν Γκού-
ρα) παρὰ τὸ γεγονός ὅτι τὴ στιγ-
μὴ ἐκείνην βρισκόταν στὴ Στερεὰ
μὲ ἀνώτατη στρατιωτικὴ ἀποστολὴν
ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν. Δὲν πέτυχε ὅ-
μως, παρὰ τὸ ἐναντιῶν ἀπ' ὅ,τι ζη-
τούσε νὰ κάμῃ — χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.
Γιὰτὶ νὰ τὴν ἀκολουθῇσε:

«Τὸν Ὀδυσσεά — ἔγραφε ὁ
Γκούρας πρὸς τὴν Κυβέρνησιν — εἶ-
χα στελεχίει εἰς τὸ μοναστήριον Δομ-
πῶ δι' ἀσφάλειαν, πλὴν καὶ ἐκεῖθεν
ἤρχισεν νὰ διοργανίζῃ σπειρώων
κρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας, νὰ
τοὺς ἀποστήσῃ καὶ νὰ καταφυγῇ
εἰς τὰ πρῶτα του σχέδια. Ἀφοῦ δὲ
ἐπληροφορήθην ὅτι καὶ ἀλληλογρα-
φίαν εἶχε με τοὺς ἐκ Πελοποννήσου
ἐξερχομένους Ρουμελιώτας νὰ τὸν ὑ-
περασπίσῃ καὶ νὰ τὸν ἀσφαλί-
σῃ εἰς καταφυγίον ἄστυον, ἐπεμ-
ψα στρατιώτας καὶ τὸν παρέλαβον
σιδηροδέσιμον καὶ τὸν ἀπήγαγον
εἰς τὸ φρούριον τῶν Ἀθηνῶν (Ἀ-
κρόπολιν) πρὸς ἀσφάλειαν. Ἡ δὲ
Κυβέρνησις ἀς ἀποφασίσῃ περὶ αὐ-
τοῦ».

Σὲ νεώτερο γράμμα τοῦ πάλι
πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἔγραφε:

«Ὁ Καραϊσκάκης ἐρχόμενος ἐδῶ
ἤρχισε νὰ φωνάζῃ δια τὸν Ὀδυσ-
σεά, νὰ κάμῃ ἐπανάστασι εἰς τὸν
κόσμον καὶ ἄλλα ἀπερίγραπτα. Ὁμι-
λῃσε με τὸν ἀδελφόν του Γιαννάκη
(ὁμομητρίον ἀδελφόν τοῦ Ἀνδρού-
τσου) καὶ ἐσύναξεν ὅλον τὸν στρα-
τὸν τοῦ Ὀδυσσεὺς, ὅστις ἦτο με
ἡμᾶς. Ἐκαίε δὲ πατέρα καὶ με
ἄλλους καὶ δίδει σαράντα καὶ πε-
νήντα γρόσια εἰς τοὺς παλαιούς μας
στρατιώτας νὰ ὑπάγουν με αὐτὸν».

Ὁ Ἀνδρούτσος, λοιπὸν, εἶχε με-
ταφερθῇ σιδηροδέσιμος στὴν Ἀθήνα
καὶ εἶχε φυλακισθῇ μέσα στὸν παμ-
πάλαιο, δεξιὰ ἀπὸ τὰ Προπύλαια,
φράγικον πύργον, τὸν Γουλεῖ ἡ Γου-
λά, καθὼς τὸν ἔλεγαν τότε, καὶ πού
σώζονταν ὡς τὰ 1875.

Ποῖος νὰ ξέρῃ πιά σήμερα πόσοι
ἀκριβῶς ἐστεινάζαν, πόσοι θασανί-
στηκαν, πόσοι πέθαναν, ἐπὶ ἐνετο-
κρατίας καὶ τουρκοκρατίας, μέσα
στὸν πύργον αὐτόν, πού σὲ παλιῆς
εἰκόνας περιγητῶν βλέπομεν τοὺς
δεσμωτὲς του ἀπὸ τὸ παραθυράκι
τῆς σιδερένιας πόρτας του νὰ μι-
λάνε με τὸν ἑξὼ καθισμένο φύλακα!

Καὶ εἶνε σχετικὰ πολὺ χαρακτη-
ριστικὸ γιὰ τὸν προορισμὸ τοῦ πύ-
ργου ἐκεῖνον ἓνα σώζόμενο λαϊκὸ
τραγουδι πού ἀρχίζει ἔτσι:

Θὰ πάω κατὰ τὸν Σερπετζέ
καὶ κεῖ θ' ἀνηφορίσω,
νὰ κλάψω αὐτοὺς πού μπαίνουν
καὶ δὲν γυρίζουν πίσω.

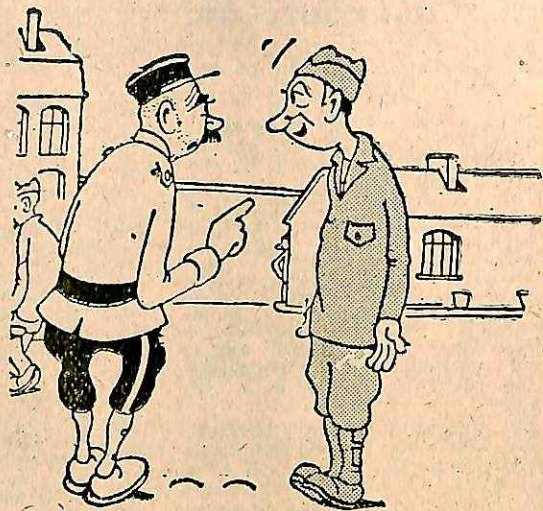
Πόσον καιρὸ ἔμεινε φυλακισμένος
στὸν πύργον ἐκεῖνο ὁ Ἀνδρούτσος,
μποροῦμε νὰ τὸ βροῦμε ἀν λογαρί-
ασουμε ὅτι στὶς 30 Ἀπριλίου τοῦ
1825 ὁ Γκούρας γράφει πρὸς τὴν
Κυβέρνησιν, στὸ Ναυπλίο, ὅτι ἔγινε
ἡ μεταφορά τοῦ Ὀδυσσεὺς στὴν
Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὅτι ἐν-
μερώματα τῆς 4ης πρὸς τὴν 5η Ἰ-
ουνίου τῆς ἰδίας χρονιάς δολοφονεῖ-
ται!

Γιὰτὶ τὴν πράξιν τῆς δολοφονίας
δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία.

Ὅλοι οἱ ἱστορικοὶ καὶ οἱ ἀπο-
μνημονευματογράφοι δικοὶ μας καὶ
ξένοι, ἀπὸ τὸν πρὶν ἀξιόπιστον καὶ
ἀκομμάτιστον ἢ ἀντικειμενικὸ ὡς τὸν
πρὶν ἀσημαντὸ, ἐπιτόλαιον ἢ μερο-
ληπτικὸ, εἶνε σύμφωνοι πᾶν σ' αὐ-
τό. Διαφωνοῦν ὅμως στὶς λεπτομέ-
ρειες.

Γι' αὐτὰς, καθὼς καὶ γιὰ μερικά
ἄλλα περιστατικά, θὰ ξαναμιλή-
σουμε.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

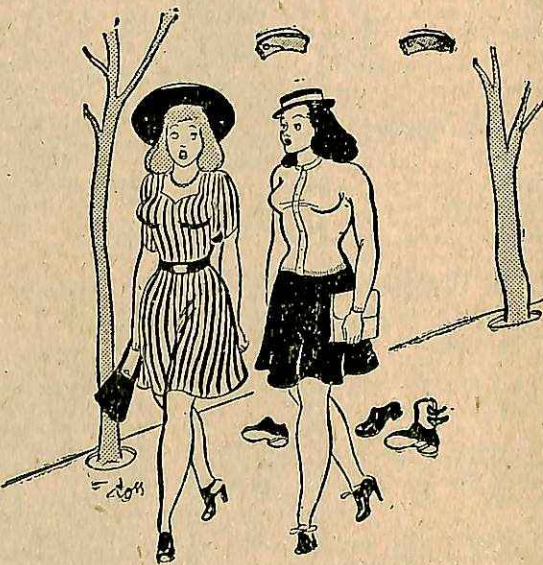

— Τί θὰ ἔλεγες ἂν σοῦ κοπάναια καμμιά δεκα-
ήμερη φυλάκισιν;
— Ὅτι θέλετε νὰ πλήξετε τὸ ἠθικὸ τοῦ στρα-
τοῦ!...

ΤΙΣ ΕΦΑΓΕ!

—Θὰ τῆς κοινοποιήσω ἀμέσως τὴν ἀπόλυσί-
ν, γιατί δὲν ξέρεῖ ὅλα τὰ καθήκοντα τῆς δακτυ-
λογράφου!...

— Πάλι αὐτοὶ οἱ φαντάροι τῆς «ὑπηρεσίας κα-
μουφλαριστῶν», μάς πήραν ἀπὸ πίσω!...

Μιὰ ἀπὸ τὶς ωραιότερες σελίδες τῆς
ἱστορίας τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ στὴν
Ἐπανάστασι, εἶνε ἀφιερωμένη σὲ μιά παρά-
τολμῃ ἐπιχείρησι, πού ἔκανε τὸ σῶμα τοῦ Φα-
διέρου στὰ 1826, γιὰ ν' ἀνεφοδιάσῃ με πυ-
ρομαχικά τοὺς πολιορκημένους ἀπὸ τοὺς
Τούρκους στὴν Ἀκρόπολιν Ἑλλήνων.

Στὴν ἐπιχείρησιν αὕτῃ ὀφείλεται, ἴσως, ὅτι
στὰ ἑλληνικά σύνορα συμπεριελήφθη καὶ ἡ
Στερεὰ Ἑλλάς καὶ δὲν ἐλευθερώθηκε μονάχα
ἡ Πελοπόννησος, γιὰ τὴν ὁποία καὶ μόνο ὡς
τότε γινόταν λόγος ἀπὸ τὶς Μεγάλες Δυνά-
μεις.

Ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ
Στρατοῦ μας

ἦαν σωθῇ καὶ ἡ παράδοσις στοὺς Τούρκους
ἦταν ἀφελεια.

Ἡ Ἀκρόπολις ὅμως ἔπρεπε νὰ κρατηθῇ με
κάθε βυσία, τὴ στιγμή μάλιστα πού εἶχε ἀρ-
χίσει νὰ γίνετα σθεναρὸς λόγος στὰ εὐρω-
παϊκὰ ἀνακτοβουλία γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ἀνε-
ξαρτησία.

Ἡ ἑλληνικὴ κυβερνήσις γιὰ νὰ κρατήσῃ
τὴν Ἐπανάστασι καὶ νὰ σώσῃ τὴν Ἀθήνα,
ἀποφασίζει νὰ ἀνεφοδιάσῃ τὴν Ἀκρό-
πολιν με πυρομαχικά. Καὶ τὴν τολμῇ-
ρη καὶ δύσκολη αὕτῃ ἐπιχείρησιν τὴν
ἀναθέτει στὸν τακτικὸν στρατὸ τοῦ Φα-
διέρου.

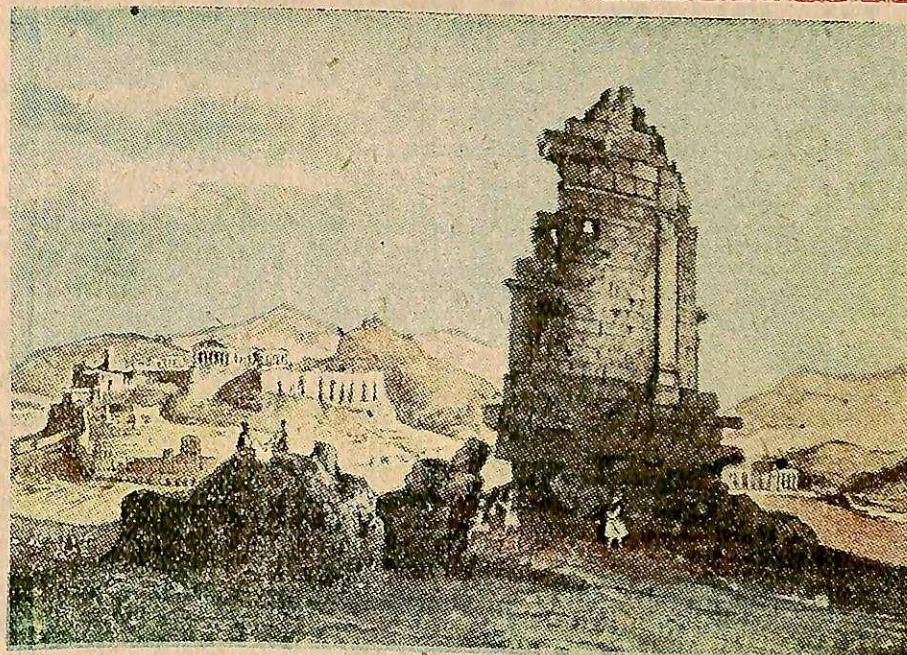
Ὁ Φαδιέρους πῆρε μ' ἐνθουσιασμὸ
τὴν ὑπόθεσιν καὶ ὠρῶντας τὴν ἐπι-
χειρήσιν. Ἐβόλε ἐντολὴ νὰ φτιαχθοῦν
530 σάκκους ἀπὸ ἀμερικανικὸ πανί
καὶ τοὺς γέμισε με τσακιστικότερες
καὶ μακροτέραις, πού βρισκόταν ἀφθονοῦ
στὴν Αἰγύπτου ἀπὸ τὰ τούρκικα πλοῖα,
πού εἶχε πιάσει ὁ ἑλληνοὶκὸς στόλος.
Κάθε σάκκος ζυγίζε 10 ὀκάδες καὶ
θὰ τὸν ἔφερον, κρεμασμένο με δυο
μικρὰ σχοινιά, στὴν πλάτη τοῦ ἑνὸς
στρατιώτη.

Συγχρόνως μάζεψε καὶ τὸν τακτικὸν
στρατὸν στὰ Μέθανα καὶ μίλησε στοὺς
ἄνδρες του γιὰ τὴν ἐπιχείρησιν, χωρὶς
νὰ δώσῃ πολλές λεπτομέρειες. Τὸς
εἶπε, γενικά, πῶς ἡ ἐπιχείρησις ἦταν
ἐπικίνδυνη καὶ πῶς θάπαιρνε μονάχα
600 ἄνδρες.

Ἐβάλε τοὺς λοχαγούς νὰ διαλέξουν
τοὺς πρὸς πρόθεσιν καὶ ρωμαλέους.
Ὅλοι ὅμως ἤθελαν νὰ ἀκολουθήσουν
τὸν ἀρχηγό τοῦ.

Ἀπὸ τὰ Μέθανα, στρατιώτες καὶ
πυρομαχικά φορτώθηκαν στὸ πλοιο τοῦ
Ψαρριανοῦ Χατζή-Ἀλεξάνδρου — πού
εἶχε προσφερθῇ κι' αὐτὸς νὰ βοηθήσῃ
ἐθελοντῆς χωρὶς καμμιά ἀμοιβή — καὶ
τὴ νύχτα τῆς 29-30 Νοεμβρίου ἀποδιδάστη-
καν στὴν παραλία τοῦ Παλαιῦ Φαλήρου.

Ἄμα βγήκαν στὴ στεριά, ὁ Φαδιέρους ἐξή-
γησε στοὺς στρατιώτες πῶς θὰ γινόταν ἡ ἐπι-
χειρήσις. Θὰ προχωροῦσαν στὴν Ἀθήνα, φορ-
τωμένοι με τὸ μπουρτί καὶ πολεμώντας θὰ
διέσπαζαν τὸν κλοιό, πού εἶχε κάνει ὁ τουρ-
κικὸς στρατός.

Ἡ Ἀκρόπολις καὶ τὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπανάστασεως.
(Ἀπὸ χαλκογραφεῖα τοῦ Βολφενσπέργκερ)

κικὸς στρατὸς γύρω στὴν Ἀκρόπολιν καὶ θάμ-
ναι μέσα. Τὸ πρῶμα ἦταν ἐπικίνδυνον,
γιατὶ μπορούσε ἀπὸ τὰ βόλια ν' ἀνῆλθῃ τὸ
υπαρκοῦν. Καὶ ὁ Φαδιέρους ρώτησε τοὺς στρα-
τιώτες μήπως ἦταν κανεῖς πού δὲν ἤθελε νὰ
λάβῃ μέρος στὴν «παρατόλμῃν καὶ κινδυνώ-
δεσάτῃν ταύτῃν πράξει». Ὅλοι ὅμως με μιά
φωνὴ ἀπάντησαν: «Προτιμῶμεν ὅλοι ν' ἀπο-
θνήσκωμεν ἐδῶ, παρὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν ἄπρα-
κτοὶ ὡς δειλοὶ καὶ ἄνθρωποι, ἀφίοντες νὰ
χαθῇ ἡ ἀγαπητὴ μας Ἀθήνα!».

Λίγους ἡμέρας ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἄρχισε ἡ πο-
ρεία γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ἀπὸ τὸν ἐλαττω-
μα πέρασαν ἀφόδους, με τὰ ὅπλα γυρισμένα
πρὸς τὰ κάτω γιὰ νὰ μὴ λάμπουν οἱ ἐξο-
λόγχες στὴς σελήνης τὸ φῶς, οἱ ἐξακόσιοι
στρατιώτες τοῦ Φαδιέρου γιὰ νὰ φτάσουν ὅ-
στερ' ἀπὸ πορεία δυο ὡρῶν στὸ λόφον τοῦ Φι-
λοπάππου. Ἀναπαύονται ἐκεῖ μερικά λεπτά,

ἀνασυντάσσονται, καὶ ἡ φάλαγγς, ἀφίοντας
τὸ λόφον, βγήκε, στὸ ἰσῶμα πού βρίσκεται με-
ταξὺ τοῦ Φιλοπάππου καὶ τῆς Ἀκροπόλεως.
Δεχεται τότε τὶς πρῶτες ντουφεκιὰς ἀπὸ τοὺς
Τούρκους πού φύλαγαν στὶς πλαγίαις τῆς Ἀ-
κροπόλεως. Τὶς πρῶτες ντουφεκιὰς ἀκολουθή-
σαν ὁμοβροντίες, καὶ ὁ τόπος ἀνῆψε σὲ λίγο
ἀπὸ τὶς φλόγες, πού ξεσηκώσαν οἱ πιστοὶ
τῶν Ἀρσενιτῶν, καὶ ξεσηκώσαν οἱ πιστοὶ
τοὺς προμαχῶνες τοῦ Ὁ Φαδιέρους, χτυπῶ-
ταν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, διατρέχοντας τὸ με-
γάλο κίνδυνον ν' ἀνῆλθῃ κανένα ἀπὸ τὰ σκα-
τιάς του καὶ νὰ δῇ ὁλόκληρον τὸ σῶμα τοῦ
νὰ χάνετα σὲ τραγικὸν πορτοκηνίον.

Ἡ προσωπικὴ τοῦ ὁμοῦ ἀνδρείου καὶ ἡ ἀ-
παράκλητη ψυχραιμία τοῦ ἔσωσε τὴν κατῶ-
στασι. Βάζει τοὺς πυλινιστάς νὰ χτυπήσουν
ἐφόδον, τραβᾷ ὁ ἴδιος μπροστὰ νὰ χτυπήσουν
μακρὸν σπαθί τοῦ καὶ μετὰ βῆμα τραχυνὴν σκορ-
πώντας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ θάνατον, κα-
τορθώνουν οἱ τακτικοὶ νὰ πλησιάσουν στὴν Ἀ-
κρόπολιν. Ἀλλὰ «κεῖ πέρα νὰ δοκιμασθῇ τοὺς
στρατιώτες τοῦ Φαδιέρου γιὰ νὰ φτάσουν οἱ
ταμπουρωμένοι μπροστὰ στὴν Ἀκρόπολιν, ἀρ-
χίσαν κι' αὐτοὶ μετὰ τὴν σειρά τοῦ νὰ πορобо-
λοῦν τοὺς ἄνδρες τοῦ Φαδιέρου, νομίζοντας
πῶς ἦσαν Τούρκοι καὶ ἔκαναν ἐφόδον.

Ἐτοί, οἱ τακτικοὶ βρεθῆκαν ἀνάμεσα
σὲ δυο πυρά. Ἀπὸ μπροστὰ τοὺς χτυ-
ποῦσαν οἱ Ἑλλήνες κι' ἀπὸ πίσω οἱ
Τούρκοι. Εὐτυχῶς ἡ κρίσιμη αὕτῃ
περίστασις δὲν κράτησε γιὰ πολὺ. Ἐ-
κεῖ κοντὰ βρισκόταν ὁ Μακρυγιάννης
πού κατάλαβε πῶς ἦταν τὸ σῶμα τοῦ
Φαδιέρου καὶ εἰδοποίησε τοὺς Ἑλλη-
νες νὰ πᾶν τοὺς πορροβόλους.

Δέκα ὄγδα σκοτωμένους εἶχε τὸ σῶ-
μα τοῦ Φαδιέρου τὴ νύχτα ἐκείνη. Με-
ταξὺ τῶν ἦσαν καὶ οἱ διοικητὲς ἑνὸς
τάγματος, ἀπὸ τὰ δυο πού εἶχαν λάβει
μέρος. Ἀλλὰ οἱ ἀπώλειες ἦσαν μικρὲς
μπροστὰ στὸ ἀποτέλεσμα πού εἶχε ἡ
ἐισαγωγὴ τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ στὴν
Ἀκρόπολιν καὶ ὁ ἀνεφοδιασμὸς τῶν
ἀφιωνμένων μετὰ πυρομαχικά. Οἱ πο-
λιορκημένοι κράτησαν ἀκόμα ἐξῆς ἡμέ-
ρας καὶ, στὸ διάστημα αὐτό, εἶχε ἀπο-
φασισθῇ πλέον ἀπὸ τὶς Μεγάλες Δυ-
νάμεις ἡ ἀνεξαρτησία, ὅχι μόνον τῆς
Πελοποννήσου, ἀλλὰ καὶ τῆς Στερεῆς Ἑλλά-
δος.

Ἡ Ἀθήνα εἶχε σωθῇ χάρις στὴν
αὐτοθυσία τοῦ Φαδιέρου καὶ τὸν παλ-
λακαριῶν του. Ἡ Ἀκρόπολις, τὸ ἀθά-
νато αὐτὸ μνημεῖο τῆς ἀρχαίας ἑλ-
ληνικῆς τέχνης ἐπῆνε νὰ μολύνετα
ἀπ' τοὺς Βαρβάρους.

Τὸ δῶμα τοῦ Φαδιέρου, τοῦ γενναῖ-
ου αὐτοῦ Γάλλου ἀγωνιστοῦ πού ἔχουσε
τὸ αἷμα τοῦ γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς
Ἑλλάδος, πέρασε στὸ Πανθεόν τῶν ἀθανάτων
ἡρώων καὶ ἡ Πατρίδα μας κρατεῖ πάντα
μέσα στὴ μνήμη τῆς τ' ἐννοίας τοῦ σάν ἱερὸ
καὶ πολυτίμου κειμήλιου.

Ὁ Φαδιέρους ὑπῆλθεν ἀντάτιος τῆς Ἑλ-
λάδος.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Φαδιέρους (Ἀπὸ λιθογραφία τοῦ Γκριτςβέρν)

Τό χάος της χώρας τον ουρανό

Η επίδραση μιας γυναί-
κας

Στά 4.300.000 τετραγώνικα μίλια του εδάφους της Κινεζικής Δημοκρατίας ζουν 12 διάφορες φυλές, από Μογγόλους ως Θιβετιανούς, με 6 διάφορες θρησκείες, απ' την Ταοιστική ως την Ιουδαϊκή. Ο λαός λοιπόν αυτός απασχολεί, για μία ακόμη φορά, την παγκόσμια κοινή γνώμη.

Το ίδιο είχε συμβεί και προ 23 ετών, όταν ένας νεαρός απόφοιτος της Στρατιωτικής Ακαδημίας, της Μουσας κατέβηκε απ' το Βόρρα, με την υποστήριξη της Ρωσσίας κι' επικεφαλής ενός ισχυρού κομμουνιστικού στρατού. Το όνομά του ήταν Τσάνγκ - Κάι - Σέκ.

Αφού υπήρξε στην αρχή υπάλληλος ενός πλουσιού εμπόρου, έγινε κατόπιν εναλλακτικά, έμπορος με τις κομμουνιστικές θεωρίες κι' αποφασισμένος να σοβιετικοποιήσει την άχαυη Κίνα. Οι νίκες του τρομοκράτησαν τους τραπεζίτες της Κίνας κι' αντιστάθηκαν ολοκληρών τον κόσμο.

Πώς λοιπόν τελικά δεν πραγματοποιήσε το σχέδιό του; Ζήτησε την γυναίκα... Οι Κινέζοι έχουν ένα ρητό που λέει ότι «ο έρωας είναι ισχυρότερος απ' τον Κίτρινο Ποταμό». Και πραγματικά, όταν ο Τσάνγκ - Κάι - Σέκ αγαπήσε και παντρεύτηκε τη μικρή Μείλινγκ Σούνγκ, άλλαξε έντελως πολιτικές αντιλήψεις και κατευθύνσεις. Άλλαξε ακόμη και θρησκεία. Από βουδδιστής που ήταν, έγινε χριστιανός, για να παντρευτεί την αγαπημένη του.

Ο πεθερός του Τσάρλ Τζών Σούνγκ ήταν, πριν από 70 χρόνια, μούσος σ' ένα αμερικανικό εμπορικό πλοίο. Είχε αναλάβει ιδίως το πλύσιμο του καταστρώματος. Ο πλοίαρχος τον συμπάθησε και τον βάφτισε Χριστιανό. Έπειτα ο Σούνγκ παντρεύτηκε κι' εγκαταστάθηκε στη Σαγκάη, όπου ζούσε πλουτώντας αντίτυπα της Άγιας Γραφής. Είχε τρεις κόρες, την Έιλινγκ, την Τσέιλινγκ και την Μείλινγκ.

Η δεύτερη απ' αυτές παντρεύτηκε με τον εξόριστο επαναστάτη αρχηγό δόκτορα Σούν - Γιάτ - Σέν, που έγινε αργότερα Πρόεδρος της Κυβερνήσεως της Νοτίου Κίνας, όταν νίκησε ο Τσάνγκ - Κάι - Σέκ. Ωστόσο, ο σύζυγός της δεν έζησε

άρκετα ώστε να ιδεί πραγματοποιημένο το όνειρό του για μία ένωση Κίνα. Ο τάφος του έχει γίνει σήμερα εθνικό προσκύνημα.

Ένας Ισχυρός τραπεζίτης, ο Κούνγκ, παντρεύτηκε την Έιλινγκ. Η Μείλινγκ έγινε γυναίκα του Τσάνγκ - Κάι - Σέκ και τον προσήλυτισε στη θρησκεία και στις πολιτικές αρχές της οικογενείας της.

Το 1948, ο Κούνγκ, οι Σούνγκ κι' ο Κάι - Σέκ αποτέλεσαν ένα ισχυρότατο οικονομικό «μπλόκ», που είχε στην κατοχή του τις τεσσάρες μεγαλύτερες τράπεζες της Κίνας (με τα 90% του συνόλου των τραπεζικών καταθέσεων), τις μισές ύφαντουργικές επιχειρήσεις της απέραντης χώρας, τα 70% του εμπορικού στόλου, τη βαρεία βιομηχανία, τη μεταξουργία, τη βυρσοδευρία, τη ζαχαροποιία, τους κινηματογράφους, την πολιτική αεροπορία και τις 670 απ' τις 900 κινεζικές εφημερίδες και περιοδικά.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Τσάνγκ - Κάι - Σέκ υπήρξε ένας αναμορφωτής της χώρας του. Παρέλαβε μία Κίνα ναρκωμένη απ' το όπιο και τελείως ξεχαρβαλωμένη μετά την πτώση της αυτοκρατορικής δυναστείας των Μαντσού. Χρειάζονταν τότε 3 μήνες, για να διασχίσει κανείς τη χώρα αυτή με καραβάνι απ' την ανατολή ως τη δύση. Όταν γίνονταν σεισμός, η είδηση έφτανε έπειτα από ολόκληρες βδομάδες στην πρωτεύουσα — τόσο λίγες ήταν οι τηλεγραφικές γραμμές. Οι μοιροί δρόμοι του έσωτερικού της χώρας ήταν μονοπάτια για καμήλες. Στά κυριότερα σημεία των ποταμών και των καναλιών, οι ληστές έπαιρναν λύτρα απ' τους ταξιδιώτες και τους εμπόρους. Τα μικρά παιδιά και κορίτσια πουλιόνταν ως σκλάβοι, φτηνότερα απ' τους χοίρους. Οι αρρώστιες θέριζαν τους Κινέζους. Και μόνον ένας στους 500 έβγαζε ανάγνωση και γραφή.

Στην νέα Κίνα του Κάι - Σέκ, εξέδόθησαν οι πρώτες εθνικές εφημερίδες, που τις διάβαζαν ντελάλδες στις γωνίες των δρομών. Οι Κινέζοι δεν είχαν πηγή ποτέ γάλα, ως ότου το Πανεπιστήμιο του Τσενγκφου εισηγάγετο ένα κοπάδι αγελάδες απ' την Αμερική.

Μέσα σε 2 χρόνια, 46.000.000 άτομα έμαθαν να διαβάζουν. Ίδρύθηκαν 70.000 ταχυδρομικά γραφεία, εγκαταστάθηκαν 53.000 μίλια τηλεγραφικών γραμμών, κατασκευάστηκαν χιλιάδες κτίρια άμαξιτων δρόμων και σιδηροδρομικών γραμμών. Το 1942, μέσα στον πόλεμο, λειτουργούσαν 230.000 σχο-

λεία με 20.000.000 μαθη-
τές.

Απ' το άλλο μέρος όμως με το καθεστώς του Τσάνγκ - Κάι - Σέκ, επικρατούσε διαφθορά και παραλυσία στις δημόσιες υπηρεσίες. Οι εισπρακτορες των φόρων π. χ. συμβιβάζονταν με τους φορολογούμενους, τους έπαιρναν τους μισούς μόνο φόρους... και τους έβαζαν στην τσέπη τους! Κι' είχε φορολογηθεί το κάθε τι, ακόμη κι' οι γάμοι κι' οι κηδείες, τα μοναστήρια κι' οι θρησκευτικές τελετές...

Στην κινεζική επαρχία με τη μεγαλύτερη αλατοπαράγωγη, το αλάτι πουλιόταν τόσο ακριβά, για να κερδίζουν οι μεσάζοντες κι' οι κερδοσκόποι, ώστε ο λαός δεν μπορούσε να τ' αγοράσει. Ο Κάι - Σέκ διέταξε τις στρατιωτικές δυνάμεις του να επιτάξουν τα αποθέματα αλατιού. Άλλα η κατάσταση δεν καλλιτέρεψε. Μόνο που τώρα το αλάτι πουλιόταν απ' τους στρατιώτες... ακόμη ακριβότερα από πριν!

Στον πόλεμο κατά της Ιαπωνίας, βρέθηκαν Κινέζοι επιχειρηματίες που πουλούσαν κρυφά τρόφιμα και όπλα στον έχθρο! Ένώ σε μία επαρχία πέθαναν 1.000.000 άνθρωποι απ' την πείνα, γιατί δεν υπήρχαν μεταφορικά μέσα για τη μεταφορά τροφίμων!

Η λαϊκή αγανάκτηση μεγάλωσε, όταν ο πόλεμος άφισε 50.000.000 άστεγους και 2.000.000 όρφανά. Και έσπασε κατά της Κυβερνήσεως, κάποιοι δεν ήταν υπεύθυνοι γι' αυτή την κατάσταση.

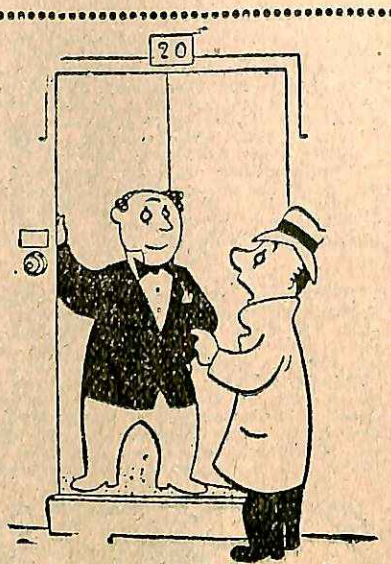
Εξ άλλου, τα εθνικιστικά στρατεύματα δεν είχαν πολεμοδύναμη. Άρκει να πούμε ότι οι υπερασπιστές του Χονάν διέφεταν μόνο 5 σφαίρες για κάθε όπλο.

Άλλα κι' η στρατολογία γινόταν με πρωτόγονο τρόπο. Οι πλούσιοι μπορούσαν να απαλλαγούν, πληρώνοντας αντικαταστάτες τους. Όσο για τους φτωχούς, αυτοί δένονταν με σχοινιά, για να μη λιποτακτούν, και πεζοπορούσαν εκατοντάδες μίλια, για να φτάσουν στο μέτωπο.

Για όλους αυτούς τους λόγους, έχασε την εξουσία ο Τσάνγκ - Κάι - Σέκ.

Ρευματισμοί από στενοχωρίες

Όπως απέδειξαν τελευταίες ιατρικές έρευνες, υπάρχει ένα είδος ρευματισμού, και μάλιστα κοινοτάτου, που ονομάστηκε «ψυχολογικός», γιατί προέρχεται από ψυχολογικά αίτια. Οι πάνοι, στην περίπτωση αυτή, δυνάμυνουν όταν ο ασθενής είναι κουρασμένος, στενοχωρημένος ή κακόκεφος. Άλλα συμπτώματα είναι μια γενική αδυναμία, μούδιασμα και μυρμηκίασμα. Τέτοιο ρευματισμό μπορεί να προκαλέσει π.χ. σ' ένα σύζυγο η άπιστία της γυναίκας του, σ' ένα κορίτσι ο υποχρεωτικός γάμος για οικογενειακά συμφέροντα, κλπ.

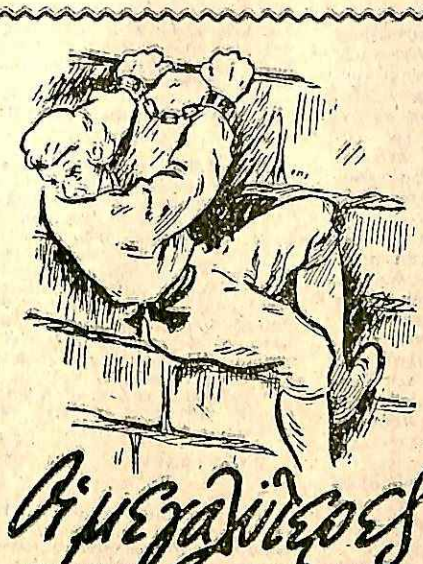
Και πώς πάει ο άρχων του σπιτιού;
— Η γυναίκα μου είναι πολύ καλά, σάς ευχαριστώ!

Όταν η οικογένεια διαθέτει μία μόνο ομπρέλλα...

Ο απελπισμένος φακίρης

Με τη στολή του δραγόνου

Με τη στολή του δραγόνου

ΚΑΤΑ το 1701, μία μεγάλη επανάσταση ξέσπασε στην Ουγγαρία. Όλοι οι ισχυροί φεουδάρχη μετείχαν σ' αυτή, έχοντας για αρχηγό τους τον νεαρό, φιλόδοξο πρίγκηπα Λεοπόλδο Φραγκίσκο Ραγκότς. Τα αυτοκρατορικά στρατεύματα κινήθηκαν, όμως, με τόσο ταχύτητα, ώστε οι επαναστάτες δεν πρόφθασαν να συγκεντρωθούν στα μέρη που είχαν ορίσει από πριν. Έτσι οι δυνάμεις τους σκορπίστηκαν και σε λίγο αναγκάστηκαν να καταθέσουν τα όπλα. Η επανάσταση είχε πια έκφυλισή. Κι' ο ίδιος ο αρχηγός της έπεσε στα χέρια των νικητών.

Ο πρίγκηπας Ραγκότς οδηγήθηκε άμειψος στο Νιούφταντ κι' εκεί, έπειτα από μία σύντομη δίκη, καταδικάστηκε σε ισόβιο έγκλεισμό μέσα στο δχυρό φρούριο της πόλεως.

Επειδή θεωρούσαν τον πρίγκηπα εξαιρετικά επίκίνδυνο και πως μπορούσε ακόμα κι' από μέσα απ' τη φυλακή να ραδιουρμή, τον έθεσαν σε αυστηρή απομόνωση.

Κατά τους πρώτους μήνες της φυλακής του, οι μόνοι άνθρωποι που έμπαιναν στο κελί του ήταν ο δεσμοφύλακας του κι' ένας παπάς. Μα, με τον καιρό, το έπέτρεψαν να δέχεται μερικούς επισκέπτες. Αυτοί που τον συναντούσαν ήταν μερικοί συγγενείς του κι' οι επίσημοι των μεγάλων κτημάτων του.

Το φρούριο του Νιούφταντ χρησίμευε επίσης για το στρατώνισό ενός συντάγματος δραγόνων.

Μία μέρα, ο Ραγκότς είπε στον έπιστάτη του Μόρκομ, που τον είχε επισκεφθεί στο κελί του:

— Βλέπετε αυτούς τους δραγόνους που είναι στο προσάτιο; Όταν βγής από δω, φρόντισε να πιάσης γνωριμία μ' έναν απ' αυτούς... Θα τον παρασύρουν σε κανένα γειτονικό καπηλίο. Μη λυπηθείς να ξεδιψήσεις ότου τον φέρουν σε κέφι. Έρεϊνο που θέλω να μάθω απ' αυτόν είναι από ποιά προηγουμένη τις στολές τους. Όταν ονται τις στολές τους, προηγουμένης με όποιονδήποτε τρόπο μία παρόμοια στολή... — Δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Φόβδαται.

— Έλα, έλα, κουράγιο. Ερώ πως θα τα καταφέρεις. Λοιπόν θα προηγουμένης με κάθε τρόπο μία στολή δραγόνων. Κι' ο πρίγκηπας για να τον πείσει έντελως, χρησιμοποίησε το πιο ακαταμάχητο επιχείρημα. Του πέταξε ένα σακούλι γεμάτο χρυσά φλουριά.

Ο έπιστάτης υποχώρησε.

— Κι' έπειτα;

— Θάρρης να με βοηθ.

Ύστερα από δυό βδομάδες, ο Μόρκομ ξαναπήγε να δει τον κύριό του.

— Έχω τη στολή, του είπε. Την πήρα από το μαγαζί που τις φτιάχνει, στη Βιέννη.

— Θαυμάσια! είπε ο πρίγκηπας. Βρισκόμαστε τώρα στην εποχή του θερισμού. Είναι λοιπόν φυσικό να έρχεται να με βλέπεις συχνότερα για να μου φέρνεις τους λογαριασμούς σου. Θάρχεσαι κάθε βδομάδα και κάθε φορά θα μου φέρνεις από ένα εξάρτημα της στολής... Έτσι, σε τρεις - τέσσερις φορές θα μπορέσης να μου τα φέρνεις όλα...

— Και που θα τα κρύψετε; ρώτησε ο Μόρκομ, κυττάζοντας τους γυμνούς τοίχους του κελιού.

Ο Ραγκότς του έδειξε το κρεβάτι του.

— Θα μου φέρνεις κι' ένα λεπτό σχοινί, είπε στον έπιστάτη του. Θα δέσω με αυτό τα ρούχα στις σανίδες από το κάτω μέρος. Έτσι δεν θα υπάρχει φόβος να τ' ανακαλύψει κανείς.

Το τέχνασμα πέτυχε. Ο πρίγκηπας είχε σε λίγο μέσα στο κελί του μία στολή δραγόνου. Δεν έλειπαν ούτε το μολυδένιο κράνος, ούτε το κυρτό έφιπος. Το τελευταίο ο Μόρκομ το έφερε κρυμμένο στη ράχη του και κόντεψε να το φύγει ή ψυχρή του ώσπου να το παραδώσει στον κύριό του.

Στο μεταξύ, ο Ραγκότς είχε καταστρώσει το σχέδιο της αποδράσεώς του. Μία μέρα, ο δεσμοφύλακας μπαίνοντας στο κελί του είδε μπροστά του ένα

σωματόβη δραγόνου, μ' έκφραση έγρια κι' απειλητική.

— Από δω έφυγε ο πρίγκηπας! του φώναζε.

Και το έδειχνε με το χέρι του το πάτωμα κάτω από το κρεβάτι.

Ο δεσμοφύλακας τα έχασε κι' έσκυψε για να ιδεί, νομίζοντας πως ο πρίγκηπας είχε ανοίξει κάποια τρύπα και το είχε σκάσει από κει. Τότε ο Ραγκότς ρίχτηκε πάνω του, τον φίμωσε μ' ένα πανί και τον έδεσε με το σχοινί που χρησιμοποιούσε πριν για να συγκρατεί τη στολή του δραγόνου κάτω από τις σανίδες του κρεβατιού. Έπειτα βγήκε άτάραχος από το κελί.

Το προσάτιο του φρουρίου ήταν γεμάτο από δραγόνους. Ο Ραγκότς πέρασε ανάμεσα τους χωρίς κανείς να υποπτευθεί το παραμύθιο. Τέλος, απομακρύνθηκε από το φρούριο.

Μερικά βήματα πιά περά, η καλή του τύχη τον έριξε πάνω σ' ένα φίλο του, το λοχαγό Λέχμαν, που υπηρετούσε στο σύνταγμα Κατέλλι.

— Στά χέρια σου είναι να με πιάσης ή να προσποιηθείς ότι δεν με είδες, του είπε ο Ραγκότς.

— Θα κάνω κάτι καλύτερο, του απάντησε ο Λέχμαν. Θα σε πάρω στο λόχο μου. Αύριο πρωί φεύγω επί κεφαλής ενός αποσπάσματος δραγόνων για την Καρινθία. Όταν φθάσω εκεί, θα ιδούμε τι μπορεί να γίνει. Κανείς, έλλωστε, δεν θα σκεφθεί να σ' αναζητήσει ανάμεσα στους άνδρες ενός αποσπάσματος δραγόνων... Φύγε τώρα...

Άλλα τον σταμάτησε έπειτα από μερικά βήματα.

— Πού θα περάσεις τη νύχτα; τον ρώτησε.

Ο Ραγκότς αναστήλωσε τους ώμους. — Θα σε πάρω στο σπίτι μου, του είπε ο άλλος. Ακολούθησε με...

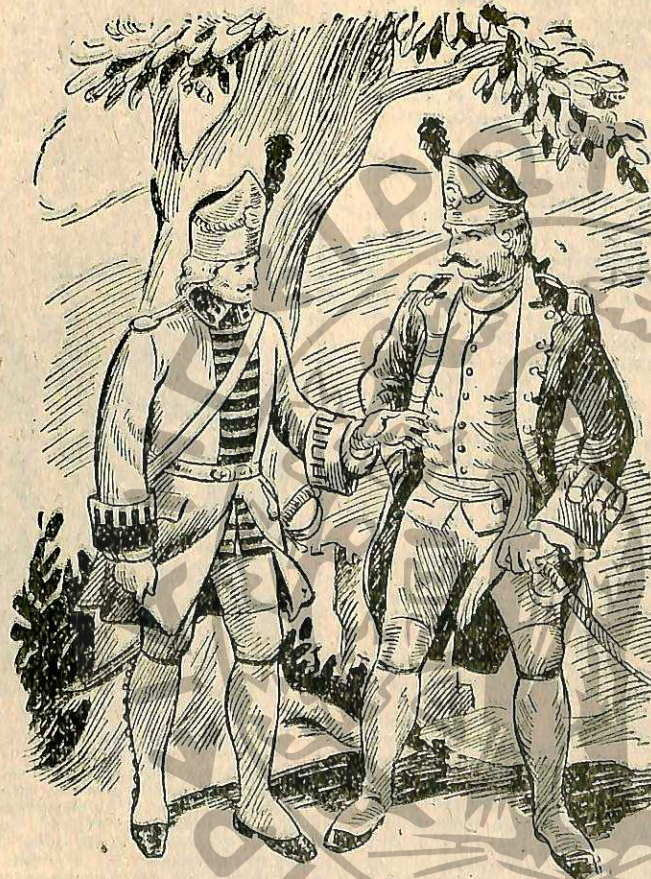
Την άλλη μέρα ο λοχαγός Λέχμαν έφυγε μαζί με διακόσιους δραγόνους για την Καρινθία. Για την ακρίβεια, εκείνοι που τον ακολουθούσαν ήταν διακόσιοι ένας. Άλλ' αυτό κανείς δεν το πρόσεξε.

Όταν έφθασαν, όμως, στο Λούντε, η κακή του τύχη έφερε τον Ραγκότς μπροστά σ' έναν άλλον αξιωματικό, που αυτή τη φορά, δεν ήταν φίλος του.

Ο ταγματάρχης Όστερεγκ τον αναγνώρισε άμέσως κι' έτρεβε να καταγγείλει αυτό το γεγονός στον κομητή Σουλνμπεργκ, που ήταν διοικητής της περιοχής.

Έπειτα από λίγη ώρα, ο Ραγκότς είχε συλληφθεί ξανά. Μαζί του συλληφθή και ο Λέχμαν.

Η δίκη τους έγινε στη Βιέννη τον Οκτώβριο του 1701. Το δικαστήριο καταδίκασε και τους δυό σε θάνατο. Άλλ' ο τρόπος της θανατώσεώς τους επρόκειτο να είναι, σύμφωνα με την απόφαση, διαφορετικός για τον καθένα. Στο Λέχμαν, που είχε προδώσει τον όρκο του αξιωματικού, ο δήμιος έκοψε το δεξί χέρι και κατόπιν το κεφάλι. Ύστερα δυό στρατιώτες από το λόχο του έπιασαν το πτώμα του από τα πόδια και, τραβώντας το προς αντίθετη κατεύθυνση ο καθένας, το διεμέλισαν. Ο δήμιος συμπλήρωσε το διαμέλισμό με μερικές τσεκουριές. Αυτά τα κομμάτια κρεμάστηκαν κατόπιν σε διάφορα σημεία της πόλεως. Στο Ραγκότς ο δήμιος περιόρισθηκε μόνο να του κόψει το κεφάλι. Το παρέδωσε ύστερα σε μερικούς στρατιώτες, που το κάρφωσαν σ' ένα κοντάρι και το περίεφεραν στην πόλη τραγουδώντας.

— Στά χέρια σου είναι να με πιάσης ή να προσποιηθείς ότι δεν με είδες, είπε ο λοχαγός Λέχμαν ο Ραγκότς.

Συγκινητικό διήγημα

Όταν ύστερ' από αρκετά χρόνια, ξαναγύρισε στο Παρίσι η Ζακελίνα Ντυπερριέ απ' την καλλιτεχνική της περιόδια στη Βραζιλία, φορτωμένη από δωράκια κοσμήματα και με μεγάλη περιουσία σε μετρητά, οι κακές γλώσσες έδωσαν και πλαν. Αυτή την περιουσία και προ πάντων τα κοσμήματα, ασφαλώς, δεν τα κέρδισε απ' τις παραστάσεις της. Δίχως άλλο, χάρις στην όμορφή της, στην ταπεινότητα της και στα νιάτα της, θα μάθισε αρκετά κορόϊδα.

Ομολογώ πως αυτές οι διαδόσεις εις βάρος της Ζακελίνας με λυγούσαν. Την είχα γνωρίσει άλλοτε, προτού φύγει για το εξωτερικό, την είχα συμπαθήσει εξαιρετικά και μπορώ να πω πως η φίλια μας άγγιζε σχεδόν τον έρωτα. Την ήξερα τίμια, σοβαρή, από καλή οικογένεια, και μολοντί θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί, όπως τόσες άλλες γυναίκες, τα θέλγητρα της και τα νιάτα της, ακολουθούσε πάντα αυστηρές ήθικες αρχές. Γι' αυτό το λόγο τα κοσμητορεία εις βάρος της μ' έκαναν να παραξενευτώ. Άραγε τόσο πολύ είχε αλλάξει χαρακτήρα η Ζακελίνα;

Αποφάσισα λοιπόν και πήγα και την βρήκα έν' απογευμα στο σπίτι της. Με υποδέχτηκε με χαρά. Η Ζακελίνα που ήταν τώρα κάπου είκοσι οχτώ χρόνων — είχε φύγει πολύ νέα — εξακολουθούσε να είναι το ίδιο γοητευτική, ωραία, όπως άλλοτε. Ένοιωσα την ψυχή μου να σκρτάει και το παλλο αίσθημα να ξαναφουντώνει. Θέλησα να την πάρω στην αγκαλιά μου, μα μ' έμποδισε μ' ένα γλυκό χαμόγελο και μου είπε πως δεν ήταν ανάγκη να βιάζομαι και πως κάποτε θα μιλούσαμε και γι' αυτό. Διαμαρτυρήθηκα γιατί δεν ήθελα να πιστέψω πως επιθυμούσα να την κάνω γυναίκα μου, επειδή τώρα είχε πλουτίσει.

— Το ξέρω, μου είπε τρυφερά, πως μ' αγαπάς από χρόνια. Ίσως κι' εγώ να σ' αγαπώ...

— Ζακελίνα! φώναξα.

— Σούτ! έκανε μ' ένα χαριτωμένο μορφασμό. Θα τα πούμε άλλη μέρα. Έξ' άλλου πως μπορείς ν' αγαπάς μια γυναίκα που όλος ο κόσμος την κακολογεί;

— Ο κόσμος είναι κακός, απάντησα, μα εγώ έχω εμπιστοσύνη σε σένα και δεν πιστεύω αυτές τις σιχαμερές διαδόσεις. Ξέρω η μάλλον είμαι βέβαιος πως δεν είσαι έσυ απ' τις γυναίκες εκείνες που κυλούν στη λάσπη.

— Σ' ευχαριστώ, Πιέρ, μου είπε. Τα λόγια σου με τονώνουν. Ξέρω τώρα κι' εγώ πως έχω έναν άνθρωπο που μ' εκτιμάει πραγματικά...

— Που σ' αγαπάει, Ζακελίνα... που σε λατρεύει...

— Έστα, που μ' αγαπάει. Σε σένα, μπορώ ν' αποκαλύψω το μυστικό μου, το πως άποχτησα όλ' αυτά τα κοσμήματα, αυτά τα πλούτη, όπως λένε. Είναι μια συγκινητική, μια θλιβερή ιστορία...

Αναστρέφοντας βαθεία, σάπασε σε λίγο και ύστερα συνέχισε:

— Θυμάσαι τότε που απεφοίτησα απ' τη Δραματική Σχολή του Ωδείου; Οι συνάδελφοί μου με κοροΐδευαν για την αφέλειά μου, για την αγνοότητά μου και με φώναζαν «κουκλίτσα». Εί! λοιπόν, αγαπητέ μου, την ιστορία μιας κουκλίας θα σου διηγηθώ, αλλά μιας κουκλίας ζωντανής. Είναι μια ιστορία λίγο άπιθανη, αλλά τα πιο άπιθανα κάποτε γεγονότα δεν συμβαίνουν στη ζωή; Είμαι φορτωμένη βαρύνοντα κοσμήματα: βραχιόλια, δαχτυλίδια, σκουλαρίκια, καρφίτσες... ό,τι μπορείς να φανταστείς κι' όλα με πολύτιμες πέτρες, μπριλλάντια, ρουμπίνια, σμαράγδια... Κι' όμως αν ήξερες τί θλιβερή ανάμνηση μου φέρουν όλ' αυτά...

★
— Φαντάσου, συνέχισε με συγκίνηση, την άμοιρη, την άπραγη Ζακελίνα κάποιο βράδυ, που έπαιζε στο θέατρο, στο Ρίο Ίανέιρο, φτωχή κι' απελπισμένη για το μέλλον, δίχως γνωριμίες, δίχως φίλους, αντιμετωπίζοντας με απογνώσι που θα κατανήση. Και νά, πού, ξαφνικά, η τύχη της χαμογελάει. Ένας σοβαρός κύριος, ένας απ' τους μεγαλύτερους βιομήχανους, χτυπάει το καμαρίνι της. Και ο σοβαρός κύριος της λέει, δίχως προλόγου:

— Θέλετε να γίνετε πλούσια; Αυτό μ' σας προμαίνει. Δεν έχω κακές προθέσεις. Θα πλουτίσετε με τον πιο έντιμο τρόπο...

— Η θεατρίνολλα τον κυττάζει με άπορία, μα ο σοβαρός κύριος συνεχίζει:

— Έχω παιδιά, δυο παιδιά, έν' αγόρι κι' ένα κορίτσι, που τα λατρεύω και τους ικανοποιώ και τις παραισικρότερες ιδιοτροπίες τους. Εσείς, είστε μια καλ-

λιτέχνισ. Είστε όμορφη, νέα, έχετε ωραία μάτια. Είστε ακριβώς ο τύπος που γυρεύω τόσο καιρό. Θέλετε να εγκατασταθείτε στο σπίτι μου και ν' αναλάβετε να διασκεδάσετε τα παιδιά μου; Ο' αμείψοιτε πλουσιοπαροχα.

— Η πρότασις αυτή μ' ένθουσιασε. Νά παίζω κομωδίες στο σπίτι ενός εκατομμυριούχου μπροστά σ' ένα κοινό που το αποτελούν παιδιά! Τι εύτυχία!

— Όχι, μου είπε ο κύριος, δεν πρόκειται να παίξετε ρόλους. Δεν θα είστε ηθοποιός. Θα είστε απλούστατα μια κούκλα, μια ζωντανή κούκλα...

— Μια κούκλα;... είπα με άπορία.

— Ναι, έτσι σκέφτηκα για να διασκεδάσω τα παιδιά μου. Ξέρετε είναι χαριτωμένα: η Μαρία είναι μόλις δέκα χρόνων κι' ο Μάξ μόλις οχτώ. Ένοιωσας, η ζωή σας θα είναι ευχάριστη. Θα έχετε κάθε ελευθερία. Μόνο που θα παίζετε με τα παιδιά μου το ρόλο της κούκλας. Θα σας ντύουν, θα σας χαιδεύουν, θα σας κοιμίζουν, θα σας θαυμάζουν και θα σας αγαπούν. Εσείς θα τους λέτε ωραίες ιστορίες και φυσικά θα τα χαιδεύετε και σεις. Είστε τόσο όμορφη. Έλατε, δεχθήτε, θα φέρετε τη χαρά στο σπίτι μου.

— Τι τα θέλετε, συνέχισε η Ζακελίνα, ο άνθρωπος αυτός κατάφερε να με πείσει. Ήταν τόσο ειλικρινής. Στην αρχή, φυσικά, δίστασα για τον άπροσπο ρόλο που α-

νελάμβανα να παίξω. Όλα όμως ήταν όπως μου τα είχε πη. Η μητέρα με δέχτηκε με πολλή καλωσύνη. Η καυμένη όμως ήταν φίλασβενη και η αρωσότητα της την έμπόδιζε να σροντίξη για τα παιδιά της.

— Μπορείς να φανταστείς τη χαρά, τον ένθουσιασμό, τα γέλια των παιδιών, όταν τους παρουσιάστηκα ντυμένη σά μια πολυτελέστατη κούκλα. Ομολογώ πως δεν άναγνώριζα τον εαυτό μου. Ήμουν εξαιρετικά ωραία. Άλλα και η Μαρία κι' ο Μάξ, τα δυο παιδάκια ήταν αλήθεια χαριτωμένα. Άμέσως μ' αγαπήσαν και τ' αγαπήσα κι' εγώ. Ήταν όμως αδύνατα, χλωμά και κουράζονταν γρήγορα απ' τα παιχνίδια. Έτσι ο ρόλος της ζωντανής κούκλας ήταν μάλλον περιωρισμένος.

— Όλοι μ' αγαπούσαν στο σπίτι και μου έπιδωκαν χίλιες δυο περιποιήσεις. Ζούσα σε μίαν ατμόσφαιρα παραμυθιού. Ποτέ ο κύριος δεν μου είπε ένα λόγο διφορούμενο, ποτέ του δε μ' άγγιξε πονηρά. Ήμουν ευτυχισμένη. Έπαίρνα έναν ήγεμονικό μισθό.

— Πέρασε έτσι ένας χρόνος. Οι μέρες κυλούσαν άμεριμένες, ώσπου το όνειρο κάποτε διαλύθηκε. Άλλοι μονο, η συμφορά είναι ο κληρος των ανθρώπων. Και η συμφορά δε γνωρίζει, ούτε πλούσιους, ούτε φτωχούς. Τα δυο χαριτωμένα παιδάκια αρρώστησαν και τα δυο βαρέα. Ο πυρετός τα έλυανε. Οι γονείς τους ήταν τρελλοί απ' τον πόνο τους. Τίποτε δεν μπόρεσε να τα σώσει. Κι' ένα δειλινό ξεψύχησαν, σχεδόν την ίδια ώρα και τα δυο.

— Όταν τα θυμάμαι όλ' αυτά μούρχεται να κλάψω. Ή παρουσία μου πιά σ' αυτό το σπίτι ήταν περιττή. Αποφάσισα να φύγω για τη Γαλλία και να ξαναγυρίσω στο Παρίσι. Οι δυστυχισμένοι οι γονείς μου χαιρίσαν όλα τα κοσμήματα που μου φορούσαν, στα παιχνίδια τους, τα άμοιρα παιδάκια τους. Νά πως άποχτησα την περιουσία μου. Αυτή είναι η θλιβερή ιστορία μου, Πιέρ. Όλοι έχουν δη παιδιά που κλαίνε τη σπασμένη τους κούκλα. Τούτη τη φορά όμως ήταν η κούκλα που έκλαιγε για τα παιδιά.

— Ζακελίνα, φώναξα συγκινημένος, είσαι μια υπέροχη, μια άνωτερη γυναίκα. Ποτέ μου δεν άμφέβαλα για σένα.

— Σ' ευχαριστώ πολύ, Πιέρ, μου απάντησε συγκινημένη.

Την κύτταξα μ' όλη την τρυφερότητα που έννοιωθα στην ψυχή μου, περιμένοντας μια λέξη της, ένα νόημα.

— Λοιπόν; τη ρώτημα ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής. Δεν θα μου απαντήσει;

— Σε τί; έκανε μ' ένα χαριτωμένο μορφασμό, σά να μην καταλάβαινε.

— Ζακελίνα, το ξέρεις, πως δεν έπαθα ποτέ να σ' αγαπώ. Από τότε που σε γνώρισα, αίσθανθηκα την καρδιά μου να χτυπάει για σένα κι' όσο ο καιρός περνούσε ο έρωτάς μου φούντωνε μέσα μου.

Είχα σηκωθεί και είχα πλησιάσει κοντά της. Την κύτταξα βαθειά μέσ' στα μάτια. Η Ζακελίνα μ' άγκάλιασε με το βλέμμα της. Και τότε είδα μέσα σ' αυτό όλη τη συγκίνηση, όλη την τρυφερότητα που έκλεινε στην ωραία της, την ευγενική ψυχή. Έσκυψα από πάνω της.

Και πωλν προσφύσση να μ' έμποδίσση την έσφιξα στην αγκαλιά μου και τη γέμισα φιλή... Ένα μήνα αργότερα, η Ζακελίνα είχε γίνει γυναίκα μου.

ΜΑΡΚ ΜΠΕΡΝΑΡ

